

Thùy Ngôn Vô Dụng

Contents

Thùy Ngôn Vô Dụng	2
1. Chương 1	2
2. Chương 2	4
3. Chương 3	7
4. Chương 4	10
5. Chương 5	12
6. Chương 6	15
7. Chương 7	17
8. Chương 8	20
9. Chương 9	21
10. Chương 10	25
11. Chương 11	27
12. Chương 12	29
13. Chương 13	32
14. Chương 14	34
15. Chương 15	36
16. Chương 16	38
17. Chương 17	41
18. Chương 18	43
19. Chương 19	46
20. Chương 20	49
21. Chương 21	51
22. Chương 22	53
23. Chương 23	55
24. Chương 24	57
25. Chương 25	60
26. Chương 26	63
27. Chương 27	66
28. Chương 28	68
29. Chương 29	70
30. Chương 30	73
31. Chương 31	75
32. Chương 32	78
33. Chương 33	80
34. Chương 34	83
35. Chương 35	85
36. Chương 36	88
37. Chương 37	91
38. Chương 38: Phiên Ngoại	93

Thùy Ngon Vô Dụng

Giới thiệu

Thể loại: shounen – ai, Đam mỹ, phụ tử, xuyên khôngHắn trải qua nhiều kiếp , kiếp đầu thì hắn yêu

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/thuy-ngon-vo-dung>

1. Chương 1

Vô Dụng ôm một đồng quần áo trong lòng, vội vã hướng về phía phòng trong. Ngay chỗ rẽ hành lang hơi ngập ngừng, trời mưa đọng lại một vũng lớn.

Hoàn hảo vượt qua. Vô Dụng nhẹ nhàng thở ra, từ trong nhìn ra ngoài bầu trời mưa gió mênh mông.

Trời mưa lớn quá, Vô Dụng có phần lo lắng cho vườn rau phía sau. Cà và dây mướp vừa mới trổ mầm, hy vọng không bị hạt mưa đập nát. Vô Dụng đưa mặt vùi vào đồng quần áo, bất giác ngửi được mùa ánh nắng thơm ngát, phiền muộn lập tức biến mất.

Hư thì hư đi, nó nghĩ, cùng lắm thì sẽ có cái tốt hơn.

Nó thoăn thoắt đi vào phòng, đem bộ đồ bằng vải thô tỏa ra mùi thơm ngát gấp lại.

Gần đây tiết trời luôn âm u, không khí vừa thất lại lạnh, giặt quần áo cũng không được. Vất vả lắm mới có chút nắng, Vô Dụng đem hết thấy đồng quần áo bẩn, lũ chăn mền ẩm ướt đem đi phơi nắng. Kết quả vừa chạng vạng lại đổi trời, cũng may Vô Dụng phản ứng nhanh, mang đồ vào trước trời mưa.

Hôm nay Vô Dụng thật cao hứng, giặt quần áo đều xong rồi. tấm vải dẹt còn rối tung, sờ lên còn thấy cả hơi nóng.

Nhanh chóng chia đồng quần áo lộn xộn trên giường làm hai, một là cho đứa bé, một là cho phụ nữ.

Vô Dụng ôm phần quần áo cho phụ nữ lên phòng Y, nó mong là Y mặc vào bộ quần áo sạch sẽ còn thơm mùi nắng này sẽ vui lên.

Y là mẫu thân của Vô Dụng, tên đầy đủ là Tô Y. Vô Dụng trước mặt nàng gọi là mẹ, nhưng trong đầu vẫn gọi là Y. Tô Y chỉ khoảng hai mươi tuổi, so với tiền kiếp của Vô Dụng còn nhỏ hơn vài năm, lúc gọi nàng là mẹ Vô Dụng luôn cảm thấy không được tự nhiên.

Vô Dụng thích chữ “Y” lắm, ở thế giới quen thuộc của nó, “Y” là cách nói khác của “nàng”, cách gọi tựa hồ không có một điểm ý tứ. Vô Dụng cảm thấy được điểm khác nhau thật nhỏ nhoi này rất thú vị, vô luận ở đâu, “Y” luôn là mang một ý nghĩa tốt đẹp, lúc chữ nào thốt ra nơi đầu lưỡi, tựa hồ mang theo một cô gái ôn nhu tú lệ.

Tên của Vô Dụng lại không được như thế, nó có thể tưởng tượng được người nọ gọi hắn mang theo cả sự ác ý và vẻ lãnh đạm.

Vô Dụng lặng lẽ bước vào phòng Y, Y ngồi ở bậc cửa sổ nhìn ra ngoài, hạt mưa đánh vào, dính cả vào bả vai nàng, bóng dáng đơn bạc lộ ra vẻ đau thương sâu sắc. Vô Dụng rũ mắt, buông quần áo, lại lén lút đi ra ngoài.

Vô Dụng đứng ngoài cửa phòng Y, cúi đầu trầm mặc. Mưa càng ngày càng lớn, hình dáng năm tuổi nhỏ ẩn hiện trong ánh sáng lay lắt, yếu ớt đến mức chạm vào sẽ vỡ tan.

“Meo~”

Một vật thể chà xát vào chân của mình, Vô Dụng bừng tỉnh, thấy một con mèo đang khom lưng về biếng nhác.

Vô Dụng cúi người, đem ngón trỏ đặt giữa môi, ra hiệu đừng làm ồn, sau đó ôm lấy nó, trở về phòng của mình.

“Thủy Thủy không được làm phiền Y, Y sẽ không vui” Nó từng chút một vuốt ve lưng con mèo, con mèo lười biếng meo lên một tiếng, bộ dáng tựa hồ thoải mái.

“Mưa làm ướt quần áo rồi lạnh rồi, cũng dễ sinh bệnh. Ta muốn đi đóng cửa sổ phòng nàng, muốn nàng đi lên giường nằm... Chính là Y thấy ta sẽ không vui, thấy Thủy Thủy cũng sẽ không vui...” Vô Dụng nhỏ giọng, không biết nói cho con mèo hay cho chính mình nghe.

Nó tạm dừng thật lâu, cuối cùng vẫn thở dài nói “Chúng ta ngủ đi”

Lãnh cung không một ngọn nến, trời tối cũng không làm được gì, vì thế cũng chỉ có thể đi ngủ sớm. Vô Dụng gối lên cánh tay mình lẳng lặng nhìn bầu không khí cô quạnh.

Vô Dụng đôi lúc nghĩ chính mình đang nằm mơ. Chẳng phải đã rất muốn chết sao ? Nó còn nhớ rõ mình đã tự sát cơ mà, lúc lưỡi dao xẹt qua cổ tay có chút đau, sau đó thế giới dần dần biến thành một mảng đỏ ối.

Nó còn nhớ rõ thân thể dần lạnh đi, loại cảm giác này làm cho nó không rét mà run, làm nó bỗng nhiên cảm thấy được thực tịch mịch thực cô quạnh. Ngay phút nó bị sự cô đơn và giá lạnh, Y đã cho nó sự ấm áp. Tiếng tim đập của Y làm cho nó an tâm, làm cho nó ở ngày ngày đêm đêm rồi bỏ tối bình yên đi vào giấc ngủ. Thậm chí mấy tháng sau khi sinh chỉ nhìn thấy ánh hồng quang, sự cận kề của Y làm cho nó thấy ấm áp.

Vì thế, nó thích Y.

Nhưng Y lại không thích nó.

Vô Dụng cảm thấy khổ sở. Bất luận kiếp trước hay là kiếp này, người mà nó thích không thể thích nó.

Vô Dụng xòe năm ngón tay, muốn bắt một cái gì. Chạm rãi nắm thành quyền, trong lòng bàn tay, vẫn là trống rỗng.

Vô Dụng nằm ở phía trên sườn núi phía đông lãnh cung, thủy thủy ghé vào nằm bên cạnh, khẽ liếm móng vuốt của mình. Ba tháng nay gió vẫn mang theo cơn lạnh, bầu trời không cao, cũng không mang một màu xanh sạch sẽ. Vô Dụng lại thích nằm ở nơi này nhìn bầu trời mênh mông, cũng không rõ lắm, chỉ giống như tâm tư không hiểu được của mình.

Hôm nay tính tình Y lại nóng nảy, đứa bé mang cơm đến nói cái gì đó, Vô Dụng cũng không rõ lắm. Lúc nó đang ở trù phòng làm một ít đồ ăn đơn giản, bên ngoài đưa đồ ăn thật sự không thể nói là ngon được, cơm tẻ chan một mẻ rau xanh, mùi vị lại làm cho người ta khó có thể chịu được.

Đãi ngộ của lãnh cung, so với Vô Dụng tưởng tượng thực hà khắc và lãnh khốc hơn nhiều. Nơi giam giữ này là dành cho phi tử phạm tội, hoặc là nữ quyền của hoàng tộc.

Khóc, cười, nguyên rủa. Mỗi khi nghe đến những âm thanh của nữ nhân tại nơi này, Vô Dụng luôn cảm thấy lo lắng. Nó lo rằng Y của nó, một ngày nào đó cũng sẽ giống như họ, bị cô quanh và oán hận bức đến đường cùng.

Y vì cái gì mà phạm tội ? Ngày đó Vô Dụng sinh ra, nghe được thánh chỉ của vua nước này. Nói rằng Y hạ độc mưu hại Tiêu quý phi, muốn hại chết Tiêu quý phi cùng đứa nhỏ trong bụng. Cũng may là đứa nhỏ kia chưa chết, mà cuối cùng nó được sinh ra khiến Y thoát tử tội.

Nhưng Y vô tội mà.

Nỗi uất ức của Y chỉ có thể nói trong mộng, lúc nổi giận mới thoát ra.

Nàng luôn khóc hỏi “Vì cái gì không tin ta ?” Vô Dụng nghe nàng ngủ mơ một lần nữa uất ức hỏi, có chút khổ sở trầm mặc.

Nỗi niềm của y, sợ là vĩnh viễn cũng không có đáp án. Nàng hỏi kẻ xa lạ đang đứng nơi cao nhất của đất nước, dùng con mắt thần nhiên trào phúng nhìn con dân như kiến. Cả đời này, khó có thể gặp lại.

Vô Dụng theo Y vào lãnh cung, từ khi sinh ra cho đến giờ, đã muốn năm năm.

Năm năm này, Vô Dụng những tưởng Y không thể sống ở đây. Y luôn đắm chìm trong nỗi bi thương của mình, vậy là đứa trẻ mới sinh Vô Dụng đói bụng, khát, nóng, lạnh đều chính mình giãy giụa mà sống. Nếu Y chịu để một chút tâm đi xem Vô Dụng, sẽ phát hiện đứa nhỏ của mình nhu thuận như thế, không khóc không nháo, im lặng đến mức căn bản không giống một hài tử.

Nhưng Y lại không hề phân tâm, hay nói đúng hơn là nàng cố ý xem nhẹ. Vô Dụng sẽ làm nàng nhớ tới ngày địa ngục đó, cái tên Vô Dụng tựa như tiếng cười nhạo và vũ nhục, nàng không muốn thấy nó.

Cho nên Y không biết khi nào Vô Dụng biết đi, khi nào thì biết nói, khi nào vì làm cho cuộc sống mới này của nàng bớt khổ sở mà hạ người làm việc.

Vô Dụng chẳng quan tâm Y biết hay không. Lãnh cung không có nô tỳ, nó đã làm tất cả. Quét tước, giặt quần áo, tiểu nha hoàn mỗi ngày hai lần mang cơm đến, Vô Dụng sợ Y không chịu ăn đã ương một vườn rau, mỗi ngày làm chút thức ăn ngon miệng cho Y.

Vô Dụng đối với cuộc sống như thế cũng vừa lòng, nó nghĩ, chờ lớn thêm một chút nữa, lớn thêm một chút nữa sẽ mang Y rời khỏi lãnh cung. Hai người đi đến tất cả những phong cảnh như tranh vẽ trên thế gian này, đợi cho Y về lão sẽ tìm một tiểu trấn xa xôi, ngày ngày hưởng thọ.

Khát khao nhỏ nhoi của Vô Dụng, một tương lai như thế, lại làm cho người ta một chút cảm động khó hiểu.

Vô Dụng muốn một ngày nào đó, Y sẽ nhìn đến mình. Nó muốn cùng Y, chậm chậm mà cùng sâu bi, cùng cô quanh, hy vọng Y có được hạnh phúc.

2. Chương 2

Lãnh cung đáng lý ra không thấy được hoa đào, Vô Dụng chạy đến một góc lãnh cung hoang vắng, cuối cùng vẫn là thất vọng trở về.

Hoa đào nở trên đồi, lại nhớ tới thế giới cùng những người kia, luôn nhớ tới.... Phương Dư Sinh.

Bọn họ giờ có khỏe không ? Có còn nhớ tới Phương Khiêm Lâm người này không ? Biết rằng chính lúc mình chết đi, Thiên Tuế nhất định sẽ khóc. Thiên Tuế nàng khi gặp phải chuyện của mình, sẽ lại muốn khóc, cũng không biết nàng, đã tìm được hạnh phúc của mình hay chưa?

Vô Dụng trên giường trần trọc thật lâu sau, cuối cùng đứng lên, mặc thêm quần áo đi vào trong viện.

Đêm nay ánh trăng thật đẹp, Vô Dụng ngẩng đầu nhìn ánh sáng trong veo, một mảnh trời mờ mịt.

Đêm tĩnh lặng, tĩnh đến nỗi làm cho nó không rõ được thế nào. Hiện thực ư ? Hay là cảnh trong mơ đây....

Tiếng thét chói tai của nữ nhân từ xa làm Vô Dụng theo bản năng xoay người, sau đó viện lý tưởng rỗng xuất hiện một bóng đen, cái bóng đen kia dưới ánh trăng trong suốt không thể ẩn mình.

Vô Dụng không hề động đậy, nó đứng tại chỗ lẳng lặng nhìn, cúi đầu, không biết suy nghĩ cái gì.

Bóng đen trên mặt đất khẽ giật mình, phát ra tiếng rên rỉ nhỏ nhỏ, sau đó, lại yên lặng, yên lặng tới mức tưởng chừng đã chết.

Vô Dụng do dự trong chốc lát, sau rốt vẫn bước chân hướng về phía bóng đen.

Vô Dụng tới gần bóng người ngồi ồm xuống, nhìn khuôn mặt người nọ trong nháy mắt, Vô Dụng khẽ giật mình lui người về sau. Sau đó lại chậm rãi, như đang ở trong một giấc mơ, ngón tay run rẩy, cẩn thận xoa xoa khuôn mặt người nọ.

Cái trán, lông mi, mũi, môi.... Đầu ngón tay đưa đến những đường cong quen thuộc trong trí nhớ.

....Phương Dư Sinh....

Nó dùng tay kia che mặt, gắt gao tựa đầu vào giữa đầu gối.

Không biết qua bao lâu, nó lại nặng nề ngẩng đầu lên, sắc mặt bình tĩnh, trong đôi mắt cũng không hề gợn sóng.

Người này, không phải Phương Dư Sinh, chẳng qua là gương mặt giống nhau thôi.

Vô Dụng vì không thể nghe thấy tiếng rên rỉ, cẩn thận xốc quần áo của người nọ lên.

Người nọ bị trọng thương rồi, xem chừng là mất quá nhiều máu đến hôn mê.

Bị thương ở ngực, miệng vết thương rất sâu, lòi ra cả bên ngoài, máu lại cuộn cuộn chảy không ngừng, ướm hết cả một mảnh cổ dưới thân.

Vô Dụng vội vã chạy về phòng, lấy ra một đồng quần áo từ ngăn tủ trong, lại theo góc tường tìm ra cái hòm, vội vã trở lại bên Hắc Y nhân.

Trong hòm là một ít thực vật được phơi nắng đã nghiền nát, Vô Dụng cẩn thận đem nó đắp lên trên miệng vết thương của Hắc Y nhân, lại xé quần áo thành mảnh vải, một vòng lại một vòng, nhanh chóng quấn tròn quanh miệng vết thương.

Hắc Y nhân im lặng, lúc Vô Dụng làm xong việc, trong đêm xuân lạnh lẽo, trên trán đã chảy ra mồ hôi tinh mịn.

Vô Dụng thở hồn hển, nó ngẩng nhìn Hắc Y nhân, vươn tay sờ sờ trán của hắn. Phát hiện thì ra vừa rồi ngón tay vừa buông xuống thấy có chút nóng cũng không phải ảo giác, sợ là không được nghỉ ngơi.

Vô Dụng chạy tới nhà bếp đun chút nước ấm, lấy khăn mặt trở lại bên Hắc Y nhân, lau sạch sẽ hết thấy máu cùng mồ hôi trên người người nọ, sau đó dùng hết toàn lực nhỏ sạch đám cỏ dính đầy máu.

Vô Dụng trở về phòng cẩn thận đắp chăn cho Hắc Y nhân, chạm vào nhiệt độ cơ thể dị thường của hắn có chút bất lực. Nó không có thuốc, đành phải bưng bồn nước lạnh đến, đem khăn mặt nhúng vào nước lạnh rồi đắp lên trên người nọ, chờ nóng lại tiếp tục tắm nước lạnh, như thế, Vô Dụng ở bên người nọ suốt một đêm.

Trời vừa tờ mờ sáng thì người nọ tỉnh, mở mắt ra thấy ánh sáng mặt trời người nọ có chút ngỡ ngàng. Tầm mắt di chuyển xuống, hắn thấy chính mình đang nằm trên chăn đệm. Đệm chăn rất mỏng, cũng thực thô ráp, góc chăn được gấp lại cẩn thận, che đi cơn gió lạnh đầu xuân.

Tầm mắt lại hướng qua phía bên, sau đó phát hiện một đứa nhỏ đang canh giữ bên người. Đứa nhỏ kia ăn mặc thực đơn bạc, ôm hai chân cuộn mình ở một bên, hình dong có vẻ bị lạnh chút ít. Đứa nhỏ kia lẳng lặng xếp lại một chậu nước. Hắc Y nhân khẽ cử động, cầm lấy cái khăn mặt trên trán, hắn nhìn thấy đồng khăn mặt giật mình, một góc lòng bỗng nhiên trở nên ôn nhu.

Vô Dụng ngủ thực sự khó, Hắc Y nhân ngồi xuống làm hắn bình tĩnh, nhìn vào đôi mắt sâu không thấy đáy, Vô Dụng trong nháy mắt lo sợ không yên. Nó vươn tay, đem lòng bàn tay đặt vào trán người nọ.

“....Quả nhiên hạ sốt....” Vô Dụng nhỏ giọng nói thắm, rồi lại ngẩng đầu lên, nhìn vào ánh mắt của Hắc Y nhân. “Người hiện tại cử động được không?”

Hắc Y nhân gật gật đầu, không nói ra lời.

“Người rất mệt”, nó nói “Ta đem thân thể bất động của người, dành phải cho người bên ngoài ngủ một đêm. Giờ, ta đưa người về phòng”

Đáy mắt Hắc Y nhân hiện lên một tia quái dị, hắc suy tư một lát, sau đó gật gật đầu.

Với sự giúp đỡ của Vô Dụng, Hắc Y nhân miễn cưỡng đứng lên, đi theo Vô Dụng vào phòng.

Vô Dụng đưa hắc nằm xuống giường của mình, Thủy Thủy đang say ngủ bị người ngoài chiếm mất vị trí của mình làm bừng tỉnh, bất mãn kêu lên một tiếng. Vô Dụng gãi gãi cằm nó an ủi, xoay người đi ra ngoài lấy chăn đệm vào, một lần nữa cẩn thận đắp lên người người nọ.

Làm xong, Vô Dụng xoay người đi ra cửa phòng, để lại Hắc Y nhân cùng Thủy Thủy mắt to trừng mắt nhỏ.

Chẳng bao lâu sau Vô Dụng bưng hai chén cháo đi vào, một chén đặt ở trước mặt Thủy Thủy, Vô Dụng bưng một chén khác ngồi cạnh Hắc y nhân.

Vô Dụng dùng thìa khuấy khuấy cháo trong chén, múc lên đưa tới trước mặt Hắc Y nhân. Hắc Y nhân nhìn thấy Vô Dụng, lộ ra vẻ cảnh giác.

“Người bị thương rồi ” Vô Dụng thản nhiên giải thích, “Ăn vào khôi phục nhanh hơn.”

Hắc y nhân lại liếc mắt nhìn Vô Dụng liếc mắt một cái, mở miệng ăn một miếng rau.

Cháo chỉ có một loại gạo trắng cùng những vụn rau xanh ngao lại mà thành, nguyên liệu đơn sơ như thế cư nhiên lại tạo nên một hương vị thuần ngon miệng, Hắc Y nhân tưởng tượng đến người nấu món cháo này như tâm người làm cháo.

“Người là ai? Có gì ? Ở trong lãnh cung ?” Hắc y nhân hỏi.

“Ta gọi là Vô Dụng, cùng Y vào lãnh cung này.” Vô Dụng đáp.

“Y là ai?”

“Y là mẹ ta.” Vô Dụng cúi đầu tinh tế quấy trong chén cháo, đợi cho âm ỉm mới đem đến bên miệng người nọ.

“Mẹ người? Mẹ nười là cung nữ hay là phi tử?”

“Đứa bé đưa cơm gọi nàng là Tô Mỹ Nhân.”

“Người là hoàng tử?”

“Hoàng tử sao?” Vô Dụng lộ ra thần sắc nghi hoặc, qua một lát, thản nhiên đáp, “Cứ coi là vậy đi.”

Hắc Y nhân trầm mặc, ngay lúc hắc mở miệng muốn nói gì đó, cách phòng truyền đến tiếng đồ vật rơi xuống mặt đất.

“Là Y đã tỉnh” Vô Dụng đối với động tĩnh nơi vách tường tập mãi thành thói quen, nó đặt chén ở bên giường, nói, “Ta mang chút thức ăn cho Y.”

Vô Dụng chạy ra ngoài, Hắc Y nhân nhìn bóng dáng của nó, có chút dăm chiêu.

Không lâu sau, vách tường lại truyền đến tiếng vang, như là cái gì bị bể nát, sau đó lại là tiếng thét chói tai của đàn bà, “Cút !”.

Hắc Y nhân đợi một lát, Vô Dụng trở lại phòng, giống như không có chuyện gì xảy ra, cầm lấy chén tiếp tục dứt cho Hắc Y nhân ăn.

Hắc Y nhân bất động, nhìn chằm chằm mặt của Vô Dụng.

Vô Dụng theo tầm mắt của hắc sờ sờ mặt mình, thấy trên ngón tay dính chút máu. Nó chẳng nói chẳng rằng dùng khăn lau khô đi, nói : “Buổi sáng lúc Y tỉnh lại, tính tình không tốt lắm”

“À hắt cháo đi à ? Mặt của người bị thương rồi.”

“À,” Vô Dụng có chút mệt mỏi nói, “Không có. Nàng chỉ hắt mấy đồ vật này nọ thôi, đồ ăn của chúng ta không nhiều lắm, Y không hắt đi đâu.”

“....Sao người lại gọi ả là Y ? Nói như vậy, không phải nên gọi mẹ sao ?”

“Không có gì, nhưng cảm thấy chữ Y rất êm tai.”

Hắc Y nhân không buồn nói lại, im lặng ăn món ăn Vô Dụng đút cho.

Vô Dụng nghĩ vẫn vợ, Hắc Y nhân lại gọi nó.

“Vết thương trên mặt người còn chảy máu.”

Vô Dụng sờ sờ, quả nhiên. Nó lấy ra thảo dược mà Hắc Y nhân từng dùng qua, sơ sài đắp lên mặt. Hắc Y nhân đối với món thảo dược có hứng thú, hỏi : “Đó là thuốc gì thế ? Người cho ta dùng loại này, hình như rất hiệu quả.”

“Ta cũng không biết”, Vô Dụng thành thật trả lời, “Loại này ở lãnh cung có nhiều, chỉ là cầm máu hiệu quả thôi”

“À,” Hắc Y nhân gật gật đầu, còn nói “Người đem qua một đêm không ngủ, giờ nghỉ ngơi chút đi ?”

“Ừm, chờ một lát, ta còn có một số việc, người ngủ đi”

Vô Dụng ra khỏi phòng, đem thảo dược vừa dùng qua ra phơi nắng, rồi thay cho người nọ một ít.

Vô Dụng hái chút thuốc, lại tinh tế đem nghiền nát nó, đem cây cỏ hòa với nước trong chén.

Nó cởi mảnh vải băng của Hắc Y nhân, miệng vết thương hình như không đổ máu, nó nhẹ nhàng thở ra, đem cây cỏ nước đắp lên miệng vết thương, rồi lại một lần nữa băng bó.

Vô Dụng trở lại phòng của Y, xác định nàng ăn cháo xong rồi lên giường nằm.

Cô Vân Viện không có giường thừa, Vô Dụng đành phải nằm bên cạnh Hắc Y nhân. Lại sợ đụng tới miệng vết thương của Hắc Y nhân, nó ráng cách xa Hắc Y nhân một ít, cẩn thận nằm ngủ nơi mép giường.

Vô Dụng rất mệt mỏi, dù tư thế nằm khá eo hẹp, nó vẫn rơi nhanh vào mộng đẹp.

Hắc Y nhân sắc mặt phức tạp nhìn đứa nhỏ cuộn mình ở mép giường, đứa nhỏ này rất im lặng, cũng quá tận tình. Sự ân cần của đứa nhỏ như ăn sâu vào xương tủy, bất giác làm cho người ta đau lòng.

Tô mỹ nhân ? Y ? Hắc Y nhân không có ấn tượng. Chỉ có điều hắn nhớ rõ trước kia có một phi tử cùng với đứa con của nàng bị biếm lãnh cung, hình như là vụ án của Mai Phi, bị khép tội kẻ đơn mưu hại Tiêu Quý phi.

Khi đó còn kinh động cả hậu dung, giờ nhiều năm đã qua, còn có ai nhớ rõ hung thủ giết người với nạn nhân đâu ?

Lúc ấy đứa nhỏ của Tô mỹ nhân cùng một ngày sinh với con của Tiêu Quý phi, đứa nhỏ năm nay đã năm tuổi rồi sao ? Thoạt nhìn gầy yếu như thế, tựa hồ còn không bằng một điện hạ ba tuổi cường tráng. Cùng là hoàng tử như thế mà ông trời lại đãi ngộ khác nhau, đúng là hoàng gia vô tình.

Trời đã vào tháng Tư, hoa đào lại nở.

3. Chương 3

Vô Dụng bị tiếng khóc nơi vách đá làm bừng tỉnh, hắn mở mắt ra, lắng nghe trong chốc lát, sau đó thở dài vô lực.

“Người không đi khuyên nhủ sao ? Tiểu nha hoàn kia lại chằm chọc mẹ người à.”

Vô Dụng nghị hoặc quay đầu lại, thấy Hắc Y nhân đang nằm trên giường lại ngẩn ngơ một lát, sau đó lắc đầu nói : “Ta đi thì chỉ biết càng không xong. Y nàng không muốn gặp ta.”

“Vì cái gì ?”

“Cái tên.” Vô Dụng thần nhiên đáp.

Hắc Y nhân hiểu được, cái tên Vô Dụng này, đặt cho hoàng tộc quả thật là sỉ nhục, cũng không rõ tại sao bệ hạ lại thốt ra một cái tên như thế.

Vô Dụng nhảy xuống giường, mặc thêm quần áo đi ra ngoài. Thủy Thủy ghé vào góc tường căn cứ vào quần của nó, Vô Dụng xoay người vỗ vỗ đầu nó, nhẹ giọng nói : “Thủy Thủy đói bụng không ? Ta đi nấu cơm cho Thủy Thủy ăn nhé.”

Con mèo meo một tiếng liếm liếm ngón tay của Vô Dụng, đi theo Vô Dụng ra phía sau cửa.

Thủy Thủy sở dĩ gọi là Thủy Thủy vì Vô Dụng phát hiện ra nó bên dòng suối. Khi đó nó hình như đói bụng lắm, nhìn chăm chăm con cá khiêu khích trong nước. Vô Dụng thấy Thủy Thủy không phải mèo hoang, chỉ sợ là sủng vật bị vất bỏ của vị quý phi nào đó. Nó sợ thủy thủy ăn đồ sống sẽ bị đau bụng, liền bắt nó mang về, sau đó ngày ngày có Thủy Thủy làm bạn, tựa hồ cũng bớt tịch mịch.

Suối nước còn có chút lạnh lẽo, Vô Dụng chân đông lạnh đến đỏ bầm. Vô Dụng đứng rìa suối, cong lưng lặng lẽ tiếp cận con cá đang bơi. Đầu xuân, cá cũng nhiều lên. Vô Dụng hôm nay chiến quả không tồi, qưo được hai xâu cá lớn.

Ở đầu suối mặc giày vào, Thủy Thủy dùng móng vuốt dè lại hai con cá, kêu meo meo. Thủy Thủy là một con mèo thông minh, nó cũng không ăn cá trên bờ của Vô Dụng, ngược lại còn hết sức tận tâm trông coi. Vô Dụng vừa lòng vuốt ve nó, mang theo hai con cá trở lại Cô Vn Viện.

Vô Dụng làm canh cá, xào mấy đồ ăn chay. Phân ra một phần đưa cho Y, một phần cho Thủy Thủy, còn lại đưa hết về phòng mình, cùng Hắc Y nhân ăn.

“Cái này đều do chính ngươi làm ?”

Vô Dụng gật gật đầu.

“Hương vị thật không tồi, không ngờ ngươi tuổi còn nhỏ lại có thể làm được ?”

Chiếc đĩa của Vô Dụng dừng một chút, suy nghĩ một lát, nói : “Cơm tiểu nha hoàn đưa tới Y nàng ăn không vô.”

“Kia vì sao mẹ ngươi không tự mình nấu cơm ?” Hắc Y nhân hình như mang theo cả tức giận.

“Y nàng...” Vô Dụng cân nhắc, nói “Y nàng thật sự khổ.”

“....Ngươi thật sự là bé ngoan.” Hắc Y nhân thở dài.

Vô Dụng không có nói tiếp, yên lặng và cơm trong bát.

Hắc Y nhân khôi phục rất nhanh, ngày hôm sau đã có thể xuống giường. Vô Dụng trừ lúc cùng hắn ăn cơm, ngủ và thay thuốc, cơ bản cũng không ở trong phòng.

Bộ dạng của hắn rất giống với Phương Dư Sinh, Vô Dụng sợ chính mình nhìn không được bị thương. Vô Dụng mang theo Thủy Thủy đến sườn núi yêu thích mà nằm, ngắm nắng dần dần lên trong bầu trời mùa xuân.

“Ngươi đang nhìn cái gì ?” Người nọ đi đến cạnh nó, bắt chước nằm xuống.

“À,” Vô Dụng không có quay đầu lại, “Đang nhìn đám mây.”

“Đám mây có cái gì đẹp ?”

“Ta cũng không biết, chỉ cảm thấy đoán nó biến thành hình dạng gì, nghe cũng thú vị. Còn lúc trời sáng sớm hoặc chạng vạng, ánh sáng sẽ làm cho nhan sắc của nó trở nên xinh đẹp, thật huyền lệ.”

Hắc Y nhân nghe những lời này của Vô Dụng, chỉ cảm thấy không lý giải nổi. Trong cuộc sống của hắn có nhiều chuyện phải làm lắm, nhiều chuyện quan trọng, mà bắt đành đề (không ngừng tiến tới) về phía trước, cũng không từng dừng lại xem không trung, ngắm nghía đám mây.

“Bầu trời rất đẹp.” Vô Dụng khó khăn chủ động mở miệng nói chuyện, “Nó quá lớn, quá rộng. Có khi ta nghĩ phần cuối của nó là thế nào ? Không biết những đám mây cuối cùng bị gió thổi đi sẽ về đâu ? Trong lãnh cung có một cây hòe rất lớn, nghĩ là điểm cao nhất của lãnh cung. Ta hiện đang muốn lên nơi phương xa ấy để xem thế nào, những lúc ấy cũng chỉ có thể trông thấy những dãy núi phập phồng. Không biết sau lưng dãy núi, có thể ẩn giấu điều gì...”

Tiếng nói của Vô Dụng càng lúc càng nhỏ, cùng với Hắc Y nhân nói chuyện, không bằng là đang nói cho chính mình nghe, nói cho Thủy Thủy nghe.

Gió xuân như mân mê hai mắt, làm phương hướng nơi xa mờ mịt.

Hắc Y nhân nhìn thấy Vô Dụng đang đi vào thế giới của chính mình, lần đầu phát hiện lại nghèo nàn tới vậy, nghèo nàn đến mức với cả một đứa nhỏ năm tuổi, hắn cũng không nói ra được chữ nào.

Ngày thứ ba, dù vết thương không còn nặng. Hắc Y nhân cũng muốn ra đi. Vô Dụng giữ lại, nó cầm cây gậy trúc đánh vào quần áo của Hắc Y nhân. Đồ đã được giặt, phơi nắng mang theo mùa thơm ngát của ánh mặt trời, xuyên qua nơi Vô Dụng cẩn thận may lại, vuốt cho phẳng sạch sẽ trả lại cho Hắc Y nhân.

Hắc Y nhân tĩnh lặng tiếp nhận, rồi lại giả vờ im lặng. Hắn ngắm Vô Dụng, rốt cuộc nhìn không được, hỏi : “Người ao ước điều gì ?”

“Ao ước cái gì ?” Vô Dụng hỏi lại, đầu đó lắc đầu nói “Ta không muốn cái gì cả.”

“Ta không muốn mang ơn người, chỉ cần người nói, nếu có thể ta sẽ cho người.”

Vô Dụng cúi đầu, ánh mặt trời theo song cửa chiếu vào, cứ như vậy chảy vào ngón út của kẻ trầm tĩnh, tựa hồ bị cháy bỏng, làm trái tim thấy đau xót.

Nó nghiêng nghiêng đầu, nhìn ra phía ngoài cửa sổ. Bần thần ngắm trời tây yên tĩnh, một góc cây đào bị thiêu rụi đằng kia.

“....Cho ta cây đào kia đi...”

Ánh mặt trời có chút chói mắt, Vô Dụng như nhìn thấy hình ảnh sáu tuổi của chính mình, có ba, có mẹ, còn có cả Minh Lâu. Họ cùng nhau cười vui dưới bóng cây đào, cùng chúc phúc cho nhau.

Cây đào cùng ngày sinh nhật với Tiểu Lâm, cây đào phải được vui cùng hạnh phúc với Tiểu Lâm.

Vì Tiểu Lâm nhà chúng ta, chúng ta chúc phúc cho Tiểu Lâm. Tiểu Lâm về sẽ hạnh phúc, như cái cây này, cùng ra hoa kết trái.

“.... Ta muốn trồng cây đào...”

Hắc Y nhân cảm giác được bầu không khí bỗng nhiên trầm xuống, ép tới hắn không thở nổi.

Hắn rời phòng như chạy trốn, ở phía sau hắn, Vô Dụng chậm rãi ngồi xổm xuống, ôm chặt chính mình, đem mặt giấu vào đầu gối.

Rất hận, rất hận.

Nhưng, dù có lại phải khổ sở thế nào, cũng không chảy nước mắt.

Kiếp trước của mình, đã ở trước cây đào khóc lớn một hồi.

Có lẽ lần đó nước mắt chảy nhiều lắm, đến đời kế tiếp nước mắt đều khô đi.

Cho dù có khổ sở, cũng khóc không được.

Hắc Y nhân đứng phía sau Vô Dụng đang khẽ bước đi.

Hắn muốn chạy gần lại một chút, đi đến gần một chút, thậm chí ôm cái thân thể nho nhỏ kia vào lòng ngực. Nhưng bóng dáng của Vô Dụng, rõ ràng đã viết nên chữ cự tuyệt.

Hắc Y nhân có chút khó xử, cuối cùng vẫn mở miệng.

“Có một cây đào đẹp lắm, ngay chỗ bên ngoài cửa sổ của người”

“Mỗi ngày, người có thể mở cửa sổ ra nhìn.”

“....Người, có khỏe không ?”

“A,” Vô Dụng lên tiếng, âm thanh kia tha thiết bao vây lấy thân thể nó tràn ra, linh hoạt kỳ ảo hư hư thực thực, “Ta khỏe lắm” Nó nói, sau đó ngẩng đầu lên.

Nó đứng lên, xoay người, biểu cảm thần nhiên, nhìn không ra vui buồn.

“Cám ơn người.” Nó nói. Sau đó nó nhìn cái cây vừa mới xuất hiện, đôi mắt mang chút ảm áp.

Hắc y nhân đi rồi. Trước khi đi, hắn để lại tên mình.

Tử Ngọc.

“Tử trong chữ tử sắc (màu tím), ngọc trong chữ ngọc bội” Hắn dùng nhánh cây trên mặt đất viết hai chữ. “Người phải nhớ kỹ.”

Vô Dụng gật gật đầu, Tử Ngọc, là một cái tên rất êm tai, nó sẽ nhớ kỹ.

Vô Dụng tìm ra một con dao nhỏ, trên cây đào thật cẩn thận khắc tên của chính mình.

Vô Dụng.

Vô Dụng, hãy hạnh phúc nhé.

4. Chương 4

Lúc mùa xuân năm sau đến, Vô Dụng sáu tuổi.

Cô Vân Viện vẫn cứ già nua, nhưng bệnh tình của Y ngày càng trầm trọng, Vô Dụng dần dần đã không muốn xuất hiện trước mặt nàng.

Vô Dụng ngày càng dành nhiều thời gian ôm Thủy Thủy ngồi dưới cây đào, nhìn nó dần dần đâm cành trở lộc, ngày ngày nhìn nó thô một chút, lại cao một chút, trong lòng chờ mong tựa như có tin vui, tâm tình cũng vui vẻ hẳn lên.

“Năm nay, nó sẽ nở hoa” Vô Dụng thì thào, “Ba tháng, bốn tháng.... Không bao lâu nó sẽ nở hoa. Thủy Thủy người xem đi, nhất định sẽ được.”

Con mèo lại meo một tiếng, không biết là chờ mong hay phản đối.

Vô Dụng khoe miệng cong cong, trên mặt bừng sáng.

Trong hoàng cung, Lạc Vân điện.

Tử Ngọc từ rất xa chợt nghe trong điện lý có tiếng của nữ nhân. Hắn nhảy lên một bước lên cái cây trước điện chờ.

Nữ nhân trong phòng là Tiêu Quý Phi, nói liên miên cũng chỉ là chuyện Lục điện hạ muốn đến Thái học viện. Chữ tử bụng tình tựa hồ không tệ lắm, thưởng chút văn phong tứ bảo, Tiêu Quý phi liền đắc ý ra về.

Lục điện hạ muốn đến Thái học viện....

Tử Ngọc bỗng nhớ tới đứa nhỏ trong lãnh cung kia, giờ không biết đang làm gì. Nó cũng sáu tuổi rồi, nếu ở trong cung, cũng đến lúc phải đến trường...

“Tử Ngọc, người còn muốn ngây ngốc ở ngoài bao lâu ?”

Âm thanh trêu chọc vang lên, Tử Ngọc hoảng sợ, mới phát hiện chính mình đang thất thần trước mặt chủ tử, lập tức không khỏi mồ hôi lạnh chảy ròng ròng.

Tử Ngọc lập tức xoay người vào nhà, quỳ xuống nói : “Thuộc hạ tham kiến bệ hạ, bệ hạ vạn tuế vạn tuế vạn tuế!”

“Đứng lên đi” Người nọ đang nửa nằm nửa ngồi lười biếng khoát tay, cánh tay trắng nõn thon dài, không hề có tỳ vết, giống như một tác phẩm nghệ thuật hoàn mỹ quý tạc thần phù.

“Tạ ơn bệ hạ” Tử Ngọc cuối đầu đứng lên, ở người trước mặt, hắn không dám bắt kính nửa điểm.

“Lần này chuyện Vĩnh Yên không tồi. Người lập công lớn, muốn ban gì thì nói xem, chỉ cần không quá đáng, Trẫm đều thưởng cho người”

“Thuộc hạ không dám.”

Người nọ cười nhạo một tiếng, nói: “Một năm không thấy Tử Ngọc, người thật sự là càng lúc càng không thú vị , Trẫm nói phải thưởng người thì tất nhiên thưởng cho người, thừa dịp tâm tình Trẫm lúc này cũng không tệ, muốn gì thì nói đi”

Tử Ngọc trầm tư một lúc lâu, hắn nhớ tới đứa nhỏ đã làm cho hắn đau lòng, cuối cùng cắn răng nói : “Thuộc hạ khẩn cầu bệ hạ đem Thất điện hạ ra ngoài lãnh cung.”

“A ?” Người nọ có chút kinh ngạc, “Thất điện hạ ? Đó là ai ?”

“Thất điện hạ là do Tô mỹ nhân sinh ra, sáu năm trước Tô mỹ nhân vì âm mưu thâm độc hại Tiêu Quý phi bị biếm lãnh cung, Thất điện hạ khi đó cùng Tô mỹ nhân biếm lãnh cung.”

“Là thế sao ?” Người nọ hồi tưởng trong chớp lát, nói “Hình như có chuyện thế. Tô mỹ nhân chính là người đã chết thay cho Mai Phi... Trẫm thật ra cảm thấy kì quái, từ khi nào Tử Ngọc cũng có lòng trắc ẩn thế, mà người nọ cư nhiên lại là đứa con của Trẫm ?”

“Thất điện hạ có ơn cứu mạng với thần.”

“Ơn cứu mạng ?”

“Dạ, một năm trước thuộc hạ bị Vĩnh Yên đánh trọng thương, chạy trốn tới lãnh cung, là Thất điện hạ cứu thuộc hạ”

“Một khi đã như vậy,” người nọ giống như không có hứng thú, có chút không kiên nhẫn nói, “Người đem nó trở về đi. Tô mỹ nhân kia cũng cũng tiếp trở về, Trẫm đỡ phải tìm người cư mang đứa nhỏ”

Tử Ngọc vốn đang muốn nói gì, nghĩ đi nghĩ lại lại thôi. Hắn mặc dù với Tô mỹ nhân kia rất vô cảm, nhưng Vô Dụng hình như thực để ý đến nàng, nếu để mình nàng lưu lại lãnh cung, Vô Dụng sợ cũng không muốn.

Cô Vân Viện ngày thường vốn yên tĩnh bỗng náo nhiệt hẳn lên, Vô Dụng ôm Thủy Thủy nhìn thấy người đến người đi, trong lòng không biết là cao hứng hay cô đơn.

Đã lâu không thấy Y vui vẻ như vậy. Nàng đứng trong viện, gương mặt xinh đẹp còn chứa cả vẻ thành thực, thanh tú động lòng người. Chiếc váy dài trắng như tuyết điểm hoa văn màu tím nhạt, lộ ra bờ vai trắng muốt mượt mà, một mái tóc đen vấn lại thành hình thù phức tạp hoa lệ, trang sức khéo léo tinh xảo mà không kém phần nhã nhặn được đeo vào.

Khóe miệng Y mỉm cười, mang theo chút hoan hỷ, mang theo vẻ cao nhã. Y của bây giờ, hoàn toàn tương phản với bộ dạng của kẻ tâm thần.

Vô Dụng dời mắt, mái tóc đen dài che khuất gương mặt, không thấy rõ biểu tình.

Thu Thủy điện.

Bậc thang bằng cẩm thạch, hành lang dài khắc hoa, không biết loại gỗ nào chế thành nhà. Đầu ngón tay Vô Dụng lướt qua thanh vịn chạm trổ rồng phượng hoa văn bên hành lang, gương mặt nhìn đình viện xanh um trước mặt.

Cây cầu nhỏ, nước chảy, còn có những bông hoa xuân điểm lệ đang đón nắng....

Vô Dụng xoay người, đưa lưng về mảnh xuân ý dạt dào, bắt đầu nhớ lại cây đào trước cửa sổ đang sinh trưởng trong Cô Vân Viện.

Không biết nó nở hoa rồi hay chưa.

Vô Dụng tựa vào tay vịn, suy nghĩ từ cây đào bay sang sau này không ai chăm sóc vườn rau, lại bay tới đám mây triền núi, không biết đã trôi về đâu.

Thủy Thủy trong hoa viên chơi chán đến bên chân Vô Dụng, cắn cắn vạt áo. Vô Dụng xoay người ôm lấy con mèo biếng nhác, dùng cằm cọ cọ đỉnh đầu nó.

“Thủy Thủy thích nơi này sao ?” Nó bất ngờ hỏi “Y thực thích nơi này, nhưng ta thế nào cũng không thích.”

Nó ngẩng đầu nhìn hành lang đẹp màu nước, đáy mắt ngưng tụ một tầng sương mù mệnh mông, làm cho người ta nhìn không thấu.

5. Chương 5

Dọn đến Thu Thủy điện Vô Dụng cũng rất hiếm gặp Y. Theo lý mà nói mỗi buổi sáng sớm nó đều phải đến thỉnh an Y, nhưng cung nhân bên người Y lại nói “nương nương còn ngủ, Thất điện hạ không nên đánh nhiều”.

Vì thế dần dần Vô Dụng cũng không lui tới.

Vô Dụng cảm thấy hiện tại Y có chút xa lạ, tuy rằng trước kia bọn họ cũng không thân cận. Y được phong làm Chiêu nghi, quy củ cũng nhiều lên. Vô Dụng không cần những thứ này, nhưng ngày đó trong lúc vô tình thấy cung nhân của Y mang đi thi thể của tiểu nha hoàn trước kia đem thức ăn đến, lại cảm thấy có chút khổ sở.

Vô Dụng đứng trước cửa phòng Y, cúi đầu không biết suy nghĩ gì.

Cung nhân canh cửa làm lễ theo quy củ, sau đó sắc mặt trang nghiêm, thất lưng thẳng tắp đứng hoài một chỗ.

Vô Dụng dừng một chút, rồi nhấc chân rời đi.

Nó muốn đến trường Thái học viện đọc sách, hoàng tử đi đọc sách đều phải có thị vệ và thư đồng của mình. Phủ nội vụ phái người đến nói hôm nay nó phải đi tuyển thị vệ, nó vốn nghĩ muốn nói cho Y biết, nhưng mà.... hay là quên đi.

Vô Dụng theo Thủ Trúc, Thủ Mai xuống đến Giam nhân Các, thất lưng bài sáng loáng, còn có một công công dẫn nó đi vào.

Trong phòng có khoảng tám chín người, đều vâng lời quỳ, Vô Dụng cũng nhìn không ra ai tốt ai xấu. Nhớ tới trên đường Thủ Mai cứ bắt mãi mãi nhải nói việc tuyển thị vệ đều bị sắp xếp vào hàng cuối, chỉ còn lại loại oai qua liệt tảo (hàng không tốt), làm việc cũng không lưu loát, có khi còn khi dễ người ta.

Vô Dụng nhin không được cười cười.

Vô Dụng không giỏi phân người ta ra làm ba bảy loại, cũng không thích đem người nào cột vào người mình. Kỳ thật nó cũng không muốn có thị vệ, chẳng qua lúc nào cũng là quy củ rồi quy củ thôi.

Tầm mắt của Vô Dụng dừng lại trên người một đứa nhỏ. Đứa kia giống như những người khác, quy củ mà quỳ, nhưng đường cong nơi bả vai lại mang theo một ít quật cường, một ít cao ngạo, một ít tịch mịch.

Vô Dụng có chút nghi hoặc, nó chỉ chỉ đứa nhỏ kia, nói : “Hắn....”

Thủ Mai tiến lên từng bước, bên tai Vô Dụng nhỏ giọng nói : “Điện hạ, đứa nhỏ kia vốn là của Tứ hoàng tử trả về, hay là điện hạ tuyển một người khác đi.”

“À” Vô Dụng lại nhìn người nọ, do dự một lát, cuối cùng vẫn nói, “Không quan trọng, chọn hần đi.”

Thủ Mai còn muốn nói cái gì đó, bị Vô Dụng ngăn lại. Nó đi theo công công làm thủ tục, bảo Thủ Trúc, Thủ Mai giúp đưa nhỏ kia sửa sang lại, qua một lát liền cùng nhau quay về Thu Thủy điện.

Dọc đường Thủ Mai đều nhắc tới đứa nhỏ kia là không hiểu phép tắc mới bị trả về, điện hạ quá mức khinh suất, và vân vân.

Đứa nhỏ kia nghe được hung tợn trừng mắt nhìn Thủ Mai vài lần, nhưng cũng không có phản bác.

Vô Dụng không phản ứng lại, nó biết tính của Thủ mai, lúc mới vào còn hơi thành thật, ở chung vào ngày là bắt đầu huyền não. Nhưng Thủ Trúc, vẫn im lặng, không thấy hần thất thổ điều gì.

Vô Dụng nhìn bông hoa không biết tên đang héo tàn bên đường, khóe miệng lặng lẽ nhếch lên.

Vô Dụng cho Thủ Trúc thu dọn phòng rồi đi ra, dàn xếp cho đứa nhỏ kia. Nó đứng ở phòng khách nhỏ chơi với Thủy Thủy, Thủy Thủy gần đây càng ngày càng yếu, cũng có lẽ là do quen ăn đồ ăn của chính mình làm, đồ ăn trù phòng đem tới nó không ăn.

Vô Dụng có chút bất đắc dĩ, phải mất một thời gian dài mới dụ được Thủy Thủy ăn đồ ăn người ngoài làm. Nhưng mà, cũng có giới hạn, nếu không phải là Vô Dụng cho ăn, nó không buồn liếc mắt đến một cái.

Đúng là một con mèo bốc đồng.

Đứa nhỏ chỉnh đốn quần áo rồi đi đến trước mặt Vô Dụng hành lễ, Vô Dụng gật đầu hỏi “Người tên là gì”

Không ngờ đứa nhỏ lộ ra vẻ mặt chán ghét nói “Hoàng tử lưu thị vệ sẽ cho thị vệ một cái tên mới, thỉnh điện hạ ban thưởng tên.”

“Tên cũ không tốt sao ? Đổi tên mới sợ là không quen”

“Cái tên kia....” Đứa nhỏ chán ghét cau mày, “Tên cũ kia của thuộc hạ mà nói, thật sỉ nhục”

Vô Dụng ngẩn người.

“Sỉ nhục à ?” Vô Dụng có chút nghi hoặc “Tên thì cũng chỉ là tên thôi, cùng lắm cũng đâu làm được gì ?”

Vô Dụng nói rất nhẹ, tựa hồ là cùng nói chuyện với đứa nhỏ kia, lại tựa hồ là nói cho chính mình nghe. Nó lo lắng trong chốc lát, nói “Vậy gọi là Thanh Nguyệt thì thế nào ? Thanh của Thanh sắc (màu xanh), nguyệt của Nguyệt Lượng”

Đứa nhỏ kia cảm tạ, biểu tình vẫn như trước, nhìn không ra là có hài lòng với cái tên của mình hay không. Có lẽ với hần mà nói, chỉ cần có thể đổi tên là tốt rồi, có dễ nghe hay không, nó cũng không để ý.

Rốt cuộc là Tứ hoàng tử làm cái gì, làm cho đứa nhỏ kia ngay cả tên của mình cũng chán ghét ?

Vô Dụng ngồi trên một cái ghế cao, đu đưa hai chân.

Thanh Nguyệt từ ngày đó về sau cũng không thấy đâu, Vô Dụng cũng không buồn để ý, trong đôi mắt Thanh Nguyệt hiện lên vẻ chán ghét, phỏng chừng cơ bản là không muốn nhìn thấy chính mình.

Vô Dụng chờ đợi đến mức nhàm chán.

Nó đối với đứa con kia của Trữ Đại tướng quân, Trữ Dũng Thần, cũng không có hứng thú lắm, nhưng hiếm khi Y phái người nói nó phải ngoan ngoãn mà chờ, cấp bậc lễ nghĩa không thể thất thổ, vạn không thể chậm trễ.

Y vì cái gì mà để ý đến Trữ Dũng Thần như thế ? Tuy nói Trữ Đại Tướng Quân là Đại tướng quân hộ quốc đương triều, Trữ Dũng Thần cũng do vợ cả sinh ra, nhưng lại nghe đồn rằng Trữ gia Trữ Dũng Thần cũng không được Đại tướng quân sủng ái.

Vô Dụng rũ mắt, biểu cảm thản nhiên.

Thật đáng ghét, nó nghĩ thầm. Cái tính chan chua của mình thật sự làm cho người ta chán ghét a, nhưng Y, vì cái gì lại để ý đến Trữ Dũng Thần đến vậy ?

Cũng không rõ.... Chỉ hy vọng Trữ Dũng Thần cũng không phải loại khó mà ở chung là được rồi.

Lúc nhìn trực diện vào Trữ Dũng Thần, Vô Dụng lại có chút thất vọng. Nó gầy tong teo, đơn bạc như gió thổi qua sẽ bay mất, màu da nhìn xanh xao bệnh tật, vẻ mặt cũng không thu hút. Hành vi cử chỉ có nề nếp, Vô Dụng hỏi một câu nó đáp một câu, tuyệt nhiên không thừa một chữ. Lời lẽ còn mang theo vẻ sợ hãi, mà không chỉ với mình nó, với Thủ Trúc Thủ Mai cũng thế.

Vô Dụng không biết có phải là thành kiến bên trong hay không, không nhiều thì cũng ít đối với Trữ Dũng Thần, nó không thể nói là thích được.

Có thể nói là trừ Y ra, đối với ai trong thế giới này nó đều không thích.

Trữ Dũng thần theo Thủ Mai đi, Vô Dụng nhảy xuống ghế dựa, vô thức chạy đến bên cửa sổ. Ánh mặt trời cũng vẫn thế, nhưng cảnh sắc ngoài kia sao lại xa lạ đến vậy.

Nó không hiểu.

Vì cái gì muốn đem bọn họ ra ngoài lãnh cung ? Vì cái gì bên người lại xuất hiện nhiều người chẳng sao ra sao như vậy ? Vì cái gì mà khoảng cách của nó với Y càng ngày càng xa, xa đến mức như những kẻ xa lạ ?

Nếu còn ở Cô Vân viện, nếu không có xuất hiện nhiều người đến thế này, có thể nào Y sẽ dần dần tiếp nhận mình rồi không ?

“A....”

Vô Dụng cười nhẹ một tiếng, cười nhạo tự mình lừa dối mình.

Nó tự biết rằng đối với sự kiên trì của Y quả thực là bất lực, nhưng nếu không đem ý nghĩa của sinh mệnh này ký thác vào Y, nó còn không biết chính mình vì cái gì mà tiếp tục sống.

Dù sao sinh mạng đối với nó mà nói, đã không hề có ý nghĩa.

Đi trường Thái học viện ngày đó, vừa qua giờ Mẹo là Vô Dụng liền rời giường. Vô Dụng luôn tỉnh dậy rất sớm, nhưng vài ngày trước không có chuyện gì, lại nằm trên giường không dậy nổi.

Vô Dụng hỏi Thủ Trúc, ở Thái học viện giờ Thìn bắt đầu đi học, phải mãi đến trưa mới chấm dứt, sau đó đến giờ Mùi lại bắt đầu đi học, nghỉ giữa giờ chỉ tròn một canh ngắn ngủi. Thu Thủy điện đến Thái học viện rất xa, Vô Dụng không có xe ngựa, cũng không có kiệu phu, đi bộ phải mất nửa canh giờ.

Học trò của Thái học viện đều không về ăn cơm, đều có nô bộc mang cơm đến. Vô Dụng cũng không lo lắng chuyện đó, nó có thể mang cơm theo, nhưng còn Thủy Thủy ? Vô Dụng sợ nếu mình không ở đây một ngày, Thủy Thủy cũng sẽ không ăn một ngày. Tuy rằng mèo ăn uống rất ít, Vô Dụng vẫn không muốn Thủy Thủy bị đói.

Nó cố ý sáng sớm làm cho Thủy Thủy chút đồ ăn, thuận tiện cũng làm bữa sáng.

Lúc đi ra khỏi nhà bếp Thủ Trúc Thủ Mai cũng đang muốn tìm nó, Thanh Nguyệt cùng Trữ Dũng Thần cũng đã chờ ở trong viện. Nó tiếp bọn họ cùng ăn điểm tâm, Trữ Dũng Thần cơ bản không muốn, nó cảm thấy điều này không hợp lễ pháp, nhưng Thủ Mai khuyên bảo cuối cùng mới ngượng ngùng ngồi xuống.

Vô Dụng làm cháo cá, gấp lên một ít rau dưa ngon miệng, tuy rằng với bữa sáng mà nói thì có vẻ chẳng ra sao, nhưng cũng đặc biệt thấy ngon miệng.

Thủ Mai ăn thực ngon miệng, nàng vốn nói rồi nói, người khoa trương rồi lại hàng loạt ngữ. Vô Dụng thần nhiên nghe, môi nhấp mím.

Tóc Vô Dụng lại dài ra nhiều, thường ngày nó chỉ tùy ý buộc thành một bó, hôm nay Thủ Mai lại không chịu.

Nàng nói đến Thái học viện đều bề ngoài không chần chu lại, chính là không tôn trọng học phò

Vô Dụng ngẩng lại, lại bị sức ép từ nàng.

“Điện hạ, đẹp lắm !”

Vô Dụng giương giương hai mắt, thấy bên trong gương là một nam hài hình dong tinh xảo. Thủ Mai đã đưa đầu tóc đen của nó vắn thành một búi, cố định bên trái, mấy sợi tóc theo búi rủ xuống trước ngực, nhìn qua như mảnh lụa đen bóng. Trên trán còn một mái tóc tinh tế khoát hờ trên mi mắt, cho dù không phong nhã, cũng là một dạng phiêu phiêu dang dang.

Diện mạo của Vô Dụng cũng giống với kiếp trước, lông mi dài nhỏ, đôi mắt sương mù liễm diễm, như nước mặc trong tranh, lộ ra một cảm giác như mưa bụi mông lung. Cái mũi tinh xảo, đôi môi hồng hồng, còn có da thịt trắng nõn. Duy nhất có điểm bất đồng, là ở góc mắt trái, có một nốt ruồi nhỏ màu đỏ thắm.

Vô Dụng nghiêng đầu, dùng ngón tay trở vào nốt ruồi nó. Nó nhớ tới trước đây từng nghe chuyện xưa, nếu một người đã chết, nước mắt của thân nhân bằng hữu hoặc vợ động lại trên mặt thi thể, thì kiếp sau, sẽ tạo thành một nốt ruồi.

Vô Dụng còn nhớ rõ giây phút cuối cùng còn ý thức, còn nghe thấy âm thanh tê liệt cõi lòng của Minh Lâu “Không_____”, như vậy là nốt ruồi này, chính là dấu vết của Minh Lâu lưu lại, là không bị lãng quên chăng ? Hay là muốn cho lòng người sinh áy náy ? Vô Dụng không biết. Nhưng, Vô Dụng cũng sẽ không quên Minh Lâu, hấn tựa như một cái gì đó, chui vào thật sâu trong trái tim của Vô Dụng.

6. Chương 6

Suốt đường đi không nói gì.

Tới Thái Học viện rồi, Thanh Nguyệt ở lại bên ngoài, Trữ Dũng Thần cùng Vô Dụng vào phòng học. Bọn họ trước tiên thỉnh an học phó, rồi từng bước bước về phía nhóm hoàng tử hành lễ vấn an.

Bởi vì hôm nay cũng là ngày Lục hoàng tử đến đọc sách, cho nên mọi người cũng không như trước phân loại lớp học, mà là đều đứng trong đại đường, cùng nhận biết học trò mới tới.

Chỗ ngồi của hoàng tử sắp xếp theo tuổi, cho nên tuy rằng chưa gặp qua, Vô Dụng cũng biết ai là ai.

Vị trí ngồi đầu tiên, là thái tử Cơ Chi Ngạn. Vô Dụng không có ngẩng đầu nhìn hấn, lúc tiếp cận lại cảm giác được một loại khí thế bức người. Vô Dụng làm lễ theo quy củ, nói chút lời cát tường của Thủ Mai, nhưng thái tử chỉ lạnh băng “ừm” một tiếng.

Vô Dụng lui ra, lần lượt thỉnh an Nhị Hoàng tử, Tam hoàng tử, lúc tới Tứ hoàng tử, Cơ Chi Tùy giọng mỉa mai nở nụ cười một tiếng.

“Vô Dụng ?” Cơ Chi Tùy chống cằm, “Thất hoàng đệ tên cũng thực thú vị, chà, phụ hoàng như thế nào để cho người mang cái tên như vậy ? Có chú ý tới không ?”

Lời này của Cơ Chi Tùy nói ra, cả đại đường im lặng bắt đầu xôn xao cả lên, Vô Dụng nghe thấy tiếng nói khe khẽ của mọi người, còn mang theo cả tiếng cười đùa cợt ác ý.

Vô Dụng cúi đầu, ở một góc độ người khác không nhìn thấy khẽ nhẹ nhàng nở nụ cười.

“À... đúng rồi” Cơ Chi Tùy ra vẻ tỉnh ngộ, “Nói vậy Thất hoàng đệ còn không biết chữ “Vô Dụng” này là có ý tứ gì, thật là làm khó người”

“Là hoàng đệ ngu muội” Vô Dụng thần nhiên đáp.

Cơ Chi Tùy thu hồi giọng cười mỉa mai, hừ lạnh một tiếng, trong đôi mắt lộ ra vẻ cực kỳ khinh thường và hèn mọn.

“Đứa con của kỹ nữ sinh ra cũng xứng làm hoàng tử sao ? Mẹ người bỉ ổi, đứa nhỏ sinh ra cũng là kẻ bỉ ổi thôi !”

Vô Dụng không trả lời, nó suy nghĩ, tay hơi hơi rút lại một chút.

Nếu Y nghe thấy loại này nói, không biết sẽ khổ sở nhiều thế nào.

Nếu Y khổ sở, vậy mang nàng rời khỏi hoàng cung này đi.

“Các người cãi nhau làm gì ?” Thái tử ngồi phía trước lên tiếng “Học phó còn chờ, không được cãi qua cãi lại”

Vô Dụng cảm giác được cả đại đường đều im lặng, Cơ Chi Tùy hừ nhẹ một tiếng, thấp giọng nói “Cái gì thế hả !”

Cơ Chi Tùy nói rất nhỏ, dường như chỉ mình Vô Dụng nghe được.

Vô Dụng mím chặt môi, lặng lẽ lui ra, tiếp theo lại thỉnh an Ngũ hoàng tử và Lục hoàng tử.

Vô Dụng trở mình bắt tay vào cuốn Quốc giới, cảm thấy thực nhàm chán. Quốc giới chính là luật pháp của đế quốc, học phó nói làm người của đế quốc chính là hiểu biết cuộc sống của đế quốc. Vô Dụng bĩu môi. Cái gọi là hiểu biết của học phó, bất quá là muốn đem gáy sách quăng xuống thôi, đối với loại này đúng là một phương pháp học nhồi vẹt, chính là thứ mà trên đời này Vô Dụng chán ghét nhất.

Nó trộm quan sát một chút những người khác đang làm gì.

Học phó đứng bên người Ngũ hoàng tử, tựa hồ đang chỉ đạo nó cái gì. Lục hoàng tử cùng Trữ Dũng Thần đều lăm bằm rung đùi đắc ý, Vô Dụng lần đầu tiên trong hiện thực nhìn thấy loại phương pháp đọc sách bằng tứ chi thể này, miệng khê ở nụ cười.

Nhưng thật ra là một bộ dáng rất thú vị. Nó nghĩ muốn. Học phó tựa hồ hướng bên này nhìn lướt qua, Vô Dụng vội vàng đem sách lên, miệng bắt đầu khê khê đọc lại mấy chữ tối nghĩa này, mà trong đầu, lại sớm không biết đầu óc chạy đi đâu.

Chỗ ngồi của Vô Dụng bên cạnh một song cửa, hơi hơi mở ra, gió khê thổi vào còn mang theo ánh mặt trời. Vô Dụng nhìn thấy một hạt bụi thật nhỏ trong không trung vàng óng xoay tròn, nhảy lên, nhin không được ngón tay cũng lùi lại. Sau đó cảm giác ấm áp sẽ theo ngón tay, chậm rãi lan tỏa vào chung quanh.

Kỳ thật như vậy cũng không sao. Vô Dụng nghĩ. Nó dám khẳng định học phó thấy nó thất thần, bất quá học phó chưa nói gì, đại khái cũng không nghĩ phải quản nó nhiều như vậy, vì thế nó cũng vui vẻ thanh nhàn.

Lúc tan học học phó kiểm tra các bài ngâm. Vô Dụng nghe Lục hoàng tử đọc lắp bắp chương thứ nhất, quyết định cùng nó không sai biệt lắm là cũng tốt lắm rồi. Nhưng nó mới đọc được hai câu, học phó liền ngắt lời nó.

“Lắp bắp như vậy, còn không kiểm điểm” Học phó ý bảo Trữ Dũng Thần buông bàn tay ra, cầm thước muốn đánh xuống, tay Vô Dụng cầm thước bặt qua chỗ khác.

“Học phó vì cái gì muốn đánh Trữ Dũng Thần ?” Vô Dụng thản nhiên hỏi, “Học không được bài là ta mà.”

Học phó tựa hồ ngây dại, sắc mặt biến đổi.

“Điện. Điện hạ.” Trữ dũng thần có chút phát run, lắp bắp nói, “Làm bạn đọc , vốn là là muốn vì điện hạ gánh vác trách phạt”

Vô dụng không có trả lời, nó dùng tay kia thì ngăn lại tay của Trữ Dũng Thần, sau đó buông thước, lộ ra lòng bàn tay, nói: “Học phó phạt ta đi, chính mình phạm hạ lỗi phải chính mình gánh vác mới có hiệu quả, không phải sao?”

“Thằng nhỏ này không dạy được!” Học phó tựa hồ khí điên rồi, giơ lên thước ở trong lòng bàn tay Vô Dụng hung hăng đánh lên mười cái , “Trở về sao đọc một trăm lần lễ đạo , có thể nào xin mời điện hạ ngày mai đừng tới đi học , Chu Phong ta dung không dạy nổi học trò cuồng vọng !”

Học phó nổi giận dùng dùng bỏ đi, Vô Dụng rút cánh tay bị đánh cho sưng đỏ lại, khê nắm chặt.

Nó cảm thấy có chút buồn cười, rõ ràng là dựa theo tiêu chuẩn của Lục hoàng tử đi đọc, vì cái gì một người được khen thông minh, còn một kẻ thì phải bị phạt ?

Có lẽ, đây là cách làm bên trong của hoàng tộc.

Nó nghiêng đầu nhìn ra ngoài cửa sổ, tránh được ánh mắt thương hại của Trữ Dũng Thần.

Một trăm lần Lễ đạo, nói ít cũng không ít. Huống chi đối với Vô Dụng mà nói, sử dụng bút lông là việc làm cho người ta thống khổ. Kiếp trước của Vô Dụng không học qua bút lông, còn kiếp này còn không có kịp học.

Cho nên hiện tại, nó gồi với chuyện bảy lần xoay tám lần méo này cười khổ. Chu học phó nếu thấy được, chắc là muốn nói “thằng nhóc này không dạy được”. Cơ mà, chính mình thật sự hết cách với bút lông.

Vô Dụng nắn nắn cổ tay đau nhức. Mấy ngày qua, mỗi ngày một trăm lần Lễ đạo đã thành lệ thường. Vô Dụng dần dần cũng viết một cuốn giống Khải thư.

Kỳ thật học lý luận buổi sáng không chút thú vị, đạo lý này vừa dài vừa thối, giống y chang việc học chính trị buồn tẻ trước kia, nhưng thật ra rèn thân pháp buổi chiều lại có chút hứng thú. Quyền pháp, thuật cưỡi ngựa vẫn là nghề của Vô Dụng, bất quá bản tên Vô Dụng học được thực kém. Nó phát hiện chính mình nhìn không rõ hồng tâm, ánh sáng chiếu xuống chói mắt càng làm thêm trầm trọng.

Đại khái là di chứng của kiếp trước còn lưu lại. Nó kinh ngạc nghĩ.

Từ đầu Thái học viện, Vô Dụng gặp Y vài lần.

Y luôn không nhìn thấy ánh mắt của nó, cũng không gọi tên nó, nhưng mỗi lần Vô Dụng gọi “mẹ”, lông mi của Y hơi nhăn lại.

Vô Dụng biết, cho tới bây giờ, Y thấy nó sẽ không vui. Bất quá Y chịu đựng, mà mục đích nhằn nại như vậy là nói cho nó nhất định phải dụng tâm học tập.

Dụng tâm học tập, trở nên nổi bật, rồi sau đó cho phụ hoàng người nhìn đến người, coi trọng người.

Sau đó, cái đế vương kia mới nhìn đến Thu Thủy điện, nhìn đến Y.

Đôi mắt Vô Dụng hiện lên chút ảm đảm.

Mỗi lần nói đều nói giống như thế, Y không thấy mệt sao ?

Cho dù cái tên đế vương trên cao kia có tổn thương người, người vẫn không thể buông tình yêu nhỏ bé đó ra sao ?

Yêu là cái gì ?

Vô Dụng không hiểu.

Kiếp trước từng yêu Phương Dư Sinh, nhưng mọi người đều nói kia không phải yêu.

Nhưng vậy đến tận cùng yêu là cái gì ? là loại cầu xin hèn mọn này sao ?

Đế vương không ai bì nổi kia, Vô Dụng thấy thật chán ghét, đồng thời cũng thật ghen tị.

7. Chương 7

Vô Dụng vào Thái học viện sớm, phát hiện nhóm hoàng tử thường tụ tập đôi ba nhóm trong đại đường đang ngồi nghiêm chỉnh.

Vô Dụng đứng ở cửa, có chút nghi hoặc.

“Tự mình ngồi vào chỗ đi, phụ hoàng lát nữa muốn tới.” Thái tử nhỏ giọng phân phó, thanh âm trước sau như một lạnh như băng.

Vô Dụng hướng hần cười cười, cúi đầu trở lại chỗ mình ngồi.

Hoàng thượng sao ? Vô Dụng rũ mắt, dấu đi tâm tình bên trong.

Y vẫn nghĩ, chính là gặp mặt kẻ này à.

Vừa sinh ra, đế vương này giống như thánh sống, theo chuyện ngày xưa mà người khác kể, giống như một truyền thuyết.

Vô Dụng không biết hắn có bao nhiêu lợi hại, nhưng mọi người đều nói hắn lợi hại. Lúc hắn mười tuổi, đã khiến cho đế quốc đang loạn lạc trở thành một thần thoại bất diệt.

Hắn hoàn thành ít nhiều nghiệp lớn, mở ít nhiều ranh giới, hạ gục ít nhiều địch quốc. Việc này không biết khi nào đã trở thành chuyện vỡ lòng cho trẻ con ở đế quốc, làm cho người người hèn mọn dừng những ngữ khí trang trọng nhất nhất tán dương.

Nhưng, bất quá hắn cũng chỉ là một người thôi mà.

Vô Dụng nhìn thấy ngày cả Cơ Chi Tùy ngày thường quái đản nhất đều tất cung tất kính cúi đầu chờ đợi, có chút thần nhiên hy vọng.

Không biết kẻ không phải người này, hôm nay đến Thái học viện là muốn làm cái gì.

Nó hơi hơi gác đầu qua một bên, nhìn thấy ngoài cửa sổ kia những cây sơn pháp sống đến mấy trăm năm.

Không xa truyền đến tiếng vang bén nhọn của công công, Vô Dụng thoáng hoảng thần, sau đó mọi người cùng xoay người, quỳ xuống. Trong nháy mắt lúc cúi đầu, hắn thấy một vết màu vàng sáng ngoài cửa kia.

“Hoàng thượng (phụ hoàng) vạn tuế vạn tuế vạn tuế —”

Vô Dụng mím mím môi, không phát ra âm thanh. Sau đó nó lại lặng lẽ nở nụ cười với chính mình, tựa như một đứa nhỏ đang giận dỗi, thực sự như là đang sống lại.

“Hãy bình thân.” Đế vương lạnh lùng nói, kia thanh âm, mang theo một loại trời sinh ngạo khí, mà lại tàn khốc vô tình.

Vô Dụng trộm đánh giá kẻ trên cao kia, nó nheo lại ánh mắt, cảm thấy chính mình hoàn toàn tìm không thấy từ ngữ thích hợp để hình dung người nọ. Tất cả những ngôn từ ca ngợi như đến trước mặt nó, đều tựa hồ thiếu điểm sắc. Vô Dụng tự giễu chính mình cư nhiên nghĩ đến những thứ buồn nôn ghê tởm trong lời nói, nhưng không thể không thừa nhận, kẻ kia là hoàn mỹ, hoàn mỹ đến độ làm cho người ta lâm vào cuồng phong.

Nó bỗng nhiên có thể lý giải được sự kiên trì của Y, nhưng lại có điểm khổ sở.

Trong mắt của kẻ kia, không có thứ tình cảm của con người.

Nếu Y rơi vào, nhất định là vạn kiếp bất phục.

Vạn kiếp bất phục sao ? Tay Vô Dụng hơi nắm lại một chút. Trên mặt của kẻ kia còn giả ý thân thiết cùng Thái tử nói xong chuyện gì đó, Vô Dụng lại quay đầu.

Ánh mặt trời bị cành cây của sơn pháp chia thành mảnh nhỏ, in thành từng mảnh loang lổ trên bàn học. Ngón tay Vô Dụng chạy theo biên giới của ánh sáng và điểm đen, chậm rãi lướt qua.

Ta vẫn sẽ cùng Y.

Vẫn sẽ.

Thời gian sau Vô Dụng không nhìn lại đế vương lần thứ hai. Tuy rằng khí thế của đế vương làm cho người ta không thể bỏ qua, nhưng Vô Dụng cũng tận tâm quên sạch.

Nó tìm chút thời gian nghĩ đến Y, tìm chút thời gian nghĩ đến Thủy Thủy, suy nghĩ tất cả những thứ làm cho nó cảm thấy được sự tồn tại của ẩm áp. Ngoài cửa sổ lá cây sơn pháp bị gió thổi trúng nhẹ nhàng lay động, tựa hồ có thể nghe thấy tiếng va chạm lẫn nhau.

Vô Dụng lộ vẻ tươi cười, người kia cách nó tận một thế giới rất xa xôi, cho nên, không có gì phải lo lắng.

Đế vương lại đây là vì kiểm tra việc đọc sách của mọi người, tuy rằng mỗi người đều hỏi chút vấn đề dù nhiều dù ít, nhưng rõ ràng cảm giác được Hoàng thượng chính là muốn xem trình học của thái tử thôi.

Trong nhóm hoàng tử chỉ có Thái tử là kế thừa được thiên phú nhiều tài của đế vương, tuy rằng vẫn không đạt được trình độ của đế vương lúc năm tuổi, nhưng so với mọi người, Thái tử điện hạ dĩ nhiên là một thiên tài.

“Khanh học được không tồi, tiếp tục nỗ lực lên”

Thái tử cung kính cúi đầu, cử chỉ mang theo chút tự tin. Ở đế quốc có thể đạt được sự thừa nhận của Hoàng thượng, là vinh quang cao nhất.

Nhưng một ngày nào đó ta sẽ làm cho vinh quang này không là vinh quang, ta sẽ vượt qua người.

Đôi mắt Thái tử nói như thế.

Nhưng đế vương mỉm cười, tựa hồ không đồng ý, lại tựa hồ có chút mong đợi.

Vô Dụng ngồi một góc xa xa, nó vẫn cứ thất thần, không nhìn tới Đế vương bỗng nhiên chuyển tầm mắt, vội quét qua người nó một lần.

“Còn tưởng đứa nhỏ Tử Ngọc coi trọng có bao nhiêu đặc biệt, cũng chỉ là loại bình thường thôi. Nhưng, hần cũng thật hội đỉnh thất thần...”

Đế vương rời đi nói nhỏ, lộ ra một vẻ tươi cười bí hiểm.

Có người lớn tiếng nói chuyện, có người chửi bậy, còn có người đứng ở một bên cười nhạo.

Vô Dụng không biết bọn họ nháo cái gì, nó chỉ nhìn thấy roi sắt của Cơ Chi Tùy hiện lên một đường cong, mang theo một ánh sáng lạnh màu xanh, hướng tới một người nào đó vội vàng giật lùi, mà người kia, là Thanh Nguyệt.

Thân thể trước roi đòn từng bước cử động, khi nó chạy lại đây, nó đã đứng phía trước Thanh Nguyệt, đỡ liền một roi hung ác.

Nó có chút hoảng thần, bên tai âm thanh ong ong nhưng rồi lập tức an tĩnh lại, im lặng có thể nghe thấy hô hấp của chính mình.

Trong ý nghĩ thực hỗn tạp, mà ánh mặt trời lại rất chói mắt. Nó đưa tay che trước mắt mình, sau đó cảm giác được một trận đau đớn nóng rực, từ vai trái kéo dài đến thắt lưng phải.

Qua một hồi lâu nó mới hiểu được đã xảy ra chuyện gì, cố gắng đứng thẳng thân mình, buông tay, mở to mắt.

Biểu tình của Cơ Chi Tùy rất kỳ quái, nhưng Vô Dụng cũng không nhiều tinh lực chú ý tới điều này, nó đau đến mức mồ hôi tinh mịn chảy ra trên trán.

Nó cắn cắn môi, làn môi tái nhợt in lại một vòng đỏ sẫm, bên trong lơ đãng mang một vẻ mị ý không hiểu được.

“...Tứ hoàng huynh vì sao phải trách phạt Thanh Nguyệt ?”

Cơ Chi Tùy giống như bỗng nhiên hồi phục lại tinh thần, trong giọng nói mang theo một thứ tức giận đến không hiểu nổi. “Như thế nào, ta tự mình giáo huấn loại chó bị vứt đi cũng không được sao ? Tối phiên người được giáo huấn ta à ?”

Vô Dụng sửng sốt một chút “Thanh Nguyệt là thị vệ của ta, không phải chó.”

“Ở trong mắt ta nó chính là con chó,” Cơ Chi Tùy khinh miệt nói “Người cũng là chó, con chó thấp hèn.”

Vô Dụng mím mím môi, nó vốn định nói cái gì đó, nhưng nghĩ lại cảm thấy hay là quên đi. Cùng với một đứa nhỏ so đo này đó, kỳ thực chẳng có nghĩa lý gì.

Nó rũ mắt, có chút mệt mỏi nói : “Nếu Thanh Nguyệt mạo phạm Tứ hoàng huynh, ta đây thay hần giải thích. Hoàng huynh đánh cũng đánh qua, việc này cứ như vậy coi như xong.”

Cơ Chi Tùy nhìn nó một cái, trên mặt hiện lên một màu dị sắc. Hần hừ lạnh một tiếng một tiếng, mang theo một đám tùy tùng, xoay người chậm rãi bỏ đi.

8. Chương 8

Vô Dụng nhìn theo bóng dáng của hắn, nhẹ nhàng thở ra.

“Điện hạ, người không sao chứ ?” Trữ Dũng Thần thừa dịp hỏi.

“A, ” Vô Dụng mệt mỏi lên tiếng, nó nghĩ muốn xoay người, lại cảm thấy được đầu cháng váng kinh khủng. Nó cúi đầu đứng trong chốc lát, chờ kia trận hoa mắt giảm bớt , mới nói, “Chúng ta trở về đi, bằng không Thủ Mai phải lo lắng .”

Hắn đi phía trước đi rồi vài bước, tựa hồ nhớ tới cái gì lại quay đầu lại xem. Thanh Nguyệt đứng ở tại chỗ không nhúc nhích, Vô Dụng né tránh ánh mắt của nó, lộ ra một chút nghi hoặc.

“Người không đi sao ?” Nó nghiêng nghiêng đầu, còn nói, “Hay tứ Hoàng Tử đã thương người ?”

“ Không có, ” Thanh Nguyệt tựa hồ nhú nhú mày, “Vì cái gì điện hạ phải làm như vậy?”

“ Làm như vậy?” Vô Dụng tìm lúc mới suy nghĩ cẩn thận Thanh Nguyệt hỏi cái gì, trong óc trở nên hỗn loạn, không biết muốn hỏi gì, cũng không biết phải phô bày ra biểu tình gì đây.

“Hắn là không vì cái gì cả, ” Vô Dụng không biết chính mình trả lời cái gì, nó xoay người hướng tới Thu Thủy điện trong trí nhớ mà bước đi, rõ ràng vết thương ở ngực, nó lại cảm thấy cái bị thương là đầu óc, “Nếu không nói nguyên nhân, ta cũng không biết.”

Vô Dụng không biết Thanh Nguyệt nghe câu trả lời như thế sẽ có phản ứng gì. Có lẽ nó nói gì đó, có lẽ không nói, Vô Dụng cái gì cũng nghe không đến.

Cảm giác mệt mỏi rất cường liệt, nó dùng khí lực toàn thân chống đỡ tư thế này mà bước đi.

Nó hy vọng sau khi trở về Thủ Mai không lằng nhằng quá, hy vọng Thủy Thủy đã ăn chút gì đó, hy vọng có thể có một cái giường cho nó ngủ một giấc thật ngon. Dọc đường cứ suy nghĩ này nọ, Vô Dụng không chú ý tới Thanh Nguyệt ở phía sau trên mặt lộ ra thần sắc phức tạp.

Vô Dụng không ăn cơm chiều, có cảm giác ngủ thẳng đến rạng sáng hôm sau.

Nó mở mắt ra, nhìn trần nhà màu nâu đậm chột hoảng hốt một lúc lâu. Ngày hôm qua ngủ lúc nào nó cũng không nhớ rõ, chỉ cảm thấy giấc ngủ này thật là lâu.

Nó nhìn phía ngoài cửa sổ, phát hiện trời đã tờ mờ sáng. Hôm nay còn muốn đi học mà, đã đến lúc phải rời giường rồi.

Trên người đau âm ỉ, mới đầu còn không rõ ràng, đứng dậy lại bị nhói mạnh một cái.

Quần áo không biết là ai thay giúp, nó cẩn thận cởi bỏ, sau đó thấy một vết máu, theo bả vai đến thắt lưng.

Nó vươn tay nhấn nhấn một chút, miệng vết thương mặt ngoài có chút mỡ, chắc là đã được đắp thuốc.

Nếu đắp thuốc rồi thì không có việc gì. Nó nghĩ. Không tổn thương đến gân cốt, cùng lắm là đau mất hai ngày thôi.

Thủ Mai tự nhiên lại lằng nhằng, ngay cả Thủ Trúc vốn không có cảm xúc gì cũng có vẻ lo lắng.

Vô Dụng bất đắc dĩ, ôm Thủy Thủy tránh dưới tàng cây.

Trong viện của Vô Dụng có rất nhiều cây quế. Vô Dụng thích lúc gối đầu lên thân cây, mang theo Thủy Thủy, giống như lúc trước nằm trên sườn núi nhìn không trung.

Hiện tại, chỉ giống nhau chuyện không trung không hề thay đổi.

Vô Dụng rất nhanh chìm vào giấc ngủ.

Mấy ngày qua, nó luôn cảm thấy mệt mỏi. Đầu óc thường không phải là mình lúc bình thường, bỗng dưng không biết đắm chìm vào nơi ngào, sau đó, lại quên đi rất nhanh.

Như thế nào lại giống như lão già vậy.

Lúc tỉnh lại Vô Dụng đã nghĩ thế.

Vừa mới mơ thấy gì đó, trong mộng thấy chính mình hình như có chút đau đớn.

Nó cúi đầu nhìn Thủy Thủy đang ngủ sau, ánh mắt trời loang lổ dừng lại trên cái bụng mở ra. Vốn là một hình ảnh ám áp không biết vì sao nó lại cảm thấy mờ mịt.

Đôi mắt quen thuộc mãnh liệt ập tới, Vô Dụng ôm đầu, chậm rãi ngã người xuống.

Ngày Hạ Chí đó, là sinh nhật một tử của Thập nhị hoàng tử.

Thủ Mai vừa búi cho Vô Dụng một búi tóc tinh tế, vừa nói một ít quy củ lễ đầy năm.

“Hoàng tử sau khi đi vòng quanh, sẽ được ôm đến Thừa Khánh điện. Ở nơi nào đó phải nhận các chúc phúc của Hoàng Thượng cùng nhóm Hoàng tử, đây là lễ cầu phúc.”

“Sau đó Hoàng Thượng sẽ tự tay cấp cho hoàng tử đeo một bàn long ngọc bội tượng trưng cho thân phận hoàng thất, hoàng tử có được bàn long ngọc bội mới được mọi người thừa nhận.”

“Cho nên, quan trọng nhất chính là lễ cầu phúc....”

Thủ Mai còn nói chút lời chúc phúc, đại để là tuế tuế bình an, thân thể kiện Khang, tiền đồ như câm linh.

Vô Dụng gật gật đầu tỏ vẻ đã biết.

Nó rũ mắt, trên mặt thản nhiên, không biết suy nghĩ cái gì.

..... Cho nên, hôm nay để vương gia cũng phải đi.....

Như vậy, vì cái gì Y không muốn đi ?

Có lẽ là cảm thấy được khổ sở chẳng, dù sao mình là kẻ duy nhất hoàng tử không qua lễ đầy năm.

Đến lúc đó, sẽ nghe được một ít lời khó chịu của người ta. Không được chúc phúc, cũng không có bàn long ngọc bội, chính là không được thừa nhận.

Vô Dụng lần đầu tiên thấy nhiều người như vậy. Nó ở xa xa dừng lại, bỗng nhiên không muốn đi đến cái chỗ đại diện tình ý nồng đậm, hoan hô náo nhiệt.

Bên kia thật quá âm ỉ, mình giống như không phù hợp.

Nó quay đầu lại nhìn con đường vừa đi qua.

Nếu cứ như vậy sẽ phải trốn trở về.....

“Điện hạ, người làm sao vậy ?”

“.....Không, không có gì.” Nó hơi chớp mắt, thở dài nhỏ đến mức không thể nghe thấy.

Nhưng, Vô Dụng có chút không hiểu.

Vì cái gì chính mình nhất định phải đến ? Bất quá cũng là hạng hoàng tôn không được thương yêu thôi mà.

Thập nhị hoàng tử kia, hẳn là cũng không cần mình đến chúc phúc.

A, quy củ và vân vân, có đôi thực làm người ta chán ghét.

9. Chương 9

Trong không khí đại sảnh hỗn tạp đủ loại các mùi son phấn của nữ nhân, hỗn loạn làm cho người ta hô hấp không dễ chịu.

Vô Dụng cảm thấy mình như thiếu đường khí, đầu lại bắt đầu đau nhói lên.

Nó đứng trong một góc ở đại điện, cái này giống như cảm giác nghẹt thở ở quán rượu, như bị chết chìm trong ấy.

Đường như diễn viên của yến hội bắt được cái gì làm cho người ta chờ mong, có thể nghe thấy có người cười vui. Vị đế vương kia nói chút gì đó, Vô Dụng ngây ngô, cái gì cũng không nghe được.

Thủ Mai ở một bên không ngừng nhắc nhở nó phải làm cái gì đó, Vô Dụng máy móc nhất nhất làm.

Sau đó, là lễ cầu phúc.

Lễ cầu phúc không cho nữ nhân tham gia, Thủ Mai lại thấy rõ trạng thái của Vô Dụng, lộ ra chút lo lắng.

Vô Dụng đi theo hoàng tử này vào Thừa khánh điện.

Nhóm hoàng tử lần lượt từng người đi vào, đến lượt mình, Cung nhân môn nói : “Thất điện hử, thỉnh xuất ngọc bội của người.”

Vô Dụng nghi hoặc nhìn hắn.

Vô Dụng không biết là đầu so với lúc này càng đau hay không, nó không cảm giác được. Nhưng ý nghĩ hỗn độn cùng khoảng không làm cho nó không thể thanh tĩnh mà tự hỏi.

“Không có ngọc bội thì không thể đi vào à ?” Nó mờ mịt hỏi.

Cung nhân kia có không biết phải làm sao. Xem xét ngọc bội là cái hình thức, chưa bao giờ gặp chuyện quên mang hoặc không có. Nếu không có ngọc bội sẽ không thể đi vào sao ? Cung nhân kia cũng không biết, dù sao Thừa Khánh điện là nơi chỉ có Hoàng Thượng và Hoàng tử mới có thể đi vào, không ai dám can đảm giả mạo.

“A”, Vô Dụng hơi hơi lắc đầu, không biết vì cái gì mà mặt cung nhân ở trước mình biến thành hai cái, một lát sau giống như biến thành sáu, mỗi cái đều bày ra vẻ khó xử. “Nếu không có thì không thể được”

Nó xoay người, nghĩ cứ như vậy trở về, trong điện lại bỗng nhiên truyền đến thanh âm của đế vương.

“Cho Thất hoàng tử tiến vào.”

Cung nhân nhẹ nhàng thở ra, vâng dạ rồi lui từng bước. Vô Dụng dừng lại, tựa hồ có chút hoang mang. Nó nhìn đại môn rộng mở của Thừa khánh điện, rốt cuộc vẫn phải đi vào.

Nó không nhớ nổi Thủ Mai nói với nó trước tiên phải quỳ an, cũng không thể nhìn xem vị đế vương kia có chỉ thị gì khác không. Trí nhớ trong đầu một mảnh hỗn loạn, quá khứ cùng hiện tại xen kẽ, tựa như hiệu ứng trong truyền hình.

Nó mất chút tinh lực mới đi đến vị trí của mình, sau đó cúi đầu, lẳng lặng đứng.

Đám hoàng tử còn lại đều có chút kinh ngạc nhìn nó.

Thất hoàng tử cư nhiên cũng không buồn nhìn Phụ hoàng, ngay cả một cái liếc mắt, cứ như vậy trực tiếp đi qua.

Nhóm hoàng tử về mặt khác nhau nhìn người ngồi trên cao, phát hiện phụ hoàng thâm sâu không lường của mình cư nhiên không tức giận, chỉ híp mắt, không biết suy nghĩ cái gì.

Vô Dụng bỗng nhiên nghe được tiếng khóc của em bé, nó nhìn chung quanh. Trước mắt một mảng sương mù mênh mông, cái gì cũng thấy không rõ lắm.

Vì sao lại có tiếng khóc của trẻ con ở đây ?

A, nhớ lại.

Chính mình cùng Thiên Tuế chạy đến Nhật bản, sau đó tiền không đủ, liền phụ giúp mấy giáo sư trong trường học mang em bé, làm công kiếm tiền.

Thiên Tuế chạy đi đâu rồi ? Nàng luôn hợp với em bé mà, như thế nào mà làm cho đứa nhỏ khóc đắc thảm như vậy ?

Có người nào đó đem trẻ sơ sinh đặt vào tay nó, cánh tay nhỏ nhỏ vung vẩy, khóc thảm thiết như vậy.

Thiên Tuế đi đâu rồi ?

Nó ngẩng đầu tìm chung quanh, lại như thế nào cũng tìm không thấy.

Làm sao bây giờ.... Nó nhìn thấy đứa nhỏ trong tay, ánh mắt lộ vẻ lo lắng.

Nó đem đứa nhỏ vòng qua thân, ôm lấy sườn, làm cho gương mặt đứa nhỏ gần sát trái tim mình.

Hắn là làm thế này. Nó nhẹ nhàng vỗ sau lưng đứa nhỏ, cố gắng dùng cái đầu hỗn loạn xem xét.

“..... Ngoan, đừng khóc.....”

Nó cúi đầu nhẹ nhàng nó, thanh âm thản nhiên, chứa một ít ma lực trấn an lòng người.

“..... Buồn ngủ à ?”

Nếu đứa nhỏ buồn ngủ, liền ôm nó ở tư thế thoải mái.

Sau đó hát ru là được.

Phải hát cái gì đây ?

Hát một chút có thể làm cho người ta bình yên đi vào giấc ngủ, thật giống như là bàn tay của Thiên Tuế....

Vô Dụng nghĩ nghĩ, nhẹ nhàng phát ra âm thanh....

(*)

nanohana batake ni irihi usure

miwatasu yama no ha

kasumi fukashi.

harukaze soyofuku sora wo mireba,

yuudzuki kakarite nioi awashi

satowa no hokage mo, mori no iro mo,

tanaka no komichi wo tadoru hito mo,

kawazu no naku ne mo, kane no oto mo,

sanagara kasumeru oborodzukiyo

kiite kiite

hitomi tojitara

kaze no hoshi no

uta ga kikoeru

nanohana batake ni irihi usure

miwatasu yama no ha

(Bước vào đồng ruộng đầy hoa nở, buổi chiều tà;

Bắt gặp thùy non mờ mịt xa xa

Băng giá mùa xuân khiến ta nhìn lên bầu trời kia,

Lại thấy ánh trăng che mờ, không khí thơm mát thoáng đâng.

Ánh đèn của nhà nhà, hình ảnh của rừng cây,
Người người đi dọc bờ ruộng,
Khúc hát của ếch, và âm thanh của chuông;
Tất cả thật mờ mịt bởi ánh trăng mờ mịt.
Nghe kìa, nghe kìa;
Nếu nhắm đôi mắt
Có thể nghe
Bài hát của gió, và những ngôi sao;
Bước vào đồng ruộng đầy hoa nở, buổi chiều tà;
Bắt gặp thùy non mờ mịt xa xa

.....

.....

)

Trong đại diện tiếng khóc dần dần lắng xuống, đứa nhỏ trong lòng ngực Vô Dụng mặt còn vương nước mắt, cứ như vậy chậm rãi ngủ.

Bát hoàng tử đứng kể Vô Dụng không biết làm sao, Thất hoàng huynh chắc hẳn phải nói mấy câu cát tường, sau đó đem thập nhị hoàng đệ đưa cho ta mới đúng chứ ? Vì cái gì lại đi hát ru chứ ? Bát hoàng tử hoang mang nghĩ.

Trong đại diện không ai khác nói gì, nếu muốn nói cũng bị đế vương trừng mắt dọa lui về.

Tiếng ca của Vô dụng dần dần nhỏ xuống, nó tựa hồ quên chút ca từ, lại tựa hồ không có khí lực. Ôm cánh tay của đứa nhỏ một chút cũng không buông ra, ánh sáng trước mắt cũng dần dần tắt đi.

Đế vương sớm phát hiện có điểm không đúng, hẳn ngay lúc Vô Dụng ngã xuống đã phi thân về sau tiếp được nó, còn có cả thập nhị hoàng tử đang ngủ.

Trong đại diện có chút bối rối, Thập nhị hoàng tử như vậy cả kinh tỉnh lại, khóc lớn át cả tiếng hát.

Đế vương nhíu nhíu mày, đem Thập nhị tùy tay ném qua một bên cho Bát hoàng tử.

“Lẽ cần phúc tiếp tục. Chi Ngạn, bàn long ngọc bội người cho Thập nhị mang, xong việc đưa nó lại cho mẫu phi của nó.”

“Dạ,” Cơ Chi Ngạn khom người cung kính, lúc đứng dậy lại liếc mắt nhìn Vô Dụng trong lòng ngực của Đế vương một chỗ. Trên mặt hẳn hiện lên một chút cảm xúc, rất nhanh, nhanh đến nỗi không ai thấy rõ.

(*) : Đây là lời bài hát Oborozukiyoj – Inori (Đêm trăng mờ mịt) của Mika Nakashima.

Kiếp trước của Vô Dụng – Phương Khiêm Lâm là người thời hiện đại, qua Nhật nên biết bài hát này.

Lời bài hát được trans dựa vào bản eng trans, chứ không dựa vào bản nguyên gốc _ _ _ _ _”

10. Chương 10

Đế vương ôm Vô Dụng đến tẩm cung của mình, hắn đã phái Tử Ngọc đi gọi Ngự Y. Đứa nhỏ trong lòng ngực nóng đến dọa người, trong đôi mắt Đế vương hiện lên một ít tức giận.

Đám người dưới kia chăm sóc người như thế nào vậy, hoàng tử bệnh nặng như vậy bọn họ cũng không biết sao ?

Đế vương cẩn thận đem Vô Dụng đặt lên giường, lại bỗng nhiên phát hiện quần áo màu nguyệt sắc dính chút vết máu.

Máu này rõ ràng là từ bên trong chảy ra, li ti nhiều điểm đỏ dị thường.

Đế vương ánh mắt hơi mị một chút, tay vừa định cởi quần áo của Vô Dụng, Vô Dụng lại hơi trật nghiêng đầu về sau, lông mi run rẩy, chậm rãi mở to mắt.

“.....Người là ai ?” Đôi mắt của Vô Dụng sương mù mờ mịt, không biết là ánh sáng quá mờ hay quá chói, nó chỉ có thể nhìn thấy hình dáng mờ mờ lung lung.

“Nơi này là chỗ nào ?” Nó lắc lắc đầu, đầu tuy đau kinh khủng nhưng vẫn cảm giác được nơi này không phải chỗ quen thuộc.

Nó giãy dụa đứng lên, có chút sốt ruột nói : “Ta cần phải trở về.”

“.....Người làm sao phải đi về ?” Đế vương vốn vẫn không nói gì chậm rãi hỏi, không biết trong thanh âm vì sao dẫn theo chút tức giận.

“Làm sao quay về ?” Vô Dụng tựa hồ nghi hoặc một chút, nó dừng lại nghĩ nghĩ, nói, “Hình như là Cô Vân Viện.... Không đúng, là Thu Thủy điện đi.... Ta cũng không rõ lắm, tóm lại không phải nơi này.”

Nó vội vã chạy ra bên ngoài, dọc đường đã lao đảo vài bước.

Đế vương nhìn thấy nó chạy đến cửa, bỗng nhiên vung tay lên, Vô Dụng lại bắt đầu nhớ tới ngủ trên cái giường lớn kia.

“Người sinh bệnh, ngoan ngoãn ở nơi này đi, Ngự Y lập tức sẽ lại đây.” Đế Vương không chính mình lại không biết là không nên kiên nhẫn cùng một đứa nhỏ thần chí không rõ giảng đạo lý, hắn bình thường, tám phần cũng không buồn liếc mắt một cái.

Vô Dụng trầm mặc trong chốc lát, bỗng nhiên giãy dụa đứng lên.

“.....Ta không cần,” có lẽ là con người khi sinh bệnh sẽ trở nên đặc biệt yếu đuối, Vô Dụng trong thanh âm nức nở, “Ta không cần ở nơi này, ta phải đi về...”

Nó gắng sức đứng lên, lại bị Đế vương đè ép trở về, nó tựa hồ bắt đầu quật cường đứng lên, bám riết không tha, rồi lại ngã xuống, lại đứng lên....

Đế vương rất có hưng trí nhìn cố gắng của đứa nhỏ bị mình dễ dàng phá giải, đến cuối cùng Vô Dụng không còn chút khí lực.

“Cho nên nói, người bệnh phải ngoan ngoãn nằm....” Đế vương tựa hồ có chút đắc ý dào dạt, trên cao nhìn xuống thấy Vô Dụng, khóe miệng khẽ cười không hiểu được.

Vô Dụng thở hào hển nhìn hắn một cái, bỗng nhiên xoay người sang chỗ khác đưa lưng về phía hắn, thân thể lui thành một khối nho nhỏ. Giờ đang là mùa hè, Vô Dụng lại cảm thấy có chút lạnh. Nó muốn ôm Thủy Thủy, hoặc là giống như trước kia..... Giống cái lúc rất lâu về trước, ôm Y, đến cuối lại có chút lo lắng.

Nhưng, bên người chỉ có cái giường trống rỗng, còn có một kẻ mà nó không thích.

“.....Nơi này mùi khó ngửi muốn chết.....” Vô Dụng bỗng nhiên bắt đầu oán giận, “Không khí không rõ tan, ánh mặt trời không rõ mị, giường quá lớn, người cũng thật chán ghét.....”

Vô Dụng không biết chính mình đang nói cái gì, đầu lại hỗn loạn như trước, mỗi một lần đánh úp xuống, dần dần, lại bắt đầu nặng nề ngủ.

Đế vương nhướng mi nhìn đứa nhỏ nói ẩu tả đang nằm trên giường, bỗng nhiên cảm thấy có chút kỳ lạ.

Nó cứ nhiên ở tẩm cung mà Trẫm thích nhất, nói huân hương vua dùng khó người muốn chết ? Còn nói Trẫm thực chán ghét !?

Thật tốt, Đế vương nghĩ thầm. Hãy đợi đấy, chờ người khỏe lại liền đem người sung quân đến biên cương, cho người ngay cả muốn khóc cũng khóc không được.

Khi Tử Ngọc mang theo Ngự y vội vã chạy tới tẩm cung của Đế vương. phát hiện đứa nhỏ hình như vẫn ngủ, Đế vương ngồi bên người nó, có chút chơi đùa vỗ về nó.

“Tử Ngọc ?” Đế vương quay đầu lại, “tới thực chậm.”

“Thuộc hạ đáng chết !”

Đế vương phát tay, Ngự y phía sau Tử Ngọc run rẩy đi lên.

“Qua xem Thắt hoàng tử đi, giống như phát sốt.”

Vô Dụng ngủ thật sự không yên, Ngự y tay bắt lên cổ tay của nó, nó đã hơi hơi giật.

Gần đây tựa hồ luôn như nằm mơ. Vô Dụng mờ mịt nghĩ. Mộng đã qua lập tức sẽ quên đi, nhưng cảm giác trong mộng vì cái gì không thể quên được ?

Nhất định là giấc mộng chút bi thương. Lông mi của Vô Dụng run run. Cảm giác thật tịch mịch, cảm giác thống khổ tuyệt vọng này thực quá bén nhọn, lạnh đến mức làm cho người ta sắp điên mất rồi.

Cho ta một ít ấm áp đi. Vô Dụng mở mắt ra. Y đâu rồi ?

Trước mắt có ba người, Vô Dụng từng bước từng bước mờ mịt xem qua, lúc thấy Tử Ngọc, nó ngơ ngẩn một trận.

“.....Phượng Dư Sinh ?” Nó ngồi xuống, ôm lấy đầu đau đơn. Hình như không phải, kia.... hắn là ai vậy ? Tựa hồ là nhớ rõ tên của hắn, kêu.... Tử Ngọc đi ?

“.....Tử ngọc, là người sao ?”

Tử Ngọc cảm thấy được trong lòng có chút đau, Đế vương ánh mắt cảm xúc nhìn không ra, nhẹ giọng đáp : “Là ta.”

“Thật tốt quá.....” Vô Dụng nỉ non, “Ta hơi khó chịu, Tử Ngọc có thể mang ta đến chỗ Y không ? Ta muốn thấy Y...” Nó lộ ra ánh mắt chờ mong, hơi vươn tay về phía Tử Ngọc.

Tử Ngọc thiếu chút nữa nói “Được”, lại nhìn thấy Đế vương đang hạ mắt nhìn chăm chăm liền nhớ tới bổn phận của mình. Hắn nhìn nhìn Vô Dụng, cuối cùng cũng chỉ có thể lẳng lặng đứng ở một bên.

Đế vương khụ một tiếng, hỏi: “Khanh nói thế nào ?”

“Mạch tượng của Thắt điện hạ khá nguy, ” Ngự y trầm tư trong chốc lát, còn nói, “Thần chưa bao giờ gặp quái bệnh này. Bất quá thần sẽ thử một lần, mặc dù không thể cam đoan hoàn toàn chữ khỏi, ít nhất là cũng bảo toàn được tánh mạng.”

Đế vương gật gật đầu : “Khanh đem toàn lực chữa khỏi cho Thắt hoàng tử, Trẫm đều có trọng thưởng.”

Ngự y chấp tay nói: “Thần nhất định toàn lực.”

Ngự y ngồi ở gian ngoài kê thuốc, thở dài.

“Thắt điện hạ bệnh này đã kéo dài một thời gian, như thế nào trì hoãn đến giờ. Nếu trị sớm một chút cũng không nghiêm trọng đến vậy.”

Tử Ngọc cũng ở gian ngoài nghỉ hoặc nói. “kéo dài một thời gian ?”

“Đúng vậy, người không phát hiện ngực điện hạ có vết thương của roi sao ? Ít nhất cũng đã năm sáu ngày rồi, chính là bởi vì sinh bệnh mới không khỏe, đến bây giờ còn chảy máu.... Hắn là rất khó chịu, Thắt điện hạ cứ nhiên nhin lâu như vậy....”

Tử Ngọc trầm mặc thật lâu sau, hẳn biết đứa nhỏ kia luôn luôn nhẫn nại, lại không nghĩ là nhẫn nại đến thế này.

Hắn có chút khó chịu mở miệng nói : “Tử Ngọc khẩn cầu Ngự y đại nhân chữa khỏi bệnh cho Thất điện hạ, Tử Ngọc vô cùng cảm kích.”

“Đó là tất nhiên.” Ngự y đáp.

11. Chương 11

Vô Dụng cảm thấy mình giống như lúc vừa mới chết.

Nó cảm thấy lạnh lẽo, nhưng trong thân thể lại có một cỗ nhiệt khí.

Y ở đâu ? Nó vươn tay muốn bắt trụ cái gì đó, lại mỗi lần đều nắm không được cái mình muốn.

Ta muốn gì đây ? Đại khái là muốn trở lại trong bụng Y, chỉ có nơi đó, mới là chỗ mà mình an tâm.

Đế vương nhìn Vô Dụng đang bị bóng đèn thấp giọng nỉ non, tay nó sờ soạng chung quanh, tựa hồ đang tìm cái gì vậy.

Đế vương nhìn trong chốc lát, sau đó đem tay mình đặt vào lòng bàn tay của đứa nhỏ, kế tiếp lại bị hất đi không chút lưu tình.

Đế vương mặt nhăn mày nhăn, lần này gắt gao cầm tay của Vô Dụng, mặc nó giãy giụa cỡ nào cũng không buông tha. Tay Vô Dụng nho nhỏ, làn da ở mu bàn tay thực bóng láng, trong lòng bàn tay cùng đầu ngón tay đã có một tầng thô ráp, còn có một ít vết thương không biết lưu lại từ năm nào. Đế vương vuốt ve dấu chai và vết thương, hơi dăm chiêu nhìn nó.

Ngoài điện truyền đến thanh âm non nớt của tiểu công công. Là Tô chiêu nghi tới rồi à, Đế vương phục hồi tinh thần lại, nhìn về nữ tử thướt tha ở cửa.

“Nô tì tham kiến Hoàng thượng, Hoàng Thượng vạn tuế vạn tuế vạn tuế.”

Đế vương có chút không kiên nhẫn vẫy tay, cho nàng bình thân.

“Tiểu thất bị bệnh, gọi Ái phi đến xem.”

Tô Chiêu nghi ánh mắt lóe lóe, giọng vỡ ra nói : “Bệ hạ như thế quan tâm..... Vô dụng, là vô dụng phúc khí.”

Khi Tô chiêu nghi nói đến “Vô Dụng” Đế vương chú ý tới Vô Dụng, mày hơi hơi cau. Hắn bất động thanh sắc, nói : “Ái phi tới xem Tiểu thất đi.”

Tô chiêu nghi đi đến trước giường, Vô Dụng mở to mắt, trong mộng lung mờ hồ cảm thấy được là gặp được Y.

Cho dù là ảo giác cũng tốt. Vô Dụng nghĩ như vậy, vươn tay cầm lấy tay Y, sau đó nhẹ nhàng nở nụ cười một chút.

Cho dù là ở trong mộng, tay Y cũng ấm áp như thế. Nó có chút vui vẻ, nhắm mắt lại bình yên ngủ.

Đế vương đầu chống vào tay phải, mặt không chút thay đổi nhìn thấy hết thấy.

Bỗng nhiên hắn đứng lên, dùng thanh âm khá lạnh lùng nói : “Trẫm còn có việc, ái phi ở đây cùng Tiểu thất, lát nữa có người đưa trở về.”

Tô chiêu nghi muốn quỳ an, Đế vương xua tay ý bảo miễn.

Đế vương đi ra ngoài, trong phòng cũng chỉ có Tô chiêu nghi cùng Vô Dụng hai người. Tô Chiêu rũ mắt, làm như đang nhìn Vô Dụng, lại tựa hồ không có.

Ánh sáng trong phòng dần dần tắt đi, Vô Dụng ngủ thật sự ngon. Nàng bỗng nhiên ngẩng đầu, hung hăng hất tay Vô Dụng ra. Sau đó, nàng lại nhìn tay của chính mình, kinh ngạc ngẩn người.

Thu Thủy điện.

Thủ Trúc Thủ Mai quỳ trên mặt đất, phía trước là Tử Ngọc đang tức giận.

“Phái các người đến bảo hộ Thất hoàng tử, các người lại bảo hộ như thế!? Ngự y nói hần đã bệnh cỡ năm sáu ngày, năm sáu ngày! Các người cứ nhiên đến bây giờ còn không không phát hiện, Vô Dụng đến vậy? Hay là....” Tử Ngọc sầm mặt, “Các người cũng biết được Thất hoàng tử không được sủng ái, không chăm sóc cho tốt!?”

“Thuộc hạ không dám!”

Tử Ngọc hừ lạnh một tiếng.

“Chủ tử, thuộc hạ tự biết mình thất trách, thỉnh chủ tử trừng phạt.” Thủ Mai cúi đầu, trong thanh âm có chút ghen ngào. Nàng không biết sự tình lại biến thành như vậy, điện hạ mấy ngày nay biểu hiện so với ngày thường không có gì khác, chính là bất chợt thất thần. Nàng còn tưởng rằng điện hạ vì chuyện lễ thôi nôi, không nghĩ tới....

Tử Ngọc nắn nắn điểm giữa mi, quay đầu nhìn về phía Thủ Trúc này giờ không nói năng gì, hỏi: “Rốt cuộc các người đã có chuyện gì, như thế nào chút việc nhỏ cũng làm không tốt?”

“Thủ Mai thực không nhẫn tâm,” Thủ Trúc thần nhiên trả lời, “Chúng thần cũng không nhẫn tâm, cũng không dám. Vì Thất điện hạ không thích người khác đụng chạm, cũng không thích có người tò mò nội tâm của nó. Thủ Mai cùng ta đều tin tưởng Thất điện hạ quá mức, người nói người khỏe, chúng thần liền hết sức không đi quấy rầy hần. Chúng thần hy vọng người có thể sống thoải mái một chút, Thất điện hạ lại đồng tình, chúng thần với người mà nói, là có thể lúc người tịch mịch bởi người ăn cơm, cùng người nói chuyện, mà không phải cột người trên mình, nhím chăm chăm vào người.” Thủ Trúc cười khổ một chút, nói: “Đi theo Thất điện hạ đã lâu, làm cho chúng thần quên đi bốn phận của chính mình, thỉnh chủ tử trừng phạt.”

Tử Ngọc trầm mặc thật lâu, nó giống như lý giải lời của Thủ Trúc. Một năm trước mình cũng như vậy, rõ ràng là muốn cho đứa nhỏ sự ấm áp, lại cuối cùng không dám tổn hại ý thích của nó, tùy ý bước vào thế giới nội tâm của nó.

“Tóm lại,” Tử Ngọc thở dài, “Các người đi hình đường linh phạt đi, về sau loại chuyện này không thể tái xảy ra.”

Lúc Vô Dụng tỉnh lại, trời đã một màu nắng tươi đẹp.

Nó mở ra năm ngón tay, che ở trước mắt, đầu ngón tay ở ánh nắng màu vàng tươi cảm thấy trở nên trong suốt.

Nó không biết nên vui hay buồn, nói không chừng không tỉnh lại mới là tốt nhất.

Vì cái gì mà phải sống thêm một lần nữa? Nó nhớ rõ người ta đã từng nói qua: kiếp sau kiếp sau, nếu kiếp này hạnh phúc khoái hoạt, đời này cũng thế; nếu kiếp này thống thống khổ bất hạnh, làm sao khổ kiếp sau?

Thủy Thủy ở bên cạnh kêu meo meo, đem hần đang trong minh tường chột hoàn hồn. Nó thấy Thủy Thủy ngẩn ngơ một lúc lâu, bỗng nhiên oai đầu cười rộ lên.

Nghĩ nhiều thế để làm gì? Nó ôm lấy Thủy Thủy, nếu cuộc sống đã muốn bắt đầu rồi, vậy tiếp tục đi đi.

Vô Dụng đã nhiều ngày không đến Thái học viên. Nó ngủ một giấc bảy tám ngày, lúc tỉnh lại nghe Ngự Y nói lại ở Thu Thủy điện nghỉ ngơi một thời gian dài.

Nhìn thấy bọn Thủ Mai tự trách mình, nó có chút xấu hổ. Vô Dụng không nghĩ là sẽ sinh bệnh, còn tưởng rằng chính là miệng vết thương nhiễm trùng làm cho không thoải mái mà thôi.

Vô Dụng luôn cam đoan về sau không thoả mái nhất định nói, lúc này mới thoát khỏi nhãn lệ thể công của Thủ Mai.

Nó nằm dưới tàng cây nhẹ nhàng thở ra.

Mấy ngày này Thu thủy điện bỗng nao nhiệt hẳn lên, Hoàng thượng cùng vài hoàng tử đến xem qua nó vài lần. Vô Dụng cảm thấy được theo bọn họ tiếp chuyện là chuyện một chết đi được, nó tình nguyện nằm ở dưới tàng cây ngắm phong cảnh.

Nó vươn tay trái, vòng bạc trên cổ tay dưới ánh mặt trời, phát ra chút ánh sáng trong trẻo nhưng lạnh lùng.

Vòng tay bạc này, là lúc tỉnh lại phát hiện cổ tay đang mang, còn có, một khối bàn long ngọc bội dùng tơ hồng đeo vào.

Ngọc bội nó cẩn thận cất vào trong ngăn kéo, vòng bạc lại không cách nào tháo ra được.

Tháo ra không được cũng không sao, nó kỳ thật rất thích vòng tay này. Nó nhìn qua có chút niên tuế (hàng cổ), hơn nữa hình như cũng có người từng đeo, tại cổ tay kia một màu bóng loáng thanh khiết, ở bên ngoài lại có chút sạm màu, đồng thời còn có ít bạc được kết vào, có thể nhìn ra được dấu vết thời gian.

Lúc tay lướt qua lan can, vòng tay cùng lan can đánh lên, phát ra thanh âm lạnh lạnh.

Vô Dụng đem hai má dán vào trên vòng tay, cảm thụ được xúc giác lạnh lẽo đến tê người, trong lòng nghĩ không biết kẻ trước kia từng đeo qua là ai.

Lúc Vô Dụng đi vào Thái học viện, đã là chuyện của nửa tháng sau.

Nhưng kỳ quái là lần này học phó không có tìm nó tra bài, cũng không gọi hắn đọc lễ, đối với điểm này, Vô Dụng có chút vui vẻ.

Kỳ thật lần này sinh bệnh vẫn có chút di chứng, ngự y nói với nó nếu về sau muốn học võ công tinh thâm chỉ sợ có điểm khó, nhưng công phu phòng thân bình thường vẫn không thành vấn đề.

Vô Dụng nhìn vào đôi mắt hắn, Ngự y nhìn nhìn, hướng Y hỏi chừng nào Vô Dụng bắt đầu đi được, Y lại đáp không được.

Ngự y nói đi được thì quá sớm, làm ánh mắt không có phát dục mới có thể tạo thành loại phức tạp này. Hắn có thể kê thuốc điều trị, chữa khỏi cũng không có khả năng.

Vô Dụng gật gật đầu, tỏ vẻ hiểu biết.

Đại khái bản tên, cả đời này bản cũng không tốt.

Hết giờ học, Vô Dụng trên đường trở về. Bởi vì chuyện của nửa tháng, Vô Dụng đã muốn bớt lại một ít bài học, nên sau giờ học học phó chủ yếu lưu lại nó bổ sung những bài chưa học.

Vô Dụng đối với thái độ tốt đột biến của học phó không nói gì, cảm thấy không sao cả, chính là khổ Trữ Dĩnh Thần và Thanh Nguyệt, thường phải đợi nó đến tối, có đôi khi cũng sẽ phát sinh một ít chuyện phiền toái.

Giống như hiện tại, Vô Dụng đang trên đường muốn trở về lại gặp tên nóng tính Cơ Chi Tùy.

12. Chương 12

“Tam hoàng huynh, tứ hoàng huynh, lục hoàng huynh.” Vô Dụng theo quy cũ làm lễ, sau đó thoảng lui từng bước.

“Thất hoàng đệ, bình thường muốn cùng người nói chuyện một chút cũng khó, hôm nay thật vất vả mới gặp được, không bằng huynh đệ chúng ta đến vui chơi đi, tăng tiến thêm chút tình cảm,” Cơ Chi Tùy lộ ra vẻ tươi cười quái dị, hỏi “Như thế nào?”

Vô Dụng mím mím môi, Cơ Chi Tùy mang theo những người này, làm sao có thể cho người ta cự tuyệt chứ ?

“Thất hoàng đệ không nói lời nào, ta coi như người đồng ý.” Cơ Chi Tùy nhướng nhướng mày, mang theo Vô Dụng đi vào một cái rừng cây nhỏ.

“Chúng ta hôm nay chơi trốn tìm vui lắm, Thất hoàng đệ, chi bằng người bắt đầu đi.”

Vô Dụng lẳng lặng đứng ở dưới tàng cây, Cơ Chi Tùy dùng tấm vải đỏ che mắt nó.

“Thất hoàng đệ không chỉ bắt chúng ta, còn phải đoán ra là ai mới có thể tính là thắng. Giờ, bắt đầu đi.”

Rừng cây nhỏ bỗng nhiên trở nên im lặng, chỉ nghe được thanh âm của gió hòa vào lá cây.

Vì là vải đỏ, trước mắt không phải một mảng tối đen, mà là vàng sáng màu đỏ mênh mông. Vô Dụng nháy mắt mấy cái, lông mi chạm vào trên miếng vải đỏ, có cảm giác hơi nhột nhột.

Vô Dụng giang hai tay ra, thật cẩn thận đi từng bước về phía trước. Trong rừng cây nhỏ nơi nơi đều là rễ cây khó gỡ, nếu không cẩn thận, thực dễ dàng bị sảy.

Nó sờ soạng một lúc, sau đó dừng lại. Hình như là rất im lặng, nó nghĩ, im lặng đến nỗi hô hấp cũng không có. Không biết những người đó có phải hay không đã rời đi, bỏ lại một mình mình ở trong này.

Nó vươn tay nghĩ muốn gỡ tấm vải đỏ, rồi lại bỗng nhiên dừng lại.

Hay là quên đi, nếu bọn họ còn trốn ở nơi nào đó của phiến rừng cây, đến lúc đó chỉ sợ lại dây dưa không ngớt.

Nó lại mại khai cước bộ, ngón tay lướt qua một gốc cây, một cây cổ thụ.

Kỳ thật, mới trước đây nó còn thực thích trò chơi này. Khi đó ngoài quần quít lấy Minh Lâu ra còn có ba mẹ trong đình viện vui chơi. Cho dù trước mắt một mảnh tối đen nó cũng không sợ, bởi vì nó biết, chỉ cần mình mau té, Minh Lâu hoặc ba mẹ luôn đứng lúc đỡ nó. Sau đó, nó sẽ nhân cơ hội bắt lấy góc áo của bọn họ, sờ sờ mặt của họ, lớn tiếng đoán ra là ai.

Đối với hành vi vô lại này của nó, tất cả mọi người chỉ mang theo nụ cười sủng nịnh.

Khi đó, thực hạnh phúc.

Vô Dụng vui vẻ đi, chân hơi vấp, thân thể liền mất cân bằng ngã về phía trước.

Khi nó nghĩ ngã xuống chắc thê thảm lắm thì lại được người nâng lên.

Kia trong nháy mắt nó nghĩ không rõ mình là người thời nào. Nó kéo lấy ống tay áo của người nọ, tay chậm rãi hướng lên trên chạm vào.

Bọn Minh Lâu đều cao hơn mình, khi đó nó liền kêu ngạo yêu cầu bọn họ cúi đầu thấp xuống.

“.....Đầu thấp một chút.....”

Người nọ y lời nó nói, cúi đầu.

Sau đó nó đụng đến một khuôn mặt còn trẻ.

Ba ba râu dài lắm, khóe miệng còn thô, mẹ nó lỗ tai đeo vòng. Minh Lâu đâu ? Mặt Minh Lâu thực bóng loáng, môi có chút xanh, bình thường luôn mím chặt lạnh lùng.

“..... là anh à ?”

Có thể cởi tấm vải đỏ ra không, trước mắt lại là khuôn mặt tươi cười của họ chẳng ?

Vô Dụng có chút vội vã, từ bóng tối bỗng nhiên trở lại sáng làm nó có hơi không thích ứng. Nó chớp mắt một lát, sau đó người đằng trước nọ ngay tại ánh sáng hoàng hôn ấm áp dần dần hiện rõ.

Vô Dụng hơi hơi hé miệng, ngăn ngor một lúc lâu.

Nó bỗng nhiên phản ứng lại, nhanh chóng buông ra ống tay áo của người nọ, lui về phía sau từng bước, khom người nói : “Tham kiến thái tử điện hạ.”

Trong mắt Cơ Chi Ngạn mạng theo ý cười thần nhiên. Hắn kéo Vô Dụng, cười nói : “Tiểu thất vừa nãy còn gọi anh, như thế nào chỉ chớp mắt lại thành ‘Thái tử điện hạ’ ?”

Kể ngày thường lạnh băng khi nóng chảy, sẽ có một loại đặc biệt âm áp.

Vô Dụng nghi hoặc nhìn hắn, không có trả lời.

“Tiểu thất không muốn gọi ta lại là anh sao ?” Cơ Chi Ngạn cười cười, “Chúng ta đây đều thói lui từng bước, về sau Tiểu thất cứ gọi ta “thái tử ca ca”, thế nào, quyết định thế nhé ?”

Cơ Chi Ngạn nói xong xoa xoa đầu của Vô Dụng, mang theo Đỗ Tử Lạc bỏ đi.

Vô Dụng nháy mắt mấy cái, quay đầu nhìn thấy Thanh Nguyệt cùng Trữ Dung Thần một mực trầm mặc, lộ ra vẻ nghi hoặc.

“Sau khi bọn Tam hoàng tử đi rồi, ta cùng Trữ Dung Thần chạy tới tìm người, gặp được thái tử điện hạ,” Thanh Nguyệt dừng một chút. “Thái tử điện hạ muốn chúng ta không được lên tiếng.” Thanh Nguyệt cúi đầu, nhìn không ra vẻ mặt. Mà Trữ Dung Thần, còn sợ hãi lộ vẻ hối lỗi.

“A” Vô Dụng gật gật đầu, “Ta hiểu rồi. Bây giờ chạy nhanh về đi, Thanh Nguyệt người còn nhớ rõ đường không ?”

Cơ Chi Ngạn có ý gì Vô Dụng không biết, cơ mà lúc hắn cười trong đôi mắt có chút âm áp, có lẽ hắn thoát nhìn cũng không giống như thế, lạnh như băng không cần kẻ người khác.

Ngày ngày lại trôi nhanh, đảo mắt đã đến lễ Thu Nguyên.

Thuy Nguyên là ngày hội của lớp bình dân, vất vả một năm, cuối cùng đến mùa thu hoạch, mọi người vui vẻ chúc mừng một chút, cho nên, ngày này ở Đế đô hội náo nhiệt phi phàm.

Đế vương am hiểu có ý cho phép nhóm hoàng tử ra ngoài du ngoạn vào ngày này. Trữ Thái tử, hắn bị lưu lại làm khổ lực.

Vô Dụng trong lòng nhảy nhót, sau khi đến thế giới này, nó cũng không ra khỏi hoàng cung. Nó vốn định mang theo Thanh Nguyệt và Trữ Dung Thần cùng đi, đáng tiếc Trữ Dung Thần phải về thăm nhà.

Vô Dụng bồi hồi trước cửa phòng Y, do dự nghĩ vào hay không vào. Cuối cùng hắn cắn cắn môi, thỉnh cung nhân thay nó thông báo một tiếng. Nó ở ngoài cửa sổ có chút không yên thay nó báo cáo một tiếng. Nó ở ngoài cửa có chút không yên chờ đợi, sợ hãi nghĩ được đáp án lại là thỉnh thất điện hạ không được quấy rầy.

Vị cung nhân kia đi ra cúi chào nó, nói : “Nương nương mời Thất điện hạ đi vào”.

Vô Dụng quỳ an, Y thần nhiên “Ừm” một tiếng.

Vô Dụng nói chuyện muốn xuất cung, sau đó hỏi nàng có muốn cái gì về không.

Y không có trả lời, Vô Dụng cúi đầu, nhìn vào mũi chân của mình. Ngay lúc nó nghĩ Y sẽ không trả lời, Y mở miệng.

“Mang cho ta một cái mặt nạ đi”, Y tầm mắt không biết rơi xuống góc nào, mặt nhăn mày nhíu, như có chút mỏi mệt. “Là cái loại mặt nạ đặc biệt của Thu Nguyên, có bảy màu sắc.”

Vô Dụng dạ một tiếng, Y cũng không nói nữa, chỉ nhìn chăm chăm vào ngón tay của mình ngăn người.

Vô Dụng đợi chờ, sau đó lặng lẽ lui ra.

Vô Dụng bỏ đi khe quay đầu lại, dạo này Y có chút kỳ quái, như là đang nhớ lại cái gì.

Y đang nhớ lại chuyện gì ? Vô Dụng bỗng nhiên phát hiện kỳ thật mình không biết gì về Y, Y có người nhà không ? Có bằng hữu không ? Nó không biết. Nó chỉ biết Y từng là vũ cơ nổi tiếng của Đế quốc, cũng bởi vì trước mặt Đế vương dâng lên một khúc mới được nhập cung.

Y ngày thường luôn có một mình, chỉ thân cận mỗi một mình.

Như vậy, sẽ không thấy cô đơn sao ?

13. Chương 13

Lúc đi ra khỏi cung môn, Vô Dụng cảm giác ánh mặt trời thật nóng.

Đế đô đúng là náo nhiệt, cái náo nhiệt này không giống với cái náo nhiệt trong hoàng cung, là của thiên nhiên, có thể cho người ta đi vào sẽ không cảm thấy lạc lõng.

Vô Dụng cảm thấy được mạch máu như nhiệt liệt hẳn lên, nó bỗng nhiên giữ chặt Thanh Nguyệt, hướng chỗ mọi người đang làm việc bận rộn chạy đến.

Phố lớn ngõ nhỏ đều là người, có kẻ rao hàng, có hấp dẫn vui đùa, còn có kẻ ngồi ở thềm đá trước cửa nhà mình, nhìn thấy người đến người đi lại cười. Vô luận là vui hay tức, đều có cảm giác rất rõ ràng.

Vô Dụng kéo Thanh Nguyệt đi ăn một mạch. Mứt quả mực xâu mà kiếp trước nó chỉ biết, không có thấy qua, nhìn rất đẹp.

Nó cho Thủ Mai chọn một chi trâm gài tóc cùng một hộp son, cho Thủ Trúc một đôi giày, còn kéo Thanh Nguyệt đi mua bộ quần áo, cuối cùng lại mua cho Trữ Dĩnh Thần một cái chặn giấy.

Nó vừa đi dạo vừa tìm cái mặt nạ Thu Nguyên cho Y, đi qua tiệm bán cá lúc con cá dưng mạnh nhảy ra, làm nó cùng Thanh Nguyệt một thân bọt nước.

Vô Dụng nhìn Thanh Nguyệt bộ dáng chật vật nhin không được cười rộ lên, lông mi trên của nó còn dính mấy bọt nước nhỏ, khóe mắt cong cong, thật trong suốt, chột làm cho kẻ khác chói mắt.

Thanh nguyệt quay đầu đi, mặt bỗng nhiên hồng cả lên.

Đại thúc bán cá cười đến hào phóng, vỗ vỗ vai hai đứa , lớn tiếng nói:” Thật sự là xin lỗi hai cái tiểu huynh đệ, con cá này cũng quả thật lóc chóc.”

Người chung quanh đều mang theo thiện ý tươi cười, vô dụng cười lắc đầu, Thanh Nguyệt xoay người rời đi.

” Thanh nguyệt ngươi có biết thu nguyên mặt nạ sao?” bọn nhỏ đi đến một tìm được một nhà tiểu quán, ngồi xuống ha ha mặt, thuận tiện nghỉ ngơi,” Chính là có bấy thứ nhan sắc cái loại này.”

” Đương nhiên biết,” Thanh nguyệt đáp,” Ta còn biết làm.”

” A,” Ghế có hơi cao, vô dụng quơ quơ hai chân,” Nhưng không thấy được chỗ bán.”

” Loại này mặt nạ phải buổi tối mới có bán.” Thanh nguyệt còn nói,” Sau khi mặt trời khuất núi, trên đường sẽ có vũ đèn rồng đội ngũ, mọi người mang cho mặt nạ, đi theo đèn rồng bên cạnh, cùng nhau vì năm sau mùa thu hoạch cầu phúc. Khi đó là tối náo nhiệt, trên cơ bản từng nhà đều đã chạy đến, trên đường nhiều người rắc tể cũng tể không dưới.”

“..... Thật tốt,” Vô dụng lộ ra chút khát khao thần sắc,” Hôm nay chúng ta cũng đi xem đèn rồng đi.”

Thanh nguyệt trầm tư một chút, có điểm lo lắng nói:” Chính là người thật sự rất nhiều, nếu bị lạc.....”

” Sẽ không,” Vô dụng cười cười,” Ta sẽ nắm chặt tay ngươi.”

Vô Dụng cùng Thanh Nguyệt xuyên qua đám người, trên đường đều là người mang mặt nạ.

Đèn rồng cuốn lại so với tưởng tượng của Vô Dụng thật tinh xảo hơn nhiều, con rồng thật dài trên người viết bốn chữ “Mưa thuận gió hòa”. Thanh Nguyệt nói chó nó là rồng có một ngàn khớp, mỗi một khớp bên trong đều cố định một ngọn nến, ngọn nến này có thể cháy một thời gian một lâu.

Vào lúc khuya, đứng xa xa nhìn, thật sự giống như một con rồng vàng, giống như những con rồng bay lượn từ trong thần thoại.

Người đến ngày càng nhiều, Vô Dụng tuy rằng vẫn gắt gao lôi kéo tay của Thanh Nguyệt, lại cảm thấy có chút không được. Thanh Nguyệt cũng cảm giác được, nó hướng Vô Dụng nói lớn tiếng, nhưng trong tiếng mọi người vui chơi, Vô Dụng chỉ thấy môi Thanh Nguyệt lúc mở lúc nhắm.

Nó có chút lo lắng, hay là trở về đi. Đang muốn lôi kéo Thanh Nguyệt rời đi bỗng nhiên một đám người lao tới, khiến đôi tay đang nắm chặt bị hất ra.

Vô Dụng bị tạt vào đám người đi, nó cố gắng quay đầu lại tìm Thanh Nguyệt, chớp mắt một cái lại cảm thấy cần cổ đau xót, trước mắt tối sầm lại bất tỉnh.

Lúc tỉnh lại trước mắt Vô Dụng một mảnh tối đen. Nó muốn đứng lên, lại phát hiện tay và chân đều bị trói lại, miệng còn bị tắc chút gì vậy.

Vô Dụng có chút nghi hoặc, nó đợi trong chốc lát, màn đen trước mắt dần bớt đi, vật phẩm chung quanh dần sáng lên chút hình thù.

Nó phát hiện chính mình ở trong một không gian nhỏ, nếu nói là phòng thì hình như quá nhỏ, hình như là một cỗ xe ngựa.

Vô Dụng đoán chính mình hẳn là vẫn ở trong Đế đo, nó nghe được tiếng cuồng hoan của một nhóm người ở xa. Nó nhìn nhìn chung quanh, sau đó hướng về một ánh mắt lóe sáng trong bóng đêm.

Vô Dụng sửng sốt một chút, lúc này mới phát hiện nơi này còn có những người khác, trái phải khoảng ba bốn người, so với mình tuổi tác không sai biệt lắm. Tất cả đều không nhúc nhích, cũng không phát ra âm thanh, Vô Dụng nghĩ là gặp phải dân buôn lậu rồi.

Thanh Nguyệt chắc là sẽ sốt ruột lắm, Vô Dụng nghĩ. Sau đó nghiêng nghiêng đầu, thấy có một cách hay.

Nó lén lút hướng đứa nhỏ gần nhất nhích lại, mắt một lúc mới đụng đến đứa nhỏ bị trói cả hai tay kia. Bởi vì cổ tay bị trói, cho nên ngón tay vẫn có thể động đậy được.

Nó tinh tế sờ soạng dây thừng quấn quanh, từng chút từng chút gỡ từng kết chỉ, gỡ bỏ thật vất vả, đứa nhỏ kia cũng không phát ra âm thanh, nhưng dùng sức nặng từ đôi tay tự do nhanh chóng thay Vô Dụng mở trói.

Vô Dụng lấy ra miếng vải ở miệng, xoay người cởi bỏ sợi dây cột ở chân. Nhìn thấy Vô Dụng giải thoát được, đứa nhỏ còn lại bắt đầu xao động.

Vô Dụng hạ giọng nói : “Mọi người không nên cử động, ta sẽ mở trói cho các người, ngàn vạn lần không được phát ra tiếng.”

Vô Dụng cùng đứa nhỏ phân công nhau hành động, rất nhanh mọi người đều được tự do.

Trong xe ngựa im ắng, bọn nhỏ tụ tập lại một chỗ, khẩn trương mà khủng hoảng.

“Nhóm người bắt chúng ta đâu ?” Vô Dụng nhỏ giọng hỏi.

“Bọn họ đi bắt những người khác.” Có người trả lời. “Bên ngoài còn thủ một người.”

Vô Dụng lặng lẽ chuyển qua cạnh cửa, nhẹ nhàng đẩy, phát hiện cửa quả nhiên bị khóa. Vô Dụng nghiêng đầu, trầm mặc một lúc lâu.

“Đợi lát nữa có người mở cửa,” Vô Dụng trầm tĩnh nói, “Mọi người liền cùng nhau lao ra, tận lực hướng nhiều nơi mà chạy, động tác phải nhanh.”

Hiện tại bên ngoài chỉ có một người, cho dù hắn truy lại đây, cũng không thể bắt lấy mọi người.

Vô Dụng dùng sức một chút đập ván cửa, kẻ bên ngoài nghe thấy liền mừng một tiếng.

Vô Dụng trong lòng khẩn trương. Nó đánh cuộc, đánh cuộc người nọ có ngốc hay không. Nếu người nọ ngốc đến giờ sẽ xem xét tình huống, mọi việc sẽ dễ thi hành.

Nếu kẻ kia không ngu ngốc, vậy chỉ còn chờ những người khác trở về. Bọn họ lại bắt lại những đứa nhỏ lúc mở cửa, tuy rằng khó khăn, nhưng hẳn là có thể chạy thoát một hai người.

Vô Dụng thật may mắn.

Cửa vừa mở ra, mọi người liền vang lên một tiếng, người nọ thấy nghi nghi lập tức lớn tiếng mắng, chạy lại đây muốn bắt đứa nhỏ chạy trốn. Vô Dụng vừa chạy vừa dùng khước mắt chú ý phía sau, nữ hài tử chạy trốn chậm nhất sẽ bị nắm lại, nó khế cắn môi, lộn trở lại dùng toàn thân khí lực, cắn người nọ cánh tay.

Người nọ kêu thảm một tiếng hung hăng bỏ ra Vô Dụng, ở một bên Vô Dụng thấy cô gái kia chạy trốn đủ xa, lập tức đứng lên chạy đi.

Người nọ hung tợn nguyên rủa rồi đuổi theo Vô Dụng tốc độ rõ ràng là nhanh không bằng người lớn, cũng may phía trước bắt đầu nhiều người lên. Vô Dụng cắn răng tăng tốc độ, bằng vào hình thể nhỏ gầy của mình mà ở trong đám nguofu linh hoạt mặc đến mặc đi.

Vô Dụng quay đầu lại xem, người phía sau còn chạy cùng.

Vô Dụng lách mình chạy vào một nhà hoa lệ nhìn qua có nhiều người, bởi vì còn nhỏ tốc độ lại mau, người canh cửa ở đây chưa kịp ngăn nó lại.

Trong quán có nhiều gương mặt trẻ tuổi cả trai lẫn gái. Vô Dụng ở trong tủ quần áo của họ một đường leo lên lầu hai, lầu hai người rất ít, Vô Dụng thừa dịp bọn họ không chú ý xoay người trốn vào gian phòng.

14. Chương 14

Hắn là khuê phòng của nữ nhân. Mặt phía đông của phòng là bàn trang điểm, trên đó dựng một cái gương thật to. Giữa phòng còn có bàn bằng gỗ đào khéo léo tinh xảo, mặt trên bày một tấm vải có một bộ trà cụ, cái ấm trà kia, giờ đang nằm trên mặt đất, vỡ ra thành một đồng mảnh nhỏ. Ở bên trong, dựa vào tường, lộ ra một cái giường sa trường hồng nhạt.

Rồi trên mặt tường, có một mảnh màn sa liềm đồng dạng màu hồng, hẳn là một nội gian. Vô Dụng nghe được phía sau rèm truyền đến một âm thanh của nước đổ.

Có người.... Vô Dụng nhú mày, nó nghĩ, chạy đến bên cạnh bàn nhật lên khối ấm vỡ, nhanh chóng trốn dưới giường.

Giường không thấp, Vô Dụng nằm sấp, có thể thấy được chân người qua lại.

Nó đem mảnh vỡ cầm ở trước ngực, lẳng lặng nằm. Nó nghe thấy gian ngoài mở cửa một lần, có người vội vàng vàng dạo quanh bàn nhật đôi mảnh vỡ. Tấm sa rèm phía sau truyền đến âm thanh oán giận của nữ tử, đại để nói là tiểu nha hoàn tiêu tiền như nước, lại làm vỡ đồ vật.

“Mau đổi bộ trà cụ lên đây” Nàng kia ung dung ra lệnh, “Thu công tử muốn lưu lại.”

Một trận hỗn loạn qua đi, căn phòng lại yên lặng.

Vô Dụng thấy một đôi chân tú lệ của nữ nhân, ngưng lại ở bên giường, sau đó lại chuyển qua trước bàn trang điểm.

Nàng kia chắc là đang trang điểm lại, Vô Dụng nhẹ nhàng thở ra.

Thoảng thở phào, lúc trước vì vội vàng mà xem nhẹ một mối, giờ đau đớn lại nổi lên.

Vô Dụng uể oải, mặt nạ mua cho Y giờ đã thất lạc lúc trốn chạy rồi, mà Thanh Nguyệt nói, loại mặt nạ này chỉ có bán vào đêm Thu Nguyên.

Làm sao bây giờ ? Khó khăn lắm Y mới muốn cái gì đó.... Vô Dụng rũ mắt, trong lòng thở dài.

Kỳ thật, nó hiện tại có chút mờ mịt.

Ngay khi náo nhiệt qua đi, sẽ càng cảm thấy tịch mịch.

Nữ tử trang điểm thật lâu, ngay lúc Vô Dụng sắp đi ngủ, cửa lại nhẹ nhàng bị đẩy ra.

Có một người nào đó phía trước đi từng bước, lại bỗng nhiên dừng lại một chút, cười nói : “Ồ, Lục Liên, hôm nay người đang có khách nhân à.”

Vô Dụng trong lòng cả kinh, nghe được nàng kia cười khê : “Thu công tử nói đùa, khách nhân của ta là sao ? Ta bối rối đây”

Thu công tử kia không có trả lời, cước bộ vừa chuyển, đi thẳng hướng tới bên giường. Vô Dụng nhìn thấy hắn càng ngày càng đến gần, trong lòng hiểu được chính mình hắn là bị phát hiện.

Quên đi, nó nghĩ. Nhìn theo gót chân của họ, hiện tại giờ mà đi ra ngoài, bọn buôn lậu phòng chừng sớm đã đi mất.

Vô Dụng theo giường đi ra, trong tay còn nắm khối mảnh vỡ của ấm trà.

“Thật có lỗi.” Nó nói, sau đó ngẩng đầu lên, lại thế hé ra một gương mặt quen thuộc.

Nó sưng sốt một lát, có chút nghi hoặc nói : “Là người à ? Tử Ngọc ?”

“A,” Tử Ngọc tựa hồ sưng sốt một chút, lại lập tức phục hồi tinh thần, hỏi, “Người như thế nào lại ở chỗ này ?”

Nữ tử gọi là Lục Liên kia rất có hưng trí nhìn nhìn hai người bọn họ, cười nói : “Thật là khéo, xem ra hôm nay không phải chuyện của ta. Đúng không, Tử Ngọc ?”

Lục Liên nói hai chữ Tử Ngọc có phần tăng thêm ngữ khí, trong mắt mang theo một chút trêu chọc.

Tử Ngọc quay đầu lại nhìn Lục Liên liếc mắt một cái, ánh mắt dị thường lạnh như băng, tựa hồ còn mang theo sát ý.

Nữ tử giật mình, thu hồi tươi cười, có chút ngượng ngùng đi ra ngoài.

Vô Dụng cúi đầu nghĩ vấn đề của Tử Ngọc, không có thấy việc này.

Tử Ngọc đi đến bên bàn gỗ đào, kéo Vô Dụng cùng nhau ngồi xuống.

Hắn cầm lấy ấm trà trên bàn, giở hai chén trà. Vô Dụng nhìn thấy động tác tao nhã cao quý của hắn, lần đầu tiên phát hiện nguyên lai tay của Tử Ngọc, bộ dạng xinh đẹp như vậy.

Vô Dụng hộp ngậm trà, thản nhiên đem sự tình nói ra, nói xong lời cuối cùng, lại thở dài.

“Không biết những người đó, có hay không đi bắt đứa nhỏ khác.”

Tử Ngọc lắng lắng nghe, đáp : “Yên tâm đi, bọn họ không đi ra khỏi Đế đô.”

Vô Dụng không biết nên nói cái gì, nó cúi đầu, ngăn người nhìn chằm chằm chén trà trong tay.

“Hiện tại muốn làm gì ? người của Thu Thủy điện đem chuyện người mất tích nháo đến Hoàng thượng rồi, phỏng chừng bên ngoài nơi nơi đều là người tìm người. Phải đi về sao ?”

Vô Dụng trầm mặc thật lâu, sau đó lắc đầu nói : “Bây giờ còn không muốn trở về,” Nó nghĩ nghĩ, lại hỏi, “Có thể đem tin tức của ta nói cho bọn Thanh Nguyệt được không.”

“Được,” Tử Ngọc vỗ vỗ tay, chẳng bao lâu một con bồ liên tiến vào cửa sổ. Tử Ngọc theo chân bồ câu rút ra tờ giấy, lấy tay thấm nước trà vẽ vài thứ lên, sau đó cuộn lại, buộc vào chân bồ câu, rồi phát tay bồ câu lại bay đi.

“....Thật lợi hại” Vô Dụng có chút cảm thán, nó quay đầu đi, nhìn vào nơi bồ câu bay ra đi.

“Nếu người muốn, ta có thể cho người một con.”

“A,” Vô Dụng nghĩ nghĩ, lắc đầu nói, “Không cần, ta không có người nào để liên hệ.”

Kê tiếp là một mảnh yên lặng. Vô dụng cúi đầu, đem chân lui đứng lên, dùng cánh tay ôm lấy.

“Lạnh không ?” Tử Ngọc hỏi, trong thanh âm có chút lo lắng, “Mệt mỏi thì đi lên giường nghỉ ngơi đi.”

Vô Dụng gật gật đầu, đi đến sườn giường, nằm đối mặt vách tường. Sau đó nó cảm giác được Tử Ngọc cũng lên giường, nằm bên người nó.

Nó rụt vào trong, nhắm mắt lại.

Nó kỳ thật là mệt muốn chết, nhưng không biết vì cái gì mà ngủ một chút cũng không được. Nó lại trộm mở mắt ra, vươn tay phải của mình, nhìn gần người.

Nhìn đến Tử Ngọc làm nó nhớ tới chuyện lễ Thôi nôi ngày đó. Ta đã làm gì một chút cũng không nhớ rõ. Nhưng nó nhớ là mình gặp được Tử Ngọc, còn cầu hấn mang mình đi gặp Y.

Y... Vô Dụng nắm tay phải, cảm thấy có chút khổ sở. Lúc ấy, Y bỏ tay nó ra. Nó còn nhớ rõ một chút độ ấm kia, cảm giác bỗng nhiên mất đi độ ấm ấy.

“...Tử Ngọc, người đang ngủ sao ?” Vô Dụng nhỏ giọng hỏi, không nghe thấy trả lời.

Nó hơi hơi rũ mắt, nhẹ nhàng nỉ non : “Tử Ngọc, có phải người làm cho ta và Y rời lãnh cung ?”

“Người cũng hiểu được bên ngoài so với lãnh cung tốt một ít sao ?”

“.....Kỳ thật, đều là giống nhau.....”

Thanh âm dần dần trầm xuống, Vô dụng vẫn không có quay đầu lại, bởi vậy cũng không phát hiện Tử Ngọc hấn là đang ngủ, kỳ thật vẫn mở to hai mắt.

Phần còn lại

15. Chương 15

Lúc tờ mờ sáng Vô Dụng liền tỉnh lại. Nó nhìn nhìn Tử Ngọc còn đang ngủ, lẳng lẽ vượt qua người hấn, xuống giường.

Mang giày vào, mở cửa đi ra ngoài.

Nó đứng trên hành lang trong chốc lát, thân thể tựa vào tay vịn ngả người đi về phía trước.

Trong đại đường thực im lặng, hoàn toàn không có cảm giác huyền ảo như hôm qua. Nó lẳng lẽ đi xuống lầu, cửa chính bị khóa rồi, nó vội vội hỏi hai tiểu nhị, nhờ hấn chỉ cách mở cửa rồi đi ra ngoài.

Đế vương ngay lúc Vô Dụng đứng dậy liền tỉnh lại.

Hấn ngày hôm qua vốn là muốn Lục Liên hỗ trợ tìm người, lại không nghĩ rằng người muốn tìm lại đang trốn dưới giường của Lục Liên.

Hấn biết lễ Thu Nguyên trong Đế đô luôn luôn có chút không an toàn. Nhưng là bởi vì các hoàng tử cùng quý tộc luôn đi ra du ngoạn, người bình thường cũng không dám đối với những kẻ ăn mặc hơi đẹp để quý giá một chút để xuống tay, sợ gặp phải loại phiền toái không nên dây dưa. Lại không nghĩ rằng Vô Dụng bình thường mặc đồ bình thường, hơn nữa diện mạo lại tinh xảo xinh đẹp, sẽ bị bọn buôn người chú ý đến cũng không kỳ quái.

Đế vương thở dài, lẳng lẽ đi theo Vô Dụng bắt đầu nơi nơi chạy tán loạn.

Đế đô tựa hồ còn không có thanh tĩnh, trên đường cái hoàn toàn im lặng, có thể nghe được tiếng gõ mõ cầm thanh thanh từ xa xa truyền đến.

Vô Dụng nghiêng tai nghe nghe, loáng loáng gõ năm tiếng.

Sáng sớm không khí thanh tân sẽ làm lòng người khoái trá, Vô Dụng nhìn thấy dọc đường lưu lại nhiều dấu vết náo động ồn ào đêm qua, khóe miệng nhếch lên khẽ nở nụ cười.

Người dọn dẹp đường cái đã bắt đầu làm việc, Vô Dụng còn dừng lại trong chốc lát.

Các cửa phòng đang đóng trên đường dần dần hé mở, dân trồng rau sáng sớm đã bắt đầu bày biện bằng ghế. Thiên hương lâu bán bánh bao nóng hầm hập nổi lên, Vô Dụng ngừng một chút, sờ sờ túi tiền trống rỗng, xoay người nhẹ nhàng chạy.

Nó nhớ tiền có mua gì đâu để trên người Thanh Nguyệt, may thật. Nếu ở trên người mình, sẽ giống cái mặt nạ kia, không biết bị rơi ở đâu.

Nhớ tới mặt nạ, tâm tình vui sướng của Vô Dụng lại có chút trầm xuống.

Nó cúi đầu, nhìn thấy bên góc đường bị vấp lại một ít mặt nạ Thu Nguyên, bỗng nhiên nhớ tới Thanh Nguyệt hình như nói qua nó biết làm.

Thật sự là quá tốt ! Vô Dụng vỗ bàn tay, nghĩ hiện tại phải tìm Thanh Nguyệt.

Sau đó lại nghĩ đến, Thanh Nguyệt nó, hiện tại hẳn là ở trong cung....

Vô Dụng cước bộ chậm lại. Nó ngẩng đầu nhìn bầu trời mềm mại dâng lên mặt trời đỏ, đứng ở ven đường, bỗng nhiên bắt đầu do dự rốt cuộc có muốn tiếp tục trở về hay không.

Nó nhìn tay phải của mình, lộ ra nụ cười tự giễu mình.

Nói không chừng với Y mà nói, đây cũng không phải việc quan trọng. Nói không chừng cho dù chính mình ích kỷ một mình thoát đi nhà băng lạnh băng kia, Y nàng cũng sẽ không cảm thấy gì được.

Thật giống như kiếp trước, đột nhiên, Minh Lâu, ba, mẹ, mọi người đều không phải của mình.

Như vậy, còn trở về làm gì ?

“Tiểu huynh đệ, sớm như vậy đã ra ngoài chơi rồi à ?”

Thanh âm phúc hậu ngắt ngang suy nghĩ của nó, Vô Dụng quay đầu lại thấy, là đại thúc bán cá ngày hôm qua.

“Tiểu huynh đệ cùng đi ngày hôm qua đâu rồi ? Như thế nào hôm nay chỉ có một mình thế ?”

Vô Dụng trầm mặc trong chốc lát, sau đó ngẩng đầu hỏi : “Đại thúc, người thu lưu ta được không ?”

“Hả ?” Đại thúc tựa hồ bị dọa ngã, há miệng sững sờ.

“Ta có thể giúp người trao ngư, có thể giúp người rao hàng. Ta còn biết nấu cơm, giặt quần áo, quét phòng...” Vô Dụng cúi đầu, trong thanh âm mang theo điều khẩn cầu, “Ta làm đồ ăn ngon lắm, Thủ Mai thường nói thế.... Ta sẽ không ăn nhiều đồ đâu, ngủ thì chỉ cần cái góc nhỏ nhỏ là tốt rồi.... Đại thúc, người có muốn hay thu lưu ta hay không.....”

Thực sự là không muốn trở về, thực sự cảm thấy mệt mỏi.

“Tiểu.... tiểu huynh đệ, cậu không phải ngày hôm qua không có về nhà đó chứ ? Nhà của cậu lúc này sẽ lo lắng, nói không chừng bọn họ đang đi tìm đấy.... Cãi nhau với người nhà à ? Ta mới trước đây cũng cãi nhau với người thân, qua vài ngày lại hết, người nhà sẽ không bao giờ hại cậu, chửi mắng cũng muốn cho cậu tốt.....”

Đại thúc nói liên miên cần nhẫn, Vô Dụng cứ cúi đầu, tuy không nhìn thấy vẻ mặt, nhưng cũng có thể cảm giác được là rất bi thương.

“.....Nhà ư...” Vô Dụng thì thào lầm bầm, “Cái kia.... Không tính là nhà....”

“Tiểu thất”, thanh âm ôn nhuận mà lại không mất đi vẻ tức giận ngắt ngang mấy lời linh tinh của đại thúc bán cá, “Cuối cùng cũng tìm được em.”

Vô Dụng như trước cúi đầu, qua một hồi lâu, nó mới ngẩng mặt lên, trên mặt nhìn không ra bi thương, còn mang theo chút mờ mịt.

“Làm sao vậy Tiểu Thất ?” Thái tử cười rộ lên, “Lại không biết ca ca ?”

Vô Dụng không nói gì, ngược lại một bên đại thúc không có nhãn lực gì mạnh mẽ vỗ vỗ bả vai Vô Dụng, lớn tiếng nhắc : “Tiểu huynh đệ xem đi, đại thúc nói đúng ma, ca ca cậu bây giờ còn không phải tới tìm

cậu à, người một nhà luôn là người một nhà, có gì mà qua một đêm thành kẻ thù, cùng hòa thuận vui vẻ, trở về tắm rửa nghỉ ngơi một chút, cái gì không vui đều cho qua....”

Thái tử cười dặt tay Vô Dụng, Vô Dụng tránh một chút, không có tránh né.

“Tiểu thất, cùng ca ca về nhà đi.”

Vô Dụng bị Thái tử lôi kéo, lẳng lặng đi theo sau hắn. Nó quay đầu lại thoáng nhìn đại thúc bán ca, đại thúc hướng hắn dùng lực phát phát tay, bộ dạng vẫn ngốc nghếch cười hề hề như trước.

Vô Dụng hé miệng, nó cảm thấy xấu hổ, lớn vậy rồi, cư nhiên đối với một người xa lạ nói năng đáng thương, giống như tranh thủ đồng tình, thật khó coi.

Thái tử chú ý tới lỗ tai hồng hồng của Vô Dụng, cong miệng cười nói : “Tiểu thất, gọi ca ca đi.”

Trên đường chỉ có tốp năm tốp ba người, ánh bình minh làm cho mỗi người trên mặt đều mang theo vẻ hồng nhuận.

Vô Dụng cúi đầu nhìn con đường dưới chân, nhẹ nhàng nói câu : “Thái tử ca ca.”

Bên kia đường, Đế vương lẳng lặng đứng. Hắn nhìn theo hình bóng Thái tử cùng Vô Dụng đi xa, đôi mắt tối đen, sâu không thấy đáy.

Đêm qua nghe Vô Dụng nói : “Không có người nào để liên hệ”, hắn trong lòng có một trận ngẩn ngơ, sau đó Vô Dụng ngủ nỉ non vài câu, làm cho hắn có chút không rõ chính hắn một đứa nhỏ rốt cuộc suy nghĩ cái gì, mà ở hôm nay thấy Vô Dụng cầu xin kẻ bán cá thu lưu nó, Đế vương cảm giác được trong lòng có chút đau, cảm giác buồn phiền, thật khó chịu.

Bỗng nhiên hắn nhắc mình, hướng cung đình bay đi, cơ hồ chỉ hướng về Lạc Vân điện.

Tử Ngọc đang thay thế Đế vương đứng trong Lạc Vân điện, vội không ngừng quỳ xuống.

“Bệ hạ vạn tuế, vạn tuế, vạn vạn tuế !”

Đế vương không trả lời, Tử Ngọc cảm giác được Đế Vương bên người tràn ngập nộ khí, hoặc không chỉ tức giận, còn có một cái gì đó, tóm lại, làm cho người ta không rét mà run.

“Tử Ngọc, người nói người năm đó là ở lãnh cung được Thất hoàng tử cứu. Lúc ấy tình huống là thế nào ? Nói cho Trẫm biết chi tiết.”

Tử Ngọc cảm nhận được khí thế bức người, hắn kì thật không muốn nói tới, nhưng là trên người đã muốn vả mồ hôi lạnh. Hắn ngăn ngừa, cuối cùng vẫn là theo yêu cầu của Đế vương, kể rõ, một chữ cũng không thiếu.

Đế vương trầm mặc một lúc lâu, Tử Ngọc lẳng lặng quỳ trên mặt đất, quần áo đã muốn đầy mồ hôi.

“Về sau, không cho người đi gặp Thất hoàng tử,” Đế Vương chậm rãi mở miệng, “Đây là mệnh lệnh.”

“Còn có,” Đế vương dừng một chút, còn nói, “Ngày hôm qua Đế đô xuất hiện mấy kẻ buôn lậu, đánh nhốt vào thiên lao hết cho Trẫm, giao cho Hồng Y thẩm vấn.”

16. Chương 16

Lúc Vô Dụng chạy đi tìm Thanh Nguyệt, Thanh Nguyệt đang liều mạng đánh quyền vào người gỗ đối diện.

Vô Dụng dừng lại, nhìn trong chốc lát. Thanh Nguyệt đánh thực mạnh, mỗi một đòn xuống tay đều dùng hết toàn lực. Vô Dụng không biết Thanh Nguyệt luyện đã muốn bao lâu, nhưng nhìn thấy mu bàn tay của Thanh Nguyệt đã chảy ra máu.

“Thanh Nguyệt,” nó mở miệng nói, “Người đây là đang làm cái gì ?”

Thanh Nguyệt quay đầu lại nhìn nó một cái, lại đổi tầm mắt.

“Ta đang luyện võ.”

“Luyện võ không phải luyện thể này,” Vô Dụng nói, “Trương võ đầu không phải nói sao, hăng quá hóa dở. Người như vậy, chỉ biết bị thương chính mình.”

Thanh Nguyệt trầm mặc một lúc lâu, thật lâu sau mới nói : “Vậy người muốn ta làm sao bây giờ ? Đến bây giờ, đã muốn ba lượt.”

Vô Dụng nghi hoặc : “Cái gì ba lượt ?”

“Đã muốn ba lượt, ta không thể bảo hộ được người. Nhìn thấy người lâm vào khốn cảnh, ta lại bất lực.”

Vô Dụng sững sốt một chút, sau đó cười nói : “Ta không cần người bảo hộ.”

Thanh Nguyệt lại nhìn hắn một cái, ánh mắt rất quái dị, ý cười trên mặt Vô Dụng dần dần lui xuống.

“Ta là thị vệ của người, người không cần ta bảo hộ người, vậy người muốn ta làm cái gì ?”

Vô Dụng không có trả lời, nó không nghĩ tới vấn đề này, cũng không biết trả lời thế nào.

Thanh Nguyệt khẽ nở nụ cười, còn nói : “Đúng vậy, người không cần.”

“Tựa như người không biết ‘điện hạ’ và ‘ngươi’ khác nhau, cũng không biết ‘nô tài’ và ‘ta’ khác nhau,” Thanh Nguyệt đối diện với người gỗ, gục đầu xuống, “Người cái gì cũng không để ý, ngay cả chính mình cũng không để ý.”

Không biết vì cái gì, Vô Dụng trong lòng cảm thấy được có chút khó chịu. Thanh Nguyệt lần đầu tiên chủ động cùng nó nói nhiều như vậy, nhưng nó cũng không hiểu được Thanh Nguyệt rốt cuộc là có ý gì.

Thanh Nguyệt vẫn đứng quay mặt lại với nó, tư thế giống như từ chối tiếp khách. Vô Dụng nhìn nó một chốc, cuối cùng cũng chỉ có thể nói : “Luyện võ là tốt, nhưng làm mình bị thương, lại mất nhiều hơn được.”

Nó không chờ Thanh Nguyệt phản ứng, xoay người bỏ đi.

Nhìn bóng dáng của Vô Dụng dần đi mất, Thanh Nguyệt một cước đá văng người gỗ phía trước, thấp giọng nói : “.....Nhưng, ta để ý....”

Vô Dụng vốn là muốn tìm Thanh Nguyệt giúp làm cái mặt nạ Thu Nguyên, tuy rằng Y lúc ấy cái gì cũng chưa nói, nhưng Vô Dụng cảm giác được nàng vẫn có chút thất vọng. Nhưng hiện tại, nó không biết mở miệng thế nào với Thanh Nguyệt.

“Vì cái gì tất cả mọi người trở nên kỳ quái như vậy ?” Vô Dụng ngồi ở dưới tàng cây hỏi Thủy Thủy, “Thanh Nguyệt như thế này, Thái tử cũng như vậy, ngay cả Tử Ngọc cũng thế, đều không giống với trước kia.”

Thủy Thủy vầy vầy cái đuôi, không có đáp lại nó.

Vô Dụng nghiêng đầu, trầm mặc trong chốc lát, bỗng nhiên nói : “Không quan hệ, ta tự mình cũng có thể làm mặt nạ Thu Nguyên”

Vô Dụng tìm một cái đầu gỗ và dao khắc. Nó thấy qua mặt nạ trên đường, hình như chỉ dùng qua giấy, có loại dùng đầu gỗ điêu, đương nhiên còn một ít dân chuyên nghiệp bán cho con nhà giàu, dùng loại bạc trắng vàng thực.

Vô Dụng làm cho Y cái làm bằng gỗ, một tầng hơi mỏng, tô màu điểm lệ lên.

Nó dựa vào trí nhớ muốn miếng gỗ điêu trong tay thành hình dáng mặt người, nhưng ý tưởng cùng động tác thường xuyên bất đồng, nó đã khắc hủy vài cái, cuối cùng hoàn thành một cái, cũng tương đương.

Kế tiếp, chính là tô màu. Bảy màu của mặt nạ Thu Nguyên cũng chính là màu cầu vồng, bảy màu sắc lấy các loại hình dạng vẽ nên, trở thành một hình vẽ mặt hề quái dị.

Vô Dụng cẩn thận vẽ vẽ hai sườn mặt ả, dùng sợi dây thừng màu hồng đeo vào là coi như việc lớn đã thành.

Vô Dụng cất bộ đồ nghề, đi vào phòng của Y.

Y có chút nghi hoặc : “Không phải nói không mua được sao ?”

Vô Dụng ngưng ngưng trả lời : “Ta tự mình làm một cái.”

Y nhìn Vô Dụng một lúc lâu, nhưng Vô Dụng lại cảm thấy được tầm mắt của Y giống như nhìn xuyên qua mình, rồi đến một thời không nào đó không biết tên.

“..... Chính mình làm....” tay Y tiếp lấy, nhẹ nhàng mà vuốt. “.....Cũng là dùng gỗ điều.....”

Y lại phát khởi rồi lại ngây ngốc, sau đó đem mặt nạ vắt qua một bên, hương Vô Dụng phát tay nói : “Người đi xuống đi.”

Vào buổi tối, Vô Dụng hơi khó ngủ. Sáng sớm tâm tình muốn bỏ lại hết thấy lại quá mạnh mẽ, cho tới bây giờ, còn cảm thấy được tim đập nhanh.

Một khi thấy chính mình vẫn còn khao khát hạnh phúc, sẽ càng không kèm chế được.

Vô Dụng xoay người, lại đôi nhiên đối diện một đôi mắt sáng lên trong bóng đêm.

Người nọ vươn tay che miệng Vô Dụng, nhẹ giọng nói : “Đừng lên tiếng, là ta.”

Vô Dụng nhận ra thanh âm của hắn, là Tử Ngọc. Nó gật gật đầu, Tử Ngọc buông tay ra, ý bảo nó đi ra ngoài.

Vô Dụng mặc áo khoác, theo Tử Ngọc đi vào trong viện.

“Thật có lỗi,” nó có chút ngưng ngưng nói, “Sáng sớm người một mình ở đâu thế.”

Tử Ngọc lắc đầu, trả lời : “Không có lần sau.”

Vô Dụng gật gật đầu. Vô Dụng cảm thấy được Tử Ngọc có điểm kỳ quái, so với lãnh cung cảm giác không giống nhau. Rốt cuộc là làm sao không giống ? Nó nghiêng đầu cúi xuống nghĩ, lơ đãng nhìn Tử Ngọc phát tay áo ngồi xuống, bỗng nhiên hiểu được.

Là khí thế, nó nghĩ. Khi đó Tử Ngọc chắc là do bị thương, cho nên không có khí thế mãnh liệt như thế.

Tử Ngọc ngoắt ý bảo Vô Dụng lui xuống, sau đó lúc Vô Dụng đến gần trong chớp mắt bỗng nhiên đem nó ôm đến lên đùi.

Vô Dụng có chút kinh ngạc, lẳng lẳng nói : “Tử Ngọc.....”

Tử Ngọc nhăn mày nhíu mắt, ngắt ngang nó : “Trên mặt đất lạnh..... Còn có, về sau gọi ta là Thu đi.”

“Thu ? Ta nhớ ra rồi, Lục Liên kia cũng gọi người là Thu Công tử.....”

“Ừm,” Tử Ngọc vươn tay chỉ, vuốt ve Vô Dụng đang nhăn lại chân mày vì đang thắc mắc, “Tử Ngọc là xưng hô bên ngoài, người quen thuộc của ta, đều bảo ta là Thu.”

“A,” Vô Dụng cố tình cúi đầu ngón tay của Thu, lại như thế nào cũng trốn không thoát.

Vô Dụng cảm thấy kỳ thật mình và Thu cũng không thân, năm đó ở lãnh cung ba ngày, bọn họ cùng một chỗ nói cũng ít. Hiện tại chẳng hiểu sao bỗng dừng lại thành thân cận, làm cho nó cảm thấy có chút kỳ quái, cũng có chút không được tự nhiên.

Thu lại bắt đầu cầm lên ngón tay của Vô Dụng, Vô Dụng không hề động đậy, cúi đầu không biết suy nghĩ cái gì.

“Vòng tay này,” Thu nhắc tới cổ tay của Vô Dụng, trong mắt lộ ra thần sắc vẻ vừa lòng, “Tiểu Thất thích không ?”

“Thực thích,” Vô Dụng thành thật trả lời, sau đó nghi hoặc liếc nhìn thu một cái “Như thế nào người gọi ta là Tiểu Thất ?”

“À,” Thu rũ mắt, thấy không rõ biểu tình, “Thích thì gọi. Nói sau người không phải đứng hàng thứ bảy đó sao ?”

Vô Dụng không có trả lời, Thu lại hỏi, “Tiểu Thất thích ra ngoài cung sao ?”

“Thích,” Vô Dụng nhỏ giọng than thở, “Đáng tiếc cơ hội đi ra ngoài rất ít.”

Thu tựa hồ nở nụ cười một chút, Vô Dụng cúi đầu, không có thấy.

“Ta có thể tìm một tấm yêu bài cho ngươi, mỗi tháng có thể đi ra ngoài ba lượt, thế nào ?”

“Thật vậy chẳng ?” Vô Dụng có chút kinh hãi, “Như vậy yêu bài có khó tìm hay không ?”

Thu lắc đầu, nói : “Sẽ không.”

“A, thật sự là cảm ơn ngươi.” Vô Dụng nói. Lúc sau, lại trầm mặc.

“Vô công của Thu rất lợi hại,” Vô Dụng gác người vào đầu gối, có chút hâm mộ nói, “Thật tốt”

Thu đang đùa giỡn nắn nắn tay Vô Dụng dừng lại một chút, hần suy tư một chốc, sau lại hỏi : “Tiểu Thất có muốn học ?”

“Muốn,” Vô Dụng hơi hưng phấn, “Ta muốn học nhất là khinh công.”

“Sao lại là khinh công ?”

“A, bởi vì...” Tầm mắt của Vô Dụng nhìn về phía phương xa, tựa hồ có chút ngượng ngùng, “Bởi vì ta có lúc muốn đi xem cây đào, nhưng tường của lãnh cung lại rất cao...”

Thu trầm mặc không nói, bỗng nhiên vươn tay ôm chặt Vô Dụng, nói : “Muốn đi thì đi, ta hiện tại đưa ngươi đi xem được không ?”

17. Chương 17

Vô Dụng ôm chặt cổ Thu, cúi đầu xuống xem xét.

Phòng ở rồi cây cối rồi hoa viên hồ nước đều phần phật dưới chân, giống như đang ngồi ở trên xe mà nhìn. Vô Dụng nhếch lên khóe miệng, lặng lẽ cười rộ lên.

Trong nháy mắt đã tới Cô Vân viện lâu ngày xa cách, Vô Dụng ngần ngừ ở cửa, ngẩng đầu nhìn khối bằng hiệu quen thuộc, vẫn rách rưới như xưa. Nó mím mím môi, nhắc chân lên đi qua con đường trong mộng.

Đầu tiên là chỗ hành lang gấp khúc, sau đó qua phòng của Y, rồi lại tới phòng mình, trước phòng còn có một hòn non bộ, cây gậy trúc để phơi quần áo đang nằm chống chọi, sau lại, lại tới một gốc cây đào.

Vô Dụng nhìn thấy gốc cây đào kia, cước bộ bắt đầu chậm lại.

Nó đến bên cây đào, cúi đầu nhìn tên mình trên thân cây, cười với Thu đang đi theo sau, nói : “Để chừng ta đã cao lên không ít, trước kia chỉ có nhiều đây thôi.”

Vô Dụng đo vị trí chỗ tên, Thu tiến lên nhìn nhìn nói : “Thật sự, cơ mà phải thêm nữa, cây đào cũng đã cao lên.”

Vô Dụng hì hì cười, không có trả lời.

Nó lại lôi kéo Thu tới vườn rau, nhìn nửa ngày bỗng phát ra âm thanh kinh hãi.

“Lợi hại thật, trái bí đó lại lớn ra, ta còn nghĩ chúng đã chết hết cả rồi !”

“Phải không...” Thu lui lại sau nhìn nhìn, quả thật có một hình dáng trái bí đỏ rất lớn nằm lẳng lẳng nơi đó.

“Thực kỳ lạ, sức sống thật ương ngạnh...”

“Đúng vậy,” Thu tươi cười, nụ cười có vẻ chua xót, “Tiểu Thất còn muốn thăm lại cái gì ?”

Vô Dụng nghĩ nghĩ, nói : “Có dây mướp, cà, khoai lang với củ lạc, còn có một ít loại khác không nhớ rõ.... Đúng rồi, có một năm ta còn có một gốc nho, đáng tiếc nó không sống sót....”

Thu vuốt ve đỉnh đầu Vô Dụng, đem nó đến ôm lấy, hỏi : “Còn muốn đi đâu sao ?”

Vô Dụng trầm mặc trong một chốc, nói : “Còn muốn đi xem triền núi....”

Bầu trời ban đêm thấy hình dạng của đám mây, ánh trăng đẹp lắm, màu quang huy lạnh lùng, ngay cả không khí cũng tĩnh lặng.

Thu nằm trên cỏ, Vô Dụng ở ngực Thu.

Vô Dụng dùng sức tránh cũng tránh không được, ngược lại bị Thu gõ nhẹ cái trán, nói : “Đừng nhúc nhích.”

.... Thu thật sự so với trước kia mạnh hơn rất nhiều. Vô Dụng nghĩ thầm.

“Tiểu Thất, người rốt cuộc muốn có một cuộc sống như thế nào ?”

“Cuộc sống như thế nào là sao ?”

Thu thở dài, lại hỏi : “Muốn thế nào là nhà, thế nào mới được cho là nhà ?”

Vô Dụng không biết Thu vì cái gì đột nhiên hỏi vấn đề như vậy, đây là tâm tình vốn giấu trong lòng, bình thường vốn không muốn cho nói cho người khác nghe.

Có lẽ là ánh trăng đêm nay thật đẹp, ánh mắt Vô Dụng có chút mê mẩn, bỗng nhiên cảm thấy có lẽ nói cho người này nghe cũng không sao.

“... Phải có một cái nhà,” nó suy nghĩ thật lâu, nói : “Có một phụ thân cùng mẫu thân, còn có một em gái thật to thật dài như mắt mèo.”

Nó tạm dừng một chút, nói : “Phụ thân kiếm tiền nuôi sống mọi người, mẫu thân chăm sóc cuộc sống hàng ngày, em gái hoạt bát đáng yêu luôn nhõng nhẽo. Mọi người có đôi khi nói ồn ào, những vấn đề yêu gia đình....”

Vô Dụng không có nói gì thêm, Thu cũng vẫn trầm mặc.

Cuối cùng, Vô Dụng thở dài, nói : “Hay là trở về đi, ngày mai còn muốn đi học.”

Thu theo Vô Dụng đi về phòng, lại cùng hắn ước định mỗi ngày giờ Tuất đến dạy nó khinh công.

“Người còn không trở về sao ?” Vô Dụng hơi chui mắt, hỏi Thu đang đứng ở đầu giường.”

Thu đem cho Vô Dụng một cái chăn tốt, khẽ cười một chút : “Chờ người ngủ, ta trở về.”

“A,” Vô Dụng có chút khó xử, “Nhưng có người đặc biệt canh giữ cạnh bên, ta sẽ ngủ không được.”

“Là như thế này sao ?” Tay Thu dừng lại một chút, hắn nghĩ nghĩ nói :”Nếu như vậy, ta cùng người ngủ ngon.”

Vô Dụng còn không kịp cự tuyệt, Thu cũng đã cởi áo tháo thắt lưng, nằm lên giường.

Vô Dụng lại bắt đầu cảm thấy không được tự nhiên, nó rút lui lại, thói quen muốn thoát đi nhiệt độ cơ thể của người khác. Thu nhìn đến cử chỉ của nó, giật tay, kéo nó đến lòng ngực mình.

“A, Thu....” Vô Dụng có chút phản kháng, từ lòng ngực Thu chui ra, Thu cười cười, nhẹ nhàng vỗ lưng nó, nói : “Mau ngủ đi, ngày mai không phải còn muốn đi học sao ?”

Thật giống như dỗ đứa nhỏ vào giấc ngủ, Vô Dụng nghĩ thầm. Nó lặng lẽ ngẩng đầu, thấy cằm Thu hơi hơi hướng vào trong, môi vô tình theo thói quen mím mím lại.

Nhưng mà trong lòng ngực của Thu vẫn thực là ấm áp, loại ấm áp này cũng không giống với của Y lắm. Nhưng, so với trong tưởng tượng thật thoải mái.

Vô Dụng cúi đầu, chậm rãi nhắm mắt lại.

Đế vương tỉnh tể nhìn Vô Dụng ngủ khuôn mặt càng trầm tĩnh, nhin không được vươn tay vân vê lông mi dài nhỏ của nó, sau đó chậm rãi trượt xuống đến viên ngọc lệ ngay khóe mắt. Đứa nhỏ này hình dáng không giống mình, cũng không giống Tô Chiêu nghi kia. Nhưng, hình dáng lại rất xinh đẹp.

Vẻ đẹp không giống như Cơ Chi Ngạn lắng giác phân minh, cũng không như Cơ Chi Tùy đường hoàng ngoại hiển, mà là thần nhiên, nhẹ nhàng, nếu... không... chú ý sẽ không phát hiện, ngẫu nhiên mới toát ra vẻ kinh diễm.

Đẹp nhất là, ánh mắt này.

Cho dù bệnh đến mức thần chí không rõ, vẫn có một cảm giác lưu lại ánh sáng nơi nơi.

Lúc kia, chính mình nghi hoặc, vì cái gì đầu tiên mắt nhìn thấy nó lại đặc biệt cảm thấy nó bình thường ?

Sau đó, mới bắt đầu dần dần chú ý. Nhìn thấy nó cung kính với mình, nghe nó cùng mình nói chuyện nhưng trong giọng nói còn ẩn ẩn vẻ không kiên nhẫn, kỳ thật là có chút bất mãn.

Sau đó, loại bất mãn này không biết khi nào biến thành để ý, cho nên lúc mới nghe được nó mất tích liền tự mình chạy đi tìm.

Mà hiện tại, cũng cảm thấy đau.

Chỉ có dựa vào gần mới thấy, mới có thể phát hiện trong ánh mắt của nó, giấu đi cảm xúc trong vẻ sương mù liễm diễm, nổi tịc mịch và khát vọng sâu sắc.

Đế vương ôm cánh tay Vô Dụng nắm thật chặt.

Vô luận là nó mong muốn điều gì, mình nhất định làm cho nó.

Tịc mịch này, liền khiến hắn không buồn để ý đến tính cách, dần dần thay đổi hắn.

Lúc Vô Dụng mở mắt ra, Thu đã muốn đi mất.

Nó nghiêng đầu xuống nghĩ, sau đó thấy bên đầu gối có một yêu bài xa lạ.

Nguyên lại đem qua không phải ảo giác.

Nó cầm lấy tấm yêu bài, bỗng nhiên cảm thấy trong lòng có một cảm giác ấm áp. Thu nhất định giữ lời hứa, chờ mình ngủ, lặng lẽ rời đi.

Tuy rằng không biết vì cái gì biến thành như vậy, cơ mà, cảm giác rất không sai đâu.

Nó có chút vui vui, đi ra cửa phòng sau nhìn bầu trời mùa thu.

Hoa quế không biết khi nào đã nở, cả trong viện đều tràn ngập một mùi hương, ngửi thấy có một loại phi thường mỹ vị.

18. Chương 18

Không thấy Thủy Thủy đâu.

Vô Dụng tìm khắp nơi cả Thu Thủy điện, cũng không tìm được.

“Có thể nào ở Ngự Hoa viên không ?” Thủ Mai chạy về thở hổn hển nói, “có vài lần, ta đều theo Ngự Hoa viên bên kia bắt nó về.”

“Ai ?” Vô Dụng có chút nghi hoặc, “Nó đi Ngự Hoa viên làm gì ?”

Thủ Mai hình như nói cái gì đó, Vô Dụng không có lắng nghe, nó đã xoay người chạy đi Ngự Hoa viên.

Ngự Hoa viên rất lớn, đường thì khúc khúc chiết chiết, bên này một tòa núi giả bên kia một tòa đình các.

Vô Dụng vừa đi vừa gọi tên Thủy Thủy, nhưng vẫn không có nghe tiếng con mèo đáp lại.

“Ồ kìa, đây không phải là Thất hoàng đệ của chúng ta sao....”

Một thanh âm quen thuộc từ sau truyền đến, Vô Dụng quay đầu lại, quả nhiên là tên bốc đồng Cơ Chi Tỳ.

Vô Dụng mím mím môi, tuy rằng không muốn, vẫn theo cấp bậc thứ tự các vị huynh trưởng làm lễ.

“Lễ này của Thất hoàng đệ, ta khả chịu không dậy nổi,” Giọng Cơ Chi Tỳ lộ ra vẻ mỉa mai. “Vạn nhất Thái tử điện hạ của chúng ta trách tội, ta đây thế nào chịu không nổi ?”

Vô Dụng cúi đầu, không nói gì.

Cơ Chi Tỳ vẻ không chịu nổi, lại nói : “Lại nói tiếp thật đúng là muốn mời Thất đệ giáo huấn cho một chút, rốt cuộc là như thế nào lại được Thái tử điện hạ xem trọng ? Phải biết rằng Thái tử điện hạ của chúng ta là thế nào, người bình thường có thể đập vào mắt hắn được sao.” Nói xong, lại “hừ” một tiếng.

Vô Dụng trầm mặc thật lâu sau, cuối cùng nhẹ mở miệng nói : “Hoàng huynh nếu không có chuyện khác thì hoàng đệ xin cáo lui, hoàng đệ còn có việc phải....”

“Việc ?” Cơ Chi Tỳ ngắt ngang nó, “Chuyện gì ? Chớ không phải làm tìm con mèo ngu ngốc của ngươi ?”

Vô Dụng mở mắt, nhìn thẳng mặt nó.

Cơ Chi Tỳ lộ ra nụ cười quỷ dị, nói : “Con mèo của ngươi, thật là không hiểu cấp bậc lễ nghĩa, ngươi xem,” nó vươn tay, trên mu bàn tay có ba đường vết máu, “Cư nhiên gối với hoàng tử bất kính, bỗng hoàng tử liền giúp chủ nhân ngươi giáo huấn một chút.”

Hắn vươn ngón trở hướng lên chỉ, Vô Dụng theo hướng hắn chỉ, thấy Thủy Thủy im lặng bị treo ở đầu một cành cây cao, thân thể theo gió nhẹ, hơi hơi lắc lư.

Đã đến cuối thu đầu đông, hôm nay lại khó có được một bầu trời nắng đẹp.

Ánh sáng màu vàng theo kẽ hở của cây rơi xuống, tung bay lá tả theo gió tạo một cảm giác lo lắng, nhưng Vô Dụng lại cảm thấy vừa rét lạnh vừa chói mắt.

Cơ Chi Tỳ ở một bên còn nói gì đó nó đã không nghe thấy, vẻ đau đớn trong lòng dâng lên, làm cho nó xem nhẹ hết thấy chung quanh.

Nó bỗng nhiên theo Cơ Chi Tỳ trước mặt chạy đi, chạy đến dưới tàng cây theo nó leo lên.

Nó giờ đây rất muốn ôm Thủy Thủy vào lòng, thật giống như đêm đông giá rét, dựa sát vào nhau tìm hơi ấm.

Vô Dụng đã leo lên rất cao, người phía dưới tựa hồ kinh hoàng, nhưng nó không thất.

Nhánh cây treo Thủy Thủy thật sự là rất mảnh mai, mảnh mai đến mức Vô Dụng vừa bước lên một bước, nó đã oằn cả xuống.

Thủy Thủy cũng lung lay theo cành cây, bắt đầu trái phải đong đưa.

Vô Dụng cắn răng, càng cẩn thận đi. Còn một chút nữa, còn một chút nữa là có thể chạm tới Thủy Thủy.

Nó cố gắng vươn tay, mạo hiểm ôm lấy Thủy Thủy.

Sau đó “rắc” một tiếng, nhánh cây gãy đứt.

Vô Dụng rơi xuống, nó sững sờ ôm Thủy Thủy, nhìn thấy bầu trời càng ngày càng lùi xa, trong lòng dâng lên một cảm giác quái dị.

Bỗng nhiên liền hy vọng con đường rơi xuống không kết thúc, ánh mặt trời sẽ không lụi tàn, thời gian cũng vĩnh hằng.

Có lẽ, cứ như vậy dần dần biến mất cũng không sao.

Sau đó, nó rơi vào một cái ôm ấm áp.

Nó nhìn Thủy Thủy trong lòng, phát hiện sự thật tóm lại vẫn là sự thật, vĩnh viễn cũng không thể nào biến thành thần thoại.

Thủy Thủy đã chết đi, nó chậm rãi ngồi xổm xuống, mặt vui vui vào cơ thể đã sớm lạnh của Thủy Thủy.

Đế vương nhìn thấy Vô Dụng trong lòng mình đi xuống, nhìn thấy nó ngồi xổm xuống, nhìn thấy bờ vai của nó hơi run run.

Trước mắt một đám người quỳ xuống, mà đầu sở Cơ Chi Tuyền vẫn ngơ ngác nhìn tấm lưng của của Vô Dụng.

“Cơ Chi Tuyền, người ở Thái học viện ngây người lâu như vậy, cũng chỉ học được thế này à !?” Đế vương tức giận khiến Cơ Chi Tuyền không dám ngẩng đầu, mà khóe mắt, lại vẫn không thể không chế được hướng về phía Vô Dụng.

Đế vương nhìn vô Dụng trầm mặc trong chốc lát, sau đó liền ngồi xuống, một tay khoát lên lưng nó, một tay khoát lên chân, đem cả người bế lên.

“Cơ Chi Tuyền, trở về Điện Bích Tư ba ngày. Các người,” Đế vương lại nhìn đám người chung quanh, “Cũng thế.”

Đế Vương không đem Vô Dụng về Thu Thủy điện, mà đến tẩm cung của mình.

Hắn đem Vô Dụng đặt lên giường, đợi một lúc lâu, Vô Dụng ngẩng đầu lên.

Đế Vương nghĩ chắc Vô Dụng sẽ khóc, hoặc ít nhất cũng có thể là thương cảm. Nhưng mặt Vô Dụng vẫn thản nhiên, cảm xúc gì cũng không nhìn ra.

Vô Dụng nhìn Đế vương liếc mắt một cái, lại cung kính cúi đầu, thấp giọng nói : “Phụ hoàng.”

Đế vương không trả lời.

Vô Dụng còn nói : “Phụ hoàng, nhi thần không có việc gì, nhi thần cáo lui.”

Vô Dụng theo giường nhảy xuống, ôm Thủy Thủy làm lễ với đế vương, sau đó xoay người rời đi.

Đế vương nhìn bóng dáng gầy yếu của Vô Dụng đi thẳng, không hề quay đầu lại, mới rũ mắt không biết suy nghĩ cái gì.

Ban đêm, Thu quả nhiên tìm được Vô Dụng ở bờ tường ngoài lãnh cung, Vô Dụng trong lòng ngực còn ôm con mèo đã chết.

Thu nhú nhú mày.

Vô Dụng ngẩng đầu, lúc thấy Thu lại giật mình, sau đó khẽ nở nụ cười, nói : “Ta thử làm, đúng là lực bất tòng tâm, về sau phải càng thêm đau khổ.”

Thu đưa hắn ôm lấy, thoải mái lướt qua tường vây của lãnh cung, nói : “Người mới học hai ngày, vọt bất quá là bình thường. Kỳ thật, người đã học rất nhanh.”

Vô Dụng đảo mắt nhìn thấy phong cảnh trôi qua dưới chân, nhẹ giọng nỉ non : “Phải không...”

Vô Dụng cầm cái xẻng nhỏ ở góc cây đào đào hầm, Vô Dụng trả lời nói : “Thứ quan trọng, ta muốn chôn nó ở nơi quan trọng.”

Thu lại trầm mặc một lúc lâu.

“Muốn nuôi lại một con hay không ?” Đợi cho Thủy Thủy được chôn cất tốt, Thu hỏi, “Ta có thể tìm một con giống thế cho người.... Có lẽ, người nhìn thấy mèo lại khổ sở, có thể nuôi con khác.”

“A, không cần.” Vô Dụng trả lời, trên mặt mang tiểu ý thản nhiên, “Kỳ thật ta không thích nuôi vật nuôi. Vật nuôi dù sống lâu cũng ngắn hơn với người, nhưng khi sống với sau sẽ sinh tình cảm, đến khi nó chết lại cảm thấy khổ sở.”

“Tiểu Thất vì cái gì lại muốn nuôi con mèo kia ?”

“Thủy Thủy là do ta nhặt được,” Vô Dụng nói, “Lúc ấy nó đói rất thảm, nếu không nuôi nó, nó sẽ chết đói bên ngoài.”

“Phải không,” Thu cười lau sơ qua gương mặt bẩn của Vô Dụng, “Tiểu thất thật lương thiện.”

“Cũng không phải...” Vô Dụng cúi đầu, cảm thấy có chút ngơ ngẩn. Lúc trước chính mình cũng hy vọng có cái gì đó, có thể ở bên người mình, cho nên lúc Thủy Thủy xuất hiện, bản thân cũng rất vui.

Thu nhìn thấy bộ dạng trầm đi của Vô Dụng, thân thủ đem nó ôm vào lòng ngực nói : “Không sao cả Tiểu Thất à, đã không còn Thủy Thủy, vẫn có ta ở bên người.”

Ba ngày sau Cơ Chi Tùy được thả ra, sau đó mọi người phát hiện Vô Dụng bắt đầu trốn tránh Cơ Chi Tùy.

Cũng không thể nói là trốn, chỉ là hờ hững thôi. Trước kia Vô Dụng thấy Cơ Chi Tùy, tuy rằng không muốn, cũng vẫn hành lễ, mà giờ đây, Vô Dụng rõ ràng đối với hắn làm như không thấy. Nếu Cơ Chi Tùy muốn nói gì với nó, Vô Dụng chỉ dùng một câu thần nhiên “Ta còn có việc” tránh đi, sau đó cũng không quay đầu lại bỏ đi.

Vô Dụng thực sự bắt đầu chán ghét Cơ Chi Tùy. Nhưng càng không thèm nhìn hắn, hắn truy đắc càng lợi hại.

Cơ Chi Tùy trong lòng ngực ôm một con mèo, chặn đường đi của Vô Dụng.

“Thất đệ, giết chết mèo của đệ là hoàng huynh không đúng, nhưng không thể bởi vì một con mèo mà tình cảm huynh đệ bị hủy. Hoàng huynh cố ý cho người đi tìm một con, nó so với con vật cũ còn quý hơn nhiều...”

Vô Dụng cúi đầu, muốn bước qua hắn. Cơ Chi Tùy hình như nóng nảy, một phen kéo lấy ống tay áo của Vô Dụng.

Vô Dụng phản xạ mạnh mẽ giật khỏi tay của Cơ Chi Tùy, nhìn đến gương mặt kinh ngạc của Cơ Chi Tùy, nó có chút mờ mịt nhìn tay của mình, sao đó mím mím môi, nhẹ nhàng nói : “Thật có lỗi.”

Cơ Chi Tùy còn ngẩn người, Vô Dụng lặng lẽ bước qua người hắn, bỏ đi.

Bên kia, Đỗ Tử Lạc tạo nhả miêu tả lại, lơ đãng ngẩng đầu liếc mắt một cái, lại phát hiện Thái tử Cơ Chi Ngạn thường ngày lạnh băng đang nhìn ngoài cửa sổ, hình như nhìn thấy có việc thú vị, trên mặt tự nhiên mang theo ý cười.

Đỗ Tử Lạc sửng sốt một chút, sau đó hưng trí hỏi han : “Điện hạ nhìn thấy gì thú vị như vậy ?”

“A”, thái tử điện hạ quay đầu, một bàn tay chống cằm, tay kia nhẹ nhàng gõ mặt bàn, nói : “Cơ Chi Tùy muốn cho Tiểu thất chú ý, đáng tiếc phương pháp không đúng, hoàn toàn phản lại. Hiện tại, Tiểu Thất xem ra còn không muốn nhìn thấy hắn, thật xứng đáng !”

Đỗ Tử Lạc nhìn ra ngoài cửa sổ, quả nhiên thấy Cơ Chi Tùy có chút cô Đơn đứng ở nơi đó, cười khê một chút, nói : “Càng thích càng khi dễ, quả nhiên là tính trẻ con.”

19. Chương 19

Vừa chuyển một năm.

Kinh công của Vô Dụng đã sớm có chút sở thành, lại bắt đầu đi học kiếm pháp.

Hoa đào nở thật đẹp, đóa hoa theo thân ảnh bay múa của hai người lả tả bay, lại theo gió thổi xoay tròn nhảy múa.

Vô Dụng mệt đến mức thở hồng hộc, mỗi hơi theo vàng trốn từng giọt từng giọt rơi xuống.

Thu cười lau đi cho nó, nói “Hôm nay đến đây thôi, nghỉ một chút.”

Vô Dụng nhú nhú mày, nhìn thanh kiếm trong tay, lại nhìn Thu, cuối cùng có chút giận dỗi ngồi xuống cạnh Thu.

“Học được càng nhiều, càng cảm thấy Thu lợi hại.” Vô Dụng cảm thán nói. “Ta không thể tưởng được thế gian này có người lợi hại hơn Thu.”

Thu chỉ cười, không có trả lời.

Vô Dụng tựa đầu vào thân cây, đóa hoa từ từ rơi xuống, cứ như vậy một hai cánh hoa đọng lại trên vai nó. Thu thấy, vươn tay phủi xuống.

Vô Dụng hình như có chút nghi hoặc, nó suy nghĩ nửa ngày, rốt cuộc nhin không được hỏi : “Nếu Thu lợi hại như vậy, lúc ấy thế nào lại bị thương ? Hay là võ công của người ở bên ngoài cũng không tính là cao ?”

Thu hơi run một chút, sau đó hơi nhăn mày.

“Đó là ngoài ý muốn.” Hắc nói, có chút lạnh lùng.

Vô Dụng nghe giọng Thu không có điểm giận hờn, thè lưỡi, cũng không lẩm miệng nữa.

Thu nhìn thấy đỉnh cây đào cành lá xum xuê, thản nhiên nói : “Khi đó, Tiểu Thất vì cái gì muốn trồng cây đào ?”

“A”, Vô Dụng cũng nhìn ngọn cây, cây đào khi đó giờ đã lớn lên nhiều, nó cười cười, trong giọng nói mang theo chút hoài niệm, “Bởi vì có người nói rằng cây đào là cây sinh nhật của ta, nếu người ta yêu giúp ta trồng cây đào, ta từ đây về sau sẽ theo nó đâm chồi nảy lộc, trở nên hạnh phúc.”

Thu trầm mặc thật lâu, sau đó có chút máy móc hỏi: “Là ai đã nói ? Khi đó vì cái gì lại lựa chọn... Ta đến giúp người trồng cây này ?”

“Nhờ trồng cây này...” Vô Dụng cúi đầu, khẽ cười một chút, “Đại khái là người trong mộng ấy mà. Về phần vì cái gì lựa chọn người...” Vô Dụng thở dài, “Là bởi vì khi đó không còn lựa chọn nào khác.”

Thu cúi đầu, cánh tay ở nơi Vô Dụng không thấy được, lặng lẽ nắm thành quyền.

Lập tức đã nhiều năm trôi qua.

Đế vương ngắm Vô Dụng vốn sớm thành thói quen ngủ trong lòng ngực mình, trong ánh mắt dần dịu lại.

Vô Dụng cũng đã lớn.

Gương mặt dần dần nảy nở, vẻ đẹp thản nhiên theo thời gian trôi qua lại lắng đọng, bắt đầu có hương vị tươi mát của thiếu niên.

Thậm chí lúc đang cười, vô tình toát ra mị lực.

Đế vương vẫn ngắm Vô Dụng. Nhìn thấy nó mỗi ngày một cao, mỗi ngày đối với “Thu” ngày càng thân cận, sự hối hận trong lòng, lại dần dần dâng cao.

Nếu khi đó, không dùng vẽ ngoài của Tử Ngọc.

Nếu khi đó, lấy thân phận Đế Vương tiếp cận nó.

Giờ liệu có hối hận thế này ?

Một phần hối hận, một phần lại luyến tiếc thiếu niên hay tựa vào này.

Không quả quyết, cứ mãi cho tới giờ.

Tuyệt không giống với tính tình quyết đoán ngày thường.

Thu thở dài, vươn tay vuốt ve mái tóc đen của Vô Dụng, hỏi : “Hôm nay Cơ Chi Duyệt có đến tìm người không ?”

Vô Dụng chớp chớp mắt, bỗng nhiên cười rộ lên.

“Có tới,” nó nói, “Đến chỗ ta than thở thật lâu.”

“A ?” Tay Thu dừng lại một chút, mày hơi nhăn lại.

“Nó bảo học phó không biết vì cái gì luôn nhằm vào nó, không chỉ lúc tan học không cho nó đi, mà mấy giờ sau còn cho nó thiệt nhiều bài, nhiều đến nỗi làm cũng làm không xong.” Vô Dụng vui vẻ nói. “Thu à, người không thấy bộ dạng lúc đó của nó đâu, khuôn mặt nhỏ nhắn mập mạp nhăn lại, trong ánh mắt còn vương nước mắt. Ta lại nhìn đã lâu không chịu nổi mới cười lên.”

“Là thế à ? Nó không có thời gian làm bài, lại có thời gian ba ngày hai lần chạy đến Thu Thủy điện ?”

“A, nó chỉ muốn kể khổ thôi, dù sao cũng chỉ là một đứa nhỏ,” Vô Dụng đáp, “Lại nói Chu học phó cũng đâu phải người nghiêm khắc đến vậy, vì cái gì mà với Cơ Chi Duyên yêu cầu cao như vậy, có chút không hợp lý ?”

“Ai biết được, có lẽ cảm thấy được năng lực của hắn không tồi đi.”

Mặt không chút thay đổi nói, Đế Vương trong lòng lại nghĩ cư nhiên có thời gian chạy đi tìm Tiểu Thất, hay là bảo Chu Phong đối với Thập nhị hoàng tử phải nghiêm khắc hơn.

Vô Dụng ở trên đường đến Thái học viện, cùng hắn đi, vẫn là Trữ Dũng Thần và Thanh Nguyệt.

Trữ Dũng Thần sớm bỏ cái bộ dạng vừa gầy vừa yếu, nghiêm nhiên lớn dần trở thành một nam hài ôn nhuận.

Mà Thanh Nguyệt, từ ngày đó cuộc sống trừ bỏ luyện võ vẫn là vô luyện, càng ngày càng trầm mặc ít lời.

“Tiểu Thất.”

Vô Dụng quay đầu lại, trời nắng chang chang, là gương mặt khê mang tiểu ý của Cơ Chi Ngạn.

“Thái tử ca ca.” Nó hướng Cơ Chi Ngạn cười cười, nói, “Thật khéo, giờ mới về Ngàn Vũ Cung sao ?”

“Không phải khéo,” Cơ Chi Ngạn lắc đầu, “Ta được biệt tới tìm em.”

Cơ Chi Ngạn sớm đã không cần đến Thái Học viện để học, cũng không ở trong hoàng cung.

Hoàng tử tới mười tám tuổi sẽ ra ngoài, Ngàn Vũ Cung của Cơ Chi Ngạn Vô Dụng vô tình cũng đã thấy qua.

Vô Dụng cũng không phải cả ngày đều ở trong Thái Học viện giống như trước, giờ buổi sáng phải đi vào triều sớm, buổi chiều mới có thể tiếp tục đi học.

Đương nhiên lâm triều cũng chỉ là bâng quơ, không giống Cơ Chi Ngạn, một người hết sức quan trọng.

Mặt khác mấy hoàng tử vào triều cũng đã giở đủ các loại thủ đoạn để kết bạn với những người có quyền, chỉ có Vô Dụng vẫn lẳng lặng, đứng ở một góc triều đình không chớp mắt lấy một cái, chờ đợi thời gian qua đi.

“Thái tử ca ca tìm ta có việc gì ?” Vô Dụng có chút nghi hoặc hỏi.

“A, là muốn cùng Tiểu Thất ra ngoài chơi vào ngày Nhất Thất ấy mà.” Cơ Chi Ngạn vuốt vuốt mái tóc đang bị gió tung bay của Vô Dụng, “Hôm nay là lễ khất xảo (lễ Thêu thùa ở cầu Chúc nữ), ngoài cung có nhiều trò thú vị, Tiểu Thất có muốn ra ngoài ngắm hay không ?”

“Nhưng mà,” Vô Dụng có chút khó xử, “Ta còn muốn đi học.”

“Ta hôm nay vốn cũng có chuyện phải làm”, Cơ Chi Ngạn xoa xoa mí mắt dưới, “Chi bằng chúng ta cùng đến Cầu Diệu đi ?”

Vô Dụng còn không kịp trả lời, bên cạnh liền thoát ra một thanh âm chán ghét.

“Ô, hảo hài tử cũng muốn nghỉ học à ? Học phó nếu biết người nghỉ học là để chạy ra ngoài chơi, không biết có đi một mạch đến chỗ Phụ hoàng bẩm báo hay không.”

Vô Dụng mặt không chút thay đổi nhìn Cơ Chi Tùy liếc mắt một cái, nghĩ nghĩ, sau đó lộ ra vẻ tươi cười đắc ý.

“Người hâm mộ à ?” Nó nói hơi khiêu khích, “Cho dù có hâm mộ người cũng chỉ có thể đi học chỗ học phò, nhất định là chẳng có gì thú vị, thật sự là cảm thông cho người.”

Vô Dụng xoay người, nói với Cơ Chi Ngạn : “Thái tử ca ca, chúng ta đi thôi.”

Cơ Chi Ngạn cũng xoay người, đi bên cạnh Vô Dụng.

Nó quay đầu lại liếc mắt nhìn Cơ Chi Tùy một cái, đối diện hẳn là một cặp mắt phần nộ không cam lòng, liền lộ ra tia mỉm cười, sau đó quay đầu lại, cầm tay Vô Dụng.

Nhiều năm như vậy, Cơ Chi Tùy thật là một chút tiến bộ cũng không có.

Có thể thấy hôm đó Vô Dụng không nhìn đến nữa, cho nên sau ngày đó liền vẫn lấy loại châm chọc khiêu khích đến tìm Vô Dụng nói chuyện. Càng nhiều lần, Vô Dụng cũng bạo phát, cùng hắn cãi một trận. Sau đó quan hệ giữa hai người càng xấu, hiện tại Vô Dụng với Cơ Chi Tùy cũng không gọi “Hoàng huynh”, trực tiếp xưng “Người”.

Nếu hôm nay không phải Cơ Chi Tùy, Vô Dụng còn không biết có cùng mình ra ngoài không.

Cứ như vậy đi, thái tử khê nở nụ cười, cứ như vậy đem Vô Dụng bỏ lại người càng ngày càng xa, Cơ Chi Tùy à.

20. Chương 20

Ngoài cung rất là náo nhiệt, Vô Dụng lại cảm thấy có chút nhàm chán.

Lễ khất xảo là ngày hội tình nhân, hoạt động cũng nhiều, nhưng so với mình thì chẳng có quan hệ.

Những năm gần đây, Vô Dụng bằng cơ hội mỗi tháng ra cung ba lượt, hơn nữa Thu thường mang mình ra ngoài, cho nên sớm biết mọi góc ngách ở Đế Đô.

Nhưng, cũng như xưa không có cơ hội rời đi Đế Đô.

Cơ mà, một ngày nào đó ta sẽ rời bỏ nơi này.

Vô Dụng nhìn xa xa nơi cửa thành, lộ ra một nụ cười vẻ chờ mong.

“Tiểu Thất, cảm thấy nhàm chán sao ?” Cơ Chi Ngạn thấy Vô Dụng thất thần, cười hỏi.

“A, hoàn hảo.” Vô Dụng đáp.

“Kỳ thật lễ khất xảo ở cầu Chúc Nữ hàng năm chỉ có vậy, không có gì mới mẻ,” Cơ Chi Ngạn nhìn đám người náo nhiệt, “Nhưng, hôm nay gọi Tiểu Thất đi cùng, là muốn cùng Tiểu thất xem tọa kiêu (cầu hình cong)”

“Cầu ?” Vô Dụng theo lời Cơ Chi Ngạn, đem tầm mắt nhìn về phía cầu đá cách đó không xa.

Vô Dụng biết cây cầu đó không có tên, mỗi khi đến lễ Khất xảo trên cầu trở nên náo nhiệt hẳn.

Tuy rằng chưa từng biết qua, Vô Dụng cũng từng nghe Thu kể ngày này đôi tình nhân sẽ tay trong tay, cùng nhau đi qua cầu. Nói như vậy sẽ được chúc phúc, cả đời cũng không chia ly.

“Ta muốn cùng Tiểu Thất đi qua cầu.”

“Ồ ?” Vô Dụng có chút kinh ngạc, “nhưng, đó là nơi cho tình nhân ?”

“Cũng không hẳn.” Cơ Chi Ngạn cười nói, “Chỉ là chúc phúc thôi, cũng không phải nhất định là tình nhân, cũng có thể là thân thân.” Nói xong hắn lộ ra biểu cảm chờ mong. “Ta rất muốn đi xem một chút, nhưng không thấy ai cùng đi, Tiểu Thất không muốn theo giúp ta sao ?”

Vô Dụng cúi đầu nghĩ, sau đó gật gật đầu, nói : “Được rồi,”

Cơ Chi Ngạn nắm tay vô dụng, cùng nhau đi qua tòa kiêu. Vô Dụng chỉ mãi ngắm phong cảnh, không có chú ý tới trong đôi mắt Cơ Chi Ngạn lộ ra ý cười thỏa mãn, cũng không chú ý tới mọi người đang nhìn, ánh mắt có chút kinh ngạc.

Buổi tối, lúc Thu tới Vô Dụng cảm thấy trên mặt hắn có chút tức giận.

Nó có chút nghi hoặc, nghiêng đầu hỏi : “Sao vậy ? Ai chọc giận ngươi mất hứng à ?”

Thu trầm mặc trong chốc lát, sau đó hỏi : “Hôm nay, có phải ngươi ra ngoài cùng Cơ Chi Ngạn ?”

“Đúng vậy,” Vô Dụng cười cười, “Thu thật lợi hại, biết nhanh như vậy.”

“Các người không phải cùng nhau qua cái cầu tình nhân đó ?”

“Ừm.” Vô Dụng gật gật đầu. “Cơ mà kia không gọi là cầu Tình Nhân, không phải nó không có tên sao ? Thái tử ca ca nói không phải chỉ có tình nhân mới có thể đi qua, thân nhân cũng được mà.”

Thu tựa hồ còn nói gì đó, đáng tiếc thanh âm quá nhỏ, Vô Dụng không nghe thấy được.

Vô Dụng đứng lên, xuất kiếm ra nói với Thu : “Chuyện đó không cần quản, Thu múa lại đường kiếm ngày hôm qua cho ta xem đi/”

Thu thở dài, có chút bất đắc dĩ rút kiếm ra, cùng Vô Dụng tập.

Ngày hôm sau, trông buổi chiều.

Đế vương nhìn nhìn Vô Dụng đang ngáp ở một góc, trong mắt mang theo chút ý cười.

Sau đó, tầm mắt lại chuyển tới Cơ Chi Ngạn.

Ánh mắt Đế vương có vẻ mị mị, nói : “Vài ngày trước, Triều Châu bị lụt. Trẫm mặc dù đã phái người đi giúp nạn, nhưng hiện nay cần nhắc nhở dân chúng không có nơi ở, không nhà để về, lòng người hoảng hốt. Trẫm quyết định phái Thái tử đi Triều Châu một chuyến, trấn an lòng người, coi như là đi học chút kinh nghiệm. Các khanh gia cảm thấy thế nào ?”

Trong điện mọi người hô to Thánh Thượng anh minh, Cơ Chi Ngạn mặt lộ vẻ vui sướng quỳ xuống, nhưng trong một khắc xoay người, lộ ra chút thần sắc suy nghĩ.

Ngàn Vũ Cung

Đỗ Tử Lạc cười nói : “Chúc mừng chúc mừng, xem ra Hoàng thượng càng ngày càng xem trọng Điện hạ.”

Cơ Chi Ngạn không có trả lời, nhưng mày hơi nhăn lại.

Đỗ Tử Lạc nghi hoặc nói : “Làm sao vậy ? Có gì không ổn sao ?”

“Phụ hoàng vài năm gần đây thường phái ta đi ra ngoài.” Cơ Chi Ngạn trầm tư nói “Dù là việc lớn việc nhỏ đều phái ta đi, ở người khác xem ra hẳn là chuyện tốt, nhưng ta lại cảm thấy được có điểm kỳ quái.”

“Kỳ quái ?”

“Chính là thời gian đi.” Cơ Chi Ngạn dừng một chút, nói. “Bình thường đều là sau khi ta đi tìm Tiểu Thất.”

“Hửm ?” Đỗ Tử Lạc có chút nghi hoặc.

“Ngày hôm qua là lễ Khất Xảo cầu Chúc nữ, ta nhân ngày Nhất Thất đi qua cầu Tình Nhân, kết quả hôm nay lập tức phái ta đi Triều Châu.”

“Có lần, ta đi miếu Nguyệt Lão cầu Uyên ương phù, chia một cái cho Tiểu Thất, bảo chỉ là một cái phù bình an thông thường. Ngày hôm sau đã bị phái đi, gần một tháng mới trở về, sau khi về Tiểu Thất lại bảo ta phù lúc không cẩn thận đã đánh mất, tìm thế nào cũng không thấy.

“Còn có. lần gần đây nhất...”

Đỗ Tử Lạc sau khi nghe xong, vẻ mặt có chút phức tạp.

“Ý của Điện hạ là, Hoàng thượng đối với Thất điện hạ,”

Cơ Chi Ngạn gật gật đầu nói, “Ta chỉ sợ Phụ hoàng đối với Tiểu thất có cái gì đó. Những năm gần đây chúng ta đều thấy, Phụ hoàng đối với Tiểu thất bên trong ngầm sủng ái không ít.”

“Thất điện hạ mặc dù không cầm quyền, Hoàng Thượng đối với hần cũng quả thật là dung túng,” Đỗ Tử Lạc trầm tư nói, sau lại nhìn thấy thần sắc lo lắng của Cơ Chi Ngạn, “Nhưng trước mặt Hoàng thượng trong lòng nghĩ như thế nào, Điện hạ ngài.... Chẳng lẽ thật sự đối với Thất điện hạ chính là loại tâm tư này ?”

Cơ Chi Ngạn lộ ra nụ cười tự tin, “Tử Lạc người đứng là hiểu ta. Thích gì đó nhất định tay mình phải bắt được, mặc kệ có bao nhiêu khó khăn, cũng không quản.”

Cơ Chi Ngạn trở về phòng, Đỗ Tử Lạc lắc đầu cười khổ.

“Ai, người nhà này cùng thường dân quả nhiên bất đồng, lời lẽ đại nghịch bất đạo như vậy cũng tùy tiện nói ra. Thất điện hạ kia... không biết nên nói là may mắn hay là đáng thương....”

21. Chương 21

Lúc Thu đến tìm Vô Dụng, Vô Dụng đang ngồi dưới tàng cây, dùng lá cây thổi chút điệu khúc.

Thu cười cười, hỏi : “Tiểu Thất học được cái này từ đâu thế ?”

Vô Dụng lấy lá cây ra khỏi miệng, nói : “Là từ Trương Lão tiên sinh.”

“A ? Trương Lão tiên sinh ?”

“Ừm, Thu không biết sao ? Trương lão tiên sinh chính là một nhân vật lợi hại.”

Thu xoa xoa đầu nó, với tay qua ôm nó vào lòng ngực, nói : “Có phải Trương Duẫn tiên sinh ở Vô Danh cư ?”

“Ta không biết tên đầy đủ,” Vô Dụng đưa ngón tay lên vui đùa, “Cơ mà mà ông ta ở một nơi cũng không có tên.”

“Ừm”, Thu gật gật đầu, “Nhà hai tầng, bên trong toàn sách.”

“Đúng, chính là ông ấy !”

Thu cười cười, nói : “Người kia quả thật rất lợi hại, từng là sư phó của Hoàng thượng. Đáng tiếc hần đã thế không bao giờ... dạy Hoàng tử nữa, cũng không dạy người trong Hoàng thất. Cho nên Hoàng thượng cho hần ở Vô Danh cư, cũng hạ lệnh không được quấy rầy hần. Dần dần, người trong hoàng cung cũng dần quên đi hần.”

“Vì cái gì không muốn dạy hoàng tử ?”

Thu thở dài : “Vì đại cuộc, Hoàng thượng đã hy sinh người con gái hần yêu thương”

“Nguyên lai là như vậy....” Vô Dụng lẩm bẩm nói, “Trương lão tiên sinh cũng thực là một người si tình, thực đáng tiếc.... Cơ mà, ông ấy hần là thực chán ghét hoàng cung, vì cái gì cho ông ta ở lại trong cung ?”

Thu dừng một chút, nói : “Bởi vì hần thực thông minh, lại uyên bác. Cho nên Hoàng thượng không dám thả hần ra ngoài.”

“Nói đúng hơn là giam lỏng... Ai, thực không nhìn ra, Trương lão tiên sinh ngày thường tinh thần hào hứng, còn ham ăn nữa ?”

“Tham ăn ?”

“Đúng vậy,” Vô Dụng đáp, “Ta trong lúc vô tình chạy đến Vô Danh cư, lúc lần đầu tiên thấy ông ta, ông ta liền đem bánh hoa quế cao cấp ta mang theo ăn hết, ăn xong còn hỏi ta còn không. Sau đó, ta liền mang

đến mang cho ông. Thật sự là kỳ lạ, ta thấy mỗi ngày đều có người đưa cơm tới cho ông ấy, ông ấy ăn còn không đủ no sao ?”

“Chắc là bởi vì thích Tiểu Thất mang tới cái gì đó.” Thu trả lời.

“Cũng không sao”, Vô Dụng lông mi hơi nhăn lại, sau đó lập tức dẫn ra, “Cơ mà, Vô Danh cư sách trong đó thật nhiều, nhiều nhất là kỳ văn quái lực, thoát nhìn thực đã ghiền.”

“Tiểu thất nguyên lai thích kỳ văn quái lực sao ?”

“Đúng vậy, cơ mà Trữ Dũng Thần đối với những sách đó rất khinh thường, hẳn thích binh thư.”

“Trữ Dũng thần cũng từng ghé qua Vô Dung cư ?”

“Ừm, ta xin Trương lão tiên sinh thư hẩn làm đệ tử... Trữ Dũng Thần hẳn học tập thực khắc khổ, Trương lão tiên sinh hiện tại thực thích hẩn.”

“Hẩn về sau nhất định sẽ trở thành một quân sư vĩ đại.”

“Đúng vậy” Vô Dụng cười cười, “Ta cũng nói như vậy.”

Thu không tiếp tục đề tài này, hẩn trầm mặc trong chốc lát, lại hỏi : “Vẫn còn Tiểu Thất ? Tiểu thất thích sách gì nhất ?”

“Ngàn sơn du ký.” Trọng giọng nói của Vô Dụng còn mang theo niềm ngưỡng mộ, “Thực hâm mộ người viết quyển sách này, nhất định là đi qua nhiều địa phương. Mỗi một lần ta xem đều muốn, chờ sau này ta sẽ tự mình đi đến những nơi trong sách một lần, sau đó tìm nơi an bình nhất mà ở.”

Tay Thu bỗng nhiên dừng một chút, sau đó ôm chặt lấy Vô Dụng.

“Người phải rời khỏi hoàng cung ?” Thanh âm của Thu hơi nhanh, Vô Dụng còn đắm chìm trong khát khao của nó, không có phát hiện.

“Đúng vậy, một ngày nào đó sẽ rời đi.”

“Một mình rời đi ?”

“Không phải...” Vẻ mặt của Vô Dụng hơi ảm đạm, “Ta muốn mang Y cùng rời đi.”

“...Vì cái gì ?”

“A, bởi vì...” Vô Dụng nhìn thấy nơi xa, nhẹ nhàng nở nụ cười một chút. “Đây là giấc mơ đầu tiên của ta, hơn nữa ta không thể để nàng một mình trong này, Y nàng kỳ thật là rất tích cực. Ta có vài lần thấy nàng cầm cái mặt nạ ta đưa nàng ngăn người, khi đó vẻ mặt của nàng... Thương tâm lại tích cực...”

“Còn ta ?”

“Hửm ?” Vô Dụng lúc này mới phát hiện vẻ không vừa ý của Thu.

“Người sẽ bỏ lại ta một mình trong này sao ?”

Vô Dụng cúi đầu, trong lòng không biết vì cái gì, bỗng nhiên cảm thấy khó xử.

“...Ta sẽ rất nhớ người, người là người tốt với ta nhất trong thế giới này...”

“Cho nên nói, người bỏ lại ta sao ?” Thu ngắt ngang nó, “Có phải nếu hôm nay ta không hỏi, nói không chừng ngày nào đó người mang theo người nào đó tên Y chạy mất ta cũng không biết !?”

“Ta cũng không muốn.” Vô Dụng cúi đầu nói, “Nhưng ta rất cuộc cũng không thể ích kỷ yêu cầu người cùng bọn ta rời đi. Người lợi hại như vậy, nhất định còn có bằng hữu và người nhà, ta không có khả năng yêu cầu người vứt bỏ bọn họ theo ta.”

Vô Dụng không nói nữa, cúi đầu. Thu vẫn trầm mặc, cuối cùng, hẩn mới thở dài.

“Trời khuya rồi, về ngủ đi.” Thu nói xong, trong giọng nói, lại mang theo cảm giác mỗi một không hiểu được.

Thu hôm nay không cùng Vô Dụng ngủ, mà đã sớm trở về.

Vô Dụng biết Thu không vui. Nó bọc chăn, bỗng nhiên phát hiện mình đã bắt đầu quen thuộc với nhiệt độ cơ thể của Thu, không có Thu ở bên, rất khó ngủ.

Ngày mai còn phải vào triều sớm. Vô Dụng nghĩ, hay là ngủ sớm một chút.

Nó nhắm mắt lại, bắt buộc mình tiến vào mộng đẹp.

Lạc Vân điện

Đế vương một mực trầm tư bên bàn, tiểu công công bên cạnh hầu hạ cũng bị hàn khí do hẩn phát ra khiến mồ hôi lạnh đầy người, hẩn thống khổ nghĩ Hoàng Thượng không phải muốn ngồi tới sáng sao. Đế vương lại nói :

“Tiểu đức tử, người đi ra ngoài.”

Tiểu công công lập tức quỳ an đi ra ngoài, Lạc Vân điện chỉ còn một mình Đế vương.

“Tử Ngọc,” Hẩn mở miệng nói.

Một bóng đen nhảy từ bên ngoài vào cửa sổ, quỳ trên mặt đất nói : “Xin bệ hạ ra lệnh !”

Đế vương phát tay : “Người tăng số người theo dõi Tô chiêu nghi, mọi chuyện đều báo cho trẫm.... Thắt hoàng tử, cũng như thế.”

Tử Ngọc có vẻ sửng sốt một chút, lại lập tức phản ứng lại, trả lời : “vâng !”

Đế vương cầm lấy ly trà đã sớm lạnh, nhấp một ngụ,

Tiểu Thắt, ta từng nghĩ bất luận người mong cái gì là ta đều thực hiện cho người—nhưng, chỉ có điều này là không được.

Tay Đế vương hơi nắm chặt, chén bạch ngọc trong tay liền biến thành bột phấn, theo khe hở ngón tay mà chảy xuống dưới.

22. Chương 22

Vô Dụng chờ Thu, chờ đến mức cảm thấy lo sợ.

Ngày hôm qua, hẩn là trong lòng không vui, không biết Thu đêm nay còn có thể đến không ?

Nếu không đến.... Vô Dụng ngẩng đầu nhìn nhánh cây cắt tinh tế bầu trời, trong lòng có chút mờ mịt.

Nếu không đến, mình cũng không có cách nào.

Mấy năm nay, Vô Dụng chưa từng nghĩ mối quan hệ giữa mình và Thu này là gì. Không giống thân nhân, cũng không giống bằng hữu, nếu nói Thu là thầy, giống như chỉ là một loại đạm bạc.

Vô Dụng biết rất ít chuyện của Thu, ngược lại Thu lại biết chuyện của mình rất rõ ràng. Hiện tại ngẫm lại, mình quả thật là rất ích kỷ, ích kỷ đến chưa từng quan tâm cảm thụ của Thu.

Bởi vì vẫn muốn rời đi, cho nên đối với người lưu lại đều không thân thiết.

Chính mình thật sự là loại dê tiện ác tâm.... Vô Dụng chán ghét nghĩ.

Cho nên lúc Thu đến, chỉ thấy Vô Dụng ôm đầu gối, đem mặt chôn vào trong đó. Hẩn nhẹ nhàng gọi một tiếng, sau đó thấy Vô Dụng ngẩng mặt lên, ánh mắt còn mang theo chút mờ mịt đáng thương.

Thu sửng sốt một chút, sau đó tìm đập không khống chế được tốc độ.

“Thu,” Vô Dụng lại rũ mắt, “Thực xin lỗi.”

Thu bắt đầu có chút mờ mịt, nghĩ nghĩ liền hiểu ra.

Loại chuyện này, không phải nói “Thực xin lỗi” là có thể cho qua. Mà chính mình, cũng sẽ không vì người nói xin lỗi lại để người rời đi.

Hắn mím mím môi, nói với Vô Dụng : “Không phải nói hôm nay muốn luyện kiếm sao ? Còn không mau đến ?”

Vô Dụng chân tay luống cuống rút kiếm ra, nó đối với thái độ lãnh đạm dị thường của Thu có chút bất an.

Mà một nơi khác, trong lòng Thu cũng không phải bình tĩnh như vậy.

Cho người khó chịu một chút. Thu nghĩ, khiến ta một đêm không ngủ phải trừng phạt.

Kiểm thức của Vô Dụng có chút bất ổn, mũi kiếm lại trượt, chọn đúng ngọc bộ bên thắt lưng của Thu. Chỉ nghe “Đinh” một tiếng, ngọc bộ vỡ làm nhiều mảnh, rơi trên mặt đất.

Hai người vội dừng lại động tác, Vô Dụng nhìn Thu, có chút ngượng ngùng xoay người muốn nhặt mảnh vỡ lên.

Thu vội ngăn lại, nói : “Đừng chạm vào, coi chừng đứt tay.”

Vô Dụng sửng sốt một chút, bỗng nhiên cao hứng lên.

“Không sao”, nó cười nói “Ta sẽ cẩn thận”

Ngọc bội bề làm năm mảnh, Vô Dụng đặt ở trong lòng bàn tay, nhìn chúng cúi đầu suy tư.

“Vỡ thì ném đi,” Thu sờ sờ đầu nó nói, “Không cần để ý”

Vô Dụng tựa hồ nghĩ cái gì đó, khẽ cười một chút, nói “Khối ngọc thạch này thực trân quý, ta xem Thu vẫn hay mang, ném đi rất đáng tiếc. Yên tâm đi, ta sẽ làm nó liền lại.”

“A ?” Nhìn thấy Vô Dụng vui vẻ Thu tựa hồ có điểm vui mừng, “Tiểu Thất phải làm thế nào ?”

“Đây là bí mật,” Vô Dụng mở to mắt nhìn, “Đến lúc đó cho người kinh hãi.”

Thu cười khẽ một chút.

Đối với bí mật thần bí như vậy của Vô Dụng, Thu cũng biết.

Mấy năm nay vô luận trong cung ngoài cung, Vô Dụng bên người đều có ảnh vệ của mình đi theo. Cho nên đối với chuyện của Vô Dụng, cơ bản đều là biết đến.

Như nó ở ngoài cung mở phòng gia công trang sức, cũng không biết dùng cách gì, có thể đem vàng bạc ngọc thạch tạo ra hình khéo léo tinh xảo, mới mẻ độc đáo. Ngay cả Mặc Ngọc, đều nhận không được tìm nó hợp tác.

Nói đến Mặc Ngọc, chỉ sợ Vô Dụng đều không biết hắn cùng Tử Ngọc Lục Liên đều là cảnh vệ của mình, cũng không biết hắn chính là chủ của thanh lâu lớn nhất để đô.

Thu khoe miệng lạng lẽ cong lên.

Vô Dụng còn mở cả tiệm cơm Gia Tiểu, mình cũng đi ăn qua vài lần. Về ngoài hương vị đều không phải đặc biệt ngon, lại không hiểu sao làm cho người ta một cảm giác ấm áp. Tuy rằng quan to quý tộc hay khinh thường cũng đến loại quán nhỏ này, dân chúng rất thích. một năm cũng có thể kiếm được không ít tiền.

Chính mình tới qua còn muốn phá hủy mấy cái quán đó, nhưng vẫn luyến tiếc, dù sao cũng là tâm huyết của Vô Dụng.

Đế vương nhìn Vô Dụng đang ngủ say trong lòng ngực, vươn tay vuốt ve mái tóc đen.

Cư như vậy đi, Đế Vương nghĩ thầm, cứ như vậy quan sát nó thật chặt, không cho nó rời đi, đợi cho qua tiếp vài năm, tiếp tục chờ vài năm.

Thái tử Phục nghi quốc đến chơi, trong hoàng cung bỗng nhiên náo nhiệt hẳn lên.

Vô Dụng đứng tránh ở một góc nhìn thoáng qua Phục nghi thái tử ánh vàng lòe loẹt, sau đó lại tiếp tục đánh ngáp.

Ngày hôm sau Thu đi rồi, mình đã trộm ra ngoài hoàng cung, suốt đêm đem khối ngọc bội kia hợp lại.

Vô Dụng nhớ tới ngọc bội giấu ở cái gối đầu, trong lòng có chút hưng phấn, lại có chút khẩn trương.

Bắt nó tạo thành hình như thế, không biết Thu có thích hay không.

Vô Dụng lại ngáp một cái. Nó nhìn mọi người đang vây quanh Phục Nghi thái tử, lại nhìn nhìn tên thái tử kia đang nói với Thái tử ca ca, nghĩ lúc này không có người chú ý tới mình, hay là lên về nhà ngủ.

Cơ Chi Ngạn dùng khoeo mắt ngắm Vô Dụng lên ra, ánh mắt lạnh như băng có ẩn ý cười.

Phục Nghi thái tử kia còn nói cái gì đó, Cơ Chi Ngạn lộ vẻ xa cách mỉm cười cùng hắn tiếp tục chu toàn, trong lòng đã có chút không kiên nhẫn.

Thật vất vả mới trở lại, cái tên Phục Nghi thái tử này lại tới. Phụ hoàng đem mọi việc giao cho mình, đến bây giờ khắp không ra cơ hội cùng Tiểu thất nói chuyện vài câu.

Thực là phiền muộn chết.

Thủ Mai tìm ra một trường bào nguyệt sắc, muốn đem cho Vô Dụng thay. Vô Dụng khoát tay, chính mình theo Y lấy ra một bộ màu xanh ngọc.

“Ta sẽ mặc cái này.”

“Hừm ?” Thủ Mai có chút kinh ngạc. “Đêm nay tuy là gia yến nhưng cũng sẽ rất nhiều thần tử đến, đến lúc đó nhieu người cũng mặc màu xanh ngọc, điện hạ chẳng phải là....”

Vô Dụng cười cười, nói : “Chẳng phải là loại này rất hiệu quả sao ? Tối nay diễn viên là Thái tử ca ca cùng phụ hoàng, còn có Phục nghi thái tử, chúng ta chỉ cần thoải mái mà ăn rồi xem tiết mục là được rồi.”

Thủ Mai bất đắc dĩ thở dài, “Tính tình của điện hạ, cho đến bây giờ vẫn không đổi. Ta nghĩ nếu không phải Tô nương nương cũng phải đi, điện hạ chắc là cũng chạy đi.”

“Ừm” Vô Dụng cột lại đai lưng đáp, “Ta sợ nàng một mình.... Nói lại, Thủ Mai cảm thấy tính tình ta không tốt sao ?”

Thủ mai cười nói : “Đối với người của ngài, đương nhiên là tốt rồi.”

Vô Dụng mỉm môi cười, không có trả lời.

23. Chương 23

Lúc vào cửa có gặp Cơ Chi Ngạn, Vô Dụng thành thành thật thật gọi “Thái tử ca ca”.

“Tiểu Thất muốn ngồi kế ta hay không ?” Cơ Chi Ngạn cười hỏi.

Vô Dụng lắc đầu, đáp : “Ta muốn cùng nương ngồi kế nhau.”

Cơ Chi Ngạn nhìn nhìn vị trí của Tô Chiêu nghi, bởi vì không phải phi tử được sủng ái, địa vị lại không cao, cho nên chỉ có thể ngồi ở một vị trí xa xăm.

Cơ Chi Ngạn đảo tròn mắt, cười nói : “Nếu vậy, Tiểu Thất vui vẻ nhé.”

Vô Dụng gật gật đầu, xoay người chạy đến chỗ ngồi.

Đế vương còn không đến, trong đại sảnh rất nhiều người, cho dù nói nhỏ khe khẽ cũng có cảm giác âm âm.

Y lẳng lặng ngồi ở một chỗ, không có cùng các phi tử khác nói chuyện phiếm, cũng không có nhìn Vô Dụng liếc mắt một cái. Cái miệng nhỏ của nàng nhấp trà, đầu hơi hơi thấp, thấy không rõ vẻ mặt.

Chung quanh có bao nhiêu miệng nữ nhân chỉ trở vào, Vô Dụng thấy Y cầm chén trà có hơi siết.

Phía trước Thái tử Phục Nghi đang cùng Cơ Chi Ngạn trò chuyện bỗng nhiên chuyển đề tài, ngữ khí mang theo chút khoe khoang đùa cợt : “Ta từng nghe nói Đế quốc có vị Tô Cơ, được xưng tước múa siêu quần, có một mỹ danh “nhất hữu thiên hạ túy” (một điệu múa làm lòng người ngẩn ngơ). Lại nhiều năm trước được Hoàng thượng của quý quốc đưa vào hậu cung, từ nay về sau không thấy giai nhân tuyệt vời đó, thật đáng tiếc. Không biết hôm nay lúc này có may mắn không được xem qua điệu múa tuyệt mỹ nào ?”

Y bỗng nhiên trở thành tiêu điểm của cả đại điện, Vô Dụng nhìn thoáng qua vẻ tươi cười dối trá của Phục Nghi thái tử, mặt không chút thay đổi.

Nó quay đầu lại nhìn Y, Y buồn chén trà nhỏ trong tay, chậm rãi nắm thành quyền.

Vô Dụng cảm thấy trong lòng có chút khó chịu, nó không biết Phục Nghi thái tử kia vì cái gì bỗng nhiên chỉ đến Y. Có lẽ để biểu hiện hiểu biết của mình đối với Đế quốc, có lẽ là vì châm chọc Đế vương cưới loại vũ cơ, hoặc có lẽ, có lý do khác.

Mặc kệ thế nào, hắn cũng đang làm khó Y.

Mọi người nói nhỏ hiện tại rõ ràng hướng về Y, Đế vương còn chưa tới, nữ nhân ở địa vị cao nhất hậu cung cười nói : “Nếu Phục Nghi thái tử thích, Tô muội muội diễn một khúc chẳng khách khí ?”

Y không có trả lời, chỉ cúi đầu như trước. Vô Dụng thấy các đốt ngón tay của nàng bắt đầu trở nên trắng bệch. Nó trầm mặc thật lâu sau, bỗng nhiên vươn tay, nắm chặt thành quyền, nhỏ giọng nói : “Ta ở đây, không cần lo lắng, không có việc gì.”

Nó đứng lên, lạnh lùng nhìn Phục Nghi thái tử nói : “Nương của ta hôm nay thân thể không khỏe, người đã muốn xem, thì ta thay nương múa một khúc cho người xem.”

Phục Nghi thái tử bị Vô Dụng chặn lại chẳng chút kiêng nể, hắn còn chưa kịp nói, Vô Dụng đã gọi dàn nhạc tấu khúc, triển khai tư thế.

Vô Dụng có một lần đã thấy Y múa.

Khi đó nàng một mình ở Đình Viện lý, đình viện của Y có vài cây phong, lúc đó là mùa thu, một mảnh đỏ rực.

Da thịt trắng ngời của Y, màu đỏ tươi của lá phong, càng thêm tô điểm ánh mắt mờ mịt cùng hoài niệm đau thương của Y.

Vô Dụng lúc ấy đã bị chặn lại. Nó thật không ngờ điệu múa có thể đẹp tới như vậy, như vậy.... mê hoặc lòng người. Khi đó nó lặng lẽ đứng ở nơi Y không nhìn thấy được, cho đến lúc Y múa xong thì trở về, nó vẫn lặng lẽ đứng ở nơi đó, thật lâu, thật lâu.

Hiện tại, đứng ở giữa đại điện Vô Dụng kì thật có chút khẩn trương.

Tuy rằng đã từng thấy qua Y múa, mình lại rõ ràng không thể múa điệu ôn nhu mềm mại của nữ nhâ, chỉ có thể hết sức làm cho động tác trở nên mềm dẻo một chút.

Vô Dụng hít sâu một hơi, đưa tay ra, bắt đầu múa.

Không thể quá mềm mại, vậy thì cứng cỏi một chút.

Vô Dụng dùng đến kinh công mà Thu từng dạy, lại hồi tưởng động tác của Y, lại lặng lẽ sửa đi một chút.

Xoay tròn, nhảy lên, vung tay, xoay người... Động tác dần dần trôi chảy, Vô Dụng theo nhạc khúc, khi thì mạnh mẽ, khi thì uyển chuyển.

Nếu như vậy có thể làm cho Y không phải khổ sở, có cái gì mà không được ?

Trong đại điện trừ bỏ nhạc khúc, không một thanh âm nào khác.

Mọi người lẳng lặng xem, dáng người bay múa của thiếu niên màu xanh ngọc....

Từng cử chỉ như mang theo một chút đau đớn.

Đau đớn.... Đúng là rất đau.

Tay Cơ Chi Ngạn khẽ nắm lại, gương mặt tươi cười lâu nay sớm biến mất không còn thấy bóng dáng tăm hơi.

Nốt cuối cùng hạ xuống, Vô Dụng ngừng múa. Nó lạnh lùng đứng, nhìn thẳng vào Phục Nghi thái tử đang ngây ngốc, hỏi :

“Như vậy, có được không ?”

Không có để ý tới người nọ trả lời chút gì, Vô Dụng xoay người ngồi, yên lặng cúi đầu.

Tay Y vẫn nắm rất chặt, không có vẻ muốn buông ra.

Vô Dụng dùng hết sức gỡ ngón tay của Y ra, đem lòng bàn tay của mình đặt vào lòng bàn tay Y. Y vẫn như cũ gắt gao nắm lấy, nhưng lúc này, nơi móng tay đâm vào, là lòng bàn tay của Vô Dụng.

Huyết chậu tựa hồ chảy ra, trong lòng bàn tay có cảm giác ẩm ướt, nhưng, nhưng không có đau đớn.

Đế vương đã ngồi ở phía trên, hần khi tiến vào đã cảm thấy đại diện có chuyện, cho nên không gọi người thông báo.

Người chú ý tới Đế vương cũng bị Đế vương ra ý bảo không cần ra tiếng.

Sau đó, hần liền thấy đứa nhỏ kia đứng giữa đại điện, theo khúc nhạc mà múa lên.

Đế vương không biết một khoảnh khắc trong lòng là cảm giác gì.

Muốn xông lên ôm lấy nó, muốn lạc vào giữa những dòng khiêu vũ, muốn đem người đó, vĩnh viễn giấu phía sau mình, không cho người khác mơ ước.

Mọi người quỳ xuống hô to “Hoàng thượng vạn tuế, vạn tuế, vạn vạn tuế”, chỉ có Vô Dụng cùng Tô chiêu nghi vẫn lặng lẽ ngồi, không hề nhúc nhích.

Nhiều người bắt đầu chờ mong Đế vương trừng phạt kẻ bất kính, nhưng Đế vương vẫn nhìn bọn họ, nghe người kế bên kể lại chuyện vừa rồi.

Chân mày Đế vương dần dần nhăn lại, hần liếc mắt khẽ nhìn Phục nghi Thái tử, lại khẽ nhìn vị quý phi lắm miệng, gương mặt vừa tàn khóc vừa tức giận, vừa nhìn là biết.

Đế vương nhìn Vô dụng và Y cùng nắm tay, mở miệng nói : “Nếu Tô ái phi thân thể không khỏe, vậy thì trở về nghỉ ngơi đi.”

Y trầm mặc trong chớp lát, sau đó dần dần buông tay Vô Dụng ra, đứng lên quỳ tạ ơn nói : “Đa tạ bệ hạ quan tâm, nô tì cáo lui.”

Y đi rồi. Vô Dụng cúi đầu ngơ ngác nhìn máu tươi, từ lòng bàn tay nhìn đến khe hở giữa ngón tay, lại theo khe hở giữa ngón tay nhìn tới lòng bàn tay, bàn tay hơi rung động, sau đó nhìn lại bộ đồ màu xanh ngọc.

Một tiểu công công bỗng nhiên đến, ghé vào lỗ tai nó nói nhỏ : “Thất điện hạ, bệ hạ mời ngài cùng nô tài đi đến một nơi.”

Vô Dụng hình như chưa hồi phục tinh thần, nó lại im lặng một lúc lâu, sau đó mới lẩm bẩm nói : “À.”

24. Chương 24

Vô Dụng đứng trong đình nghỉ mát, gió theo bốn phương tám hướng thổi qua, mang theo một cảm giác mát lạnh.

Đình nhỏ có một ít hoa cỏ xong quanh, tay Vô Dụng khẽ bắt lấy một đóa hoa thổi qua, nhìn thấy trên hoa rõ ràng một tia đỏ nhạt, ở dưới ánh trăng, giống như là một mạch máu yếu ớt.

“Tiểu Thất.”

Vô Dụng quay đầu lại, thấy gương mặt Đế vương dưới ánh trăng như mang theo một chút khổ sở.

Nó không có hành lễ, chỉ cúi đầu, thần nhiên nói : “Phụ hoàng.”

Đế vương thấy nó thái độ lạnh nhạt, sau mới nhớ tới mình hiện tại không lấy gương mặt của Thu xuất hiện trước mặt nó.

Tay Đế vương đang đưa ra dửng một chút, tiếp theo lại kéo tay Vô Dụng, nhìn thấy trong lòng bàn tay nó đều là vết móng tay, mày hơi hơi nhăn lại.

Tiểu công công bên cạnh lấy ra ít thuốc mỡ, Đế vương cầm lấy, từng chút từng chút bôi lên lòng bàn tay của Vô Dụng.

Tiểu công công thấy Đế vương ra ý bảo lui liền đi ra, Đế vương ôn nhu hỏi : “Đau không ?”

Vô Dụng ngẩng đầu lên mờ mịt nhìn hắn một cái, nhỏ giọng trả lời : “Không đau.”

“Như thế mà mà lại không đau ? Chảy máu rồi.”

“A,” Vô Dụng ngẩng đầu lên nói : “Không đau thật, đa tạ phụ hoàng quan tâm.”

Vô Dụng rút tay ra, rồi lùi về sau.

Nó chỉ nói thật, tuy rằng có nhìn qua bộ dáng có vẻ đau đớn. Trên thực tế cũng không có cảm giác đau.

Đế vương nhíu nhíu mày, tiến lên từng bước đem nó ôm vào lòng ngực. Vô Dụng tránh tránh, không có tránh né.

Nó nghe thấy Đế Vương ở trên đầu nó sâu kín thở dài, nói : “Tiểu Thất, người không đau lòng cũng không hiểu được đau là sao, vì cái gì không nhìn người sẽ vì người mà đau lòng ?”

Thân hình của Vô Dụng run lên một chút, sau đó lại yên lặng.

Đế vương ôm nó thật nhanh, cầm đế trên đầu nó, vẫn không nhúc nhích, giống như muốn duy trì động tác này cả đời.

Tiểu công công vừa đi giờ đã trở lại, nhìn thấy bộ dáng của Đế vương, trên mặt lại lộ ra vẻ ngượng ngịu.

Đế vương ngậy người trong chốc lát, sau đó buông Vô Dụng ra, cùng tiểu công công ở bên nói.

Đế vương nhíu mày, quay đầu lại nhìn Vô Dụng đang ngăn người nói : “Phải về đại điện, cùng ta trở về đi.”

Vô Dụng cúi đầu, nói : “Nhi thần không muốn trở về.”

Đế vương nghĩ vậy, nói : “Vậy đừng trở về, ta gọi Tiểu Đức Tử đi theo ngươi, có gì phân phó cho hắn là được.”

“Nhi thần muốn về một mình” Vô Dụng nói.

Đế vương im lặng sau một lúc lâu, cuối cùng thở dài nói : “Bãi, vậy thì trở về một mình đi.”

Đế vương xoa người trở về, nghĩ thầm, có ảnh vệ đi theo hắn là không xảy ra chuyện gì, cho nó một mình hiểu ra cũng tốt....

Đế vương đi rồi Vô Dụng ngẩng đầu nhìn ánh trăng lẳng lặng giắt ngang chân trời, tay ôm chặt chính mình, chẳng được bao lâu lại buông ra....

Rất muốn gặp Thu....

Vô Dụng quay đầu khẽ nhìn phía Đế vương vừa đi, trong lòng có chút nghi hoặc.

Vừa rồi phụ hoàng làm cho người ta cảm giác, rất giống với Thu.

Hơn nữa, người vừa nói “Ta”, chứ không phải “Trẫm”.....

Vô Dụng dùng hai tay chống lên cằm, ngồi ở bậc thang.

Lúc thấy Thu, nó lập tức nhảy dựng lên, nắm chặt ngọc bội bên người, đưa cho Thu nói : “Người xem, đã gắn lại rồi.”

Thu dừng lại một lúc, mới đưa tay nhận ngọc bội.

Mặt ngọc bội đều có nét khác, Thu nhìn kỹ xem, một bên là rồng, một bên là phượng.

Rồng cùng phượng đề dùng bạc khắc lên, đường cong tinh tế, tư thái hoa mỹ tôn quý, chỉ lại những vết nứt. mà lại lộ ra một phần nhỏ, giống như đã chút tuổi.

“Thế nào ?” Vô Dụng cười hỏi, “Ta chỉ có thể làm thế này, nếu người không thích, ta cũng không còn cách nào.”

Thu nhìn thấy dáng vẻ Vô Dụng có chút lo lắng, lại nghĩ tới đình nghỉ mát mà nó vừa cách xa vừa lạnh nhạt.

Không thể như vậy được, hẳn nghĩ, nhẫn nại cũng không nổi.

Hắn giữ chặt tay phải không bị thương của Vô dụng, đem nó đặt bên tai mình.

“Là sao ?” Vô Dụng nghi hoặc hỏi.

“Người cẩn thận sờ xem.”

Ngón tay Vô Dụng bị Thu dẫn theo, từ bên tai dần dần đi về phía trước. Lúc lướt qua, nó cảm giác được lỗ tai phía trước cũng thu, bên tai có một giờ nổi, một cảm giác nhột nhột tiến đến.

Nó kinh ngạc nhìn Thu.

“Kéo xuống thử xem.” Thu thần nhiên nói.

Tim của Vô Dụng đập nhanh hơn một chút, tay nó có chút run rẩy, lại dần dần, đem lớp ngoài trên mặt Thu, một lớp gì đó khá mỏng, kéo xuống.

Mặt nạ theo gương mặt thật của Thu dần dần lộ ra, Vô Dụng ngơ ngác, không nói gì.

“Khối ngọc bội này, bất luận lúc là Thu, hay là Hoàng đế, đều mang theo. Tiểu Thất cho tới bây giờ vẫn chưa phát hiện ra sao ?”

“Là như thế này sao...” Vô Dụng cúi đầu, mờ mịt nói.

“Lúc đầu ta chỉ tính toán lấy bộ dạng của Thu ở bên cạnh người, bảo hộ người, an ủi người, không cho người lại cô đơn, nhưng dần dần, ta đã không thể hài lòng.”

“Hài lòng cái gì ?” Vô Dụng ngẩng đầu hỏi.

Đế vương mím mím môi nói : “Không hài lòng thân cận người, gần con mà lại dùng gương mặt của ‘Thu’ ”

Vô Dụng trầm mặc trong chốc lát, nói : “Ta không biết....”

Đế vương thở dài hỏi : “Nếu lúc trước, ta lấy thân phận Hoàng Thượng tiếp cận người, người có thể thân cận với ta sao ?”

Vô Dụng lại ngẩng đầu, nhìn cây đào trong viện, nói : “Ta không biết.... Có thể có, có thể không...” Nó trầm mặc một lát, lại hỏi : “Vì cái gì chưa đủ ? Lâu như vậy cũng không phải là tốt lắm sao ?”

Đế vương trầm tư, Vô Dụng mở miệng nói : “Vậy kể “Tử Ngọc” này, rốt cuộc có tồn tại hay không ?”

Đế vương do dự một chút, cuối cùng vẫn trả lời : “Có tồn tại. Người ban đầu người gặp, người cho người cây đào kia, là Tử Ngọc kia. Sau đó, đều là ta.”

“Nguyên lai là thế...”

Đế vương thấy nó hơi nhăn mặt, nhìn không được đưa tay lên muốn vuốt ve, Vô Dụng lại lùi về sau.

Vô Dụng thấy tay hắn đưa ra giữa không trung, bỗng nhiên có chút bối rối.

“Thật có lỗi”, nó có chút khổ sở nói, “Người bỗng nhiên biến thành như vậy, ta.... Ta không có thói quen.”

Đế vương rút tay lại, giận dữ nói : “Như vậy, về sau có thể thành thói quen.”

“Ừm.” Vô Dụng gật gật đầu, nói “Ta sẽ cố gắng.”

Đế vương khẽ mỉm cười. “Lúc đầu còn sợ người không tiếp nhận, về sau cũng không bào giờ.... để ý đến ta nữa.”

Vô Dụng lắc đầu nói : “Tuy rằng hiện tại trong đầu còn hỗn loạn, nhưng ta biết Thu đối với ta vô cùng tốt... không thể bởi vì thay đổi gương mặt liền phủ định những việc người làm....”

Đế vương xoa xoa đầu Vô Dụng, lúc này, nó không tránh.

“Về sau vẫn gọi ta là Thu đi. Kỳ thật tên của ta có chữ “Thu”, tên là Thu Minh.”

Vô Dụng trong lòng ngực của Thu lúc đầu còn cứng nhắc không được tự nhiên, nhưng vì là hơi thở quen thuộc, vẫn nhanh chóng chìm vào giấc ngủ.

Đế vương nhìn gương mặt nó thật lâu, bỗng nhiên lui lại, môi nhẹ nhàng đặt trên môi nó.

Vì hình dáng này, cho nên không thể đủ, Tiểu Thất người có biết không ?

Đế vương thở dài, nghĩ thầm hay là lần sau, nói cho nó.

25. Chương 25

Một lúc lâu sau Vô Dụng tỉnh lại, mở to mắt.

Trong phòng vẫn im lặng như trước, cửa sổ hơi hơi mở ra, sáng sớm ánh mặt trời khẽ rọi vào, có chút ấm áp.

Nó ngồi trên giường một chốc, nghe thấy ngoài cửa sổ tiếng chim hót véo von. Nó cúi đầu nhìn vết gương đã sớm kết thành vẩy trong lòng bàn tay, thần thờ một lúc lâu, sau đó để sát vào một chút nhìn nhìn, phát hiện hình như có mang theo hương khí của hoa.

Nó khẽ cười, kéo lại thắt lưng, bước ra khỏi giường.

Lúc rửa mặt, Thủ Mai cầm đến một tấm thiệp đi tới.

“Đó là cái gì ?” Vô Dụng nghiêng đầu hỏi.

“Phục Nghi thái tử phái người đưa tới.”

“Phục Nghi thái tử ?” Vô Dụng nghi hoặc đưa tay ra nhận lấy, mở ra xem, nội dung đại để là muốn mời nó cùng du ngoạn Đế đô.

Vô Dụng nhíu nhíu mày.

Thủ Mai lại nói : “Lúc trở về còn gặp Thái tử điện hạ, Thái tử điện hạ nói Thất điện hạ có muốn đi không thì tùy, vì Thái tử điện hạ cũng đi.”

“Như vậy sao....” Vô Dụng nghĩ nghĩ, quyết định hay là đi thôi, hôm nay.... có hơi không muốn ở trong cung.

Lúc Vô Dụng đến, Cơ Chi Ngạn cùng Phục Nghi thái tử đã chờ ở Cung Môn ngoài.

“Thái tử ca ca,” Nó hướng Cơ Chi Ngạn cười cười, “Ta đã tới chậm sao ?”

“Không”, Cơ Chi Ngạn xoa xoa đầu nó nói, “Chúng ta cũng vừa đến”

“Ô, Thất điện hạ, ngưỡng mộ, ngưỡng mộ đã lâu.” Phục Nghi thái tử lấy ra một cái chiết phiến, đặt trong tay phẩy phẩy, trên mặt mang vẻ tươi cười làm như thân thiết lắm.

Vô Dụng liếc mắt nhìn hắn, không trả lời.

Cơ Chi Ngạn kéo tay của Vô Dụng, hỏi : “Tiểu Thất muốn đi đâu ? Chúng ta hôm nay tính đi dạo quanh hồ, Tiểu Thất có thích đi thuyền hoa không ?”

“Thuyền hoa à ?” Vô Dụng nghĩ nghĩ, “Ta không biết, ta cũng không ghét lắm.”

“Vậy thử đi đi,” Cơ Chi Ngạn nói. Sau đó hắn xoay người, rồi quay qua Phục Nghi thái tử không ai nhìn tới, cúi đầu làm tư thế “Mời”.

Du thuyền hoa mỹ trên mặt hồ chậm rãi lướt qua, Vô Dụng ở trong khoang thuyền ngẩng người một chỗ, lại chạy ra ngoài, nhìn mọi người đang chèo thuyền.

Trên mặt hồ gió khá to, tóc Vô Dụng bị thổi rối tung lên. Nó xoay người sang ngắm vùng trời nước bao la giáp tiếp nhau tạo thành một đường bạch tuyến mờ mịt, bỗng nhiên nhớ tới trước đây từng suy đoán cảnh sắc bên kia dãy núi.

Nếu ở trên cây hòa mà nhìn không thấy, liền chạy tới bên kia núi nhìn rất rõ.

Chính mình vẫn đã quyết chí ra đi, nhưng vì cái gì, có chút gì đó giống như dao động ?

“Tiểu Thất, bên ngoài gió lớn lắm, vào đi” Cơ Chi Ngạn đẩy rèm cửa ra, hướng ra ngoài gọi lớn.

Vô Dụng xoay người, nhìn thấy Cơ Chi Ngạn đưa tay về phía nó, do dự một chút. Rồi bước tới, nắm tay Cơ Chi Ngạn làm điểm trụ, nhảy vào khoang thuyền.

Ca nữ hoàn vẫn còn hát những khúc ca mềm mại, Vô Dụng ngồi bên sườn của Cơ Chi Ngạn, nhìn ra phía ngoài cửa sổ.

Cơ Chi Ngạn nhìn thấy gương mặt tươi cười của Vô Dụng, sau đó vươn tay vén mái tóc đang náo loạn của Vô Dụng. Vô Dụng quay đầu lại nhìn hắn một cái, rồi lại tiếp tục nhìn về phía ngoài cửa sổ.

Phục Nghi thái tử cười nói : “Tình cảm của Thất điện hạ cùng Thái tử điện hạ thật khiến cho người ta hâm mộ.”

“À, vậy sao.” Cơ Chi Ngạn thoáng lãnh đạm trả lời. Mà Vô Dụng cũng chẳng quay đầu lại, không trả lời.

“Thất điện hạ thật lãnh đạm với người.” Phục Nghi thái tử khẩu khí có chút trách cứ, cười nói.

“Phải không ?” Cơ Chi Ngạn lạnh lùng liếc mắt nhìn hắn, nói, “Tiểu Thất đối với người không quen thì không thân cận, thỉnh điện hạ thứ lỗi.”

Phục Nghi thái tử nhìn ra Cơ Chi Ngạn có chút bực bội, cũng không tiếp tục đề tài này. Bọn họ lại hàn huyên chuyện quốc gia ít người biết đến, rồi lại nói tới thi từ ca phú.

Phục Nghi thái tử ngắm nghía Vô Dụng đang hướng mặt ra cửa sổ, nghĩ nghĩ nói : “Thất hoàng tử múa thật đẹp, mà cảnh sắc ở đây cũng vô cùng đẹp, không bằng liền ở quang sắc cảnh hồ này, ngâm một khúc thơ được không?”

Cơ Chi Ngạn lạnh mặt, đang muốn nói thì Vô Dụng đã mở miệng :

” Nhất trạo xuân phong nhất điệp chu,

Nhất luân kiến lữ nhất khinh câu.

Hoa mãn chữ, tửu mãn âu,

Vạn khoảnh ba trung đắc tự do.”

Phục Nghi thái tử ngẩn người, sau đó lập tức cười nói : “Văn chương của Thất điện hạ thật đẹp...”

Vô Dụng quay đầu lại, ngắt ngang hắn: “Người viết bài thơ này là Lí Dục, thứ ta ghét nhất, chính là làm thơ. Học kém nhất, cũng là làm thơ.

Trên mặt Phục Nghi thái tử có chút đại ra, Vô Dụng còn nói: “Ngài cảm thấy ta khiêu vũ rất đẹp sao ? Nhưng tối hôm qua ta rõ ràng là múa đứt quãng, loại trình độ này đã kêu đẹp ? Hay là người Phục Nghi chỉ có thể múa được chừng đó ? Khó trách ngài chạy đến Đế quốc, tâm tâm niệm niệm chính là muốn xem người ta múa.”

Phục Nghi thái tử sắc mặt đại biến, Cơ Chi Ngạn xoa xoa đầu Vô Dụng, lặng lẽ nở nụ cười.

“Đây là cách đãi khách của Đế Quốc các người à ?” Phục Nghi thái tử trên mặt có chút tức giận.

Cơ Chi Ngạn khoát tay, trấn an nói : “Tiểu Thất tính cách trẻ con như thế, điện hạ chớ trách.”

Phục Nghi thái tử nhìn thấy Vô Dụng, nhíu mày nói : “Hay là Thất hoàng tử còn vì chuyện hôm qua mà tức giận ?”

“A,” Vô Dụng lại nói, “Độ lượng của ta rất nhỏ ấy.”

Phục Nghi thái tử suy tư, Cơ Chi Ngạn nhìn thấy cảm của Vô Dụng hơi hơi thấp, trong đôi mắt lộ ra vẻ sùng nịnh cùng khổ sở.

Tiểu Thất đối với kẻ đáng ghét, mặc kệ là ai, cho tới bây giờ cũng không khách khí. Tính tình thẳng thắn này, lại là thứ mình thích nhất.

Cho nên Phục Nghi thái tử kia... Cơ Chi Ngạn cười cười nhìn xuống, cũng đừng trách chúng ta đối với người không khách khí.

Vô Dụng đối với mấy câu nói đầy sát khí của Cơ Chi Ngạn cùng Phục Nghi Thái tử cũng không hề hay biết, hẩn nhìn vào bầu trời màu lam nhạt, trong đầu hiện lên gương mặt của “Tử Ngọc”, lập tức lại là mặt của Đế vương.

Tuy rằng đáp ứng Thu phải từ từ mà quen, nhưng trong lòng vẫn có điểm mờ mịt. Kẽ bên người bỗng nhiên biến thành người khác, bất kì ai cũng không thích ứng được.

Nghĩ tới chuyện đó, Vô Dụng cũng không có tâm tư du ngoạn, chỉ cười khẽ với Cơ Chi Ngạn, lúc sau, sớm trở về hoàng cung.

Trở lại hoàng cung, Vô Dụng lại không biết nên đi đâu , Thu Thủy điện hiện tại không muốn trở về, mà Thu.... cũng không muốn gặp hẩn ngay. Vô Dụng suy nghĩ nửa ngày, cuối cùng chạy tới Vô Danh Cư, nằm ở dưới tàng cây gần người ngắm bầu trời.

Trương Lão tiên sinh cũng cảm phiền sách gối bên người nó, cả hai đều im lặng.

Mùa hè đến, ánh mặt trời trở nên chói mắt. Vô Dụng nheo mắt lại, thì thào hỏi : “Phụ hoàng.... đến tột cùng là người như thế nào ?”

Trương lão tiên sinh trầm mặc nửa ngày, cuối cùng thở dài nói: “Hoàng Thượng à, đó là một kẻ rất lợi hại. Thông minh, lý trí, hoàn mỹ không chút vết nứt.”

“.... Cho nên giờ lại dùng nhiều thời gian như vậy quan tâm một người khác, sẽ làm cho người kia không dám tiếp nhận....”

Trương lão tiên sinh nhìn nhìn Vô Dụng nói : “Ta không biết Hoàng thượng muốn thế nào.... Nhưng Tiểu Vô Dụng không cần lo lắng, hẩn nhất định là thiệt tình quan tâm người.”

“Trương Lão tiên sinh vì cái gì lại biết thế ?” Vô Dụng có chút nghi hoặc.

Trương lão tiên sinh thoáng lộ ra vẻ hoài niệm, nói : “Bởi vì chiếc vòng trên tay Vô Dụng, là của Hoàng Thượng năm đó được Thái hậu nương nương ban cho, bảo là vòng bình an. Hoàng Thượng liền từ nhỏ vẫn đeo, hiện tại lại cho người, cũng là hy vọng Tiểu Vô Dụng bình an.”

Nguyên lai là vậy... Nguyên lai trước kia người đeo cho nó cư nhiên là phụ hoàng....

Vô Dụng nhìn chiếc vòng nơi cổ tay, nổi bất an trong lòng, dần dần nguôi ngoai.

26. Chương 26

Vô Dụng cùng Thu vẫn mỗi ngày giờ Tuất gặp nhau, sau đó dần dần, kháng cự nho nhỏ không tự giác bắt đầu biến mất, tựa hồ lại nhớ tới cảm giác cùng Thu ở cạnh nhau.

Vô Dụng trên đường quay về Thu Thủy điện nghe thấy tiếng cãi vã của trẻ con, thanh âm ở phía trước cách đó không xa, lại gần một chút là có thể nhìn đến hai đứa nhóc đang tranh chấp.

Một người là Cơ Chi Duyên, còn có một cô bé khoảng bằng tuổi chưa từng thấy qua, không giống như công chúa trong cung.

Cô bé kia bộ dạng hình như rất lợi hại, Cơ Chi Duyên cãi đến mặt tai đỏ hồng.

Vô Dụng dừng lại nghe ngóng, sau đó nhin không được cười rộ lên.

Cơ Chi Duyên nói : “Thất ca là tốt nhất !”

Cô bé kia nói : ” Nói bậy, Thái tử điện hạ mới lợi hại ! Vừa đẹp trai, vừa tài hoa !”

“Thất ca trước kia còn hát cho ta nghe !”

“Vậy thì sao ? Người xem Thái tử điện hạ nhất cử nhất động đều tao nhã cao quý, Thất ca kia của người chắc chắn kém hơn nhiều !”

“Người chưa từng thấy qua Thất ca, người thế nào lại biết kém hơn ? Thất ca ta rất xinh đẹp ! So với người xinh đẹp hơn !”

“Mặc kệ mặc kệ ! Thái tử điện hạ mới là tốt nhất ! Ai so đều kém !”

.....

Vô Dụng nhìn thấy trước mắt hai đứa bé vừa cãi vã nhiệt liệt, có chút bất đắc dĩ.

Nó vốn nghĩ, dù sao quay về Thu Thủy điện phải đi qua đường đó.... Nhưng đối tượng đàm luận giờ lại xuất hiện, hình như không được tốt lắm.....

Hay là chịu khó đi đường xa.

Nghĩ như vậy, hần định xoay người rời đi, lại bị cặp mắt sắc lẹm của Cơ Chi Duyên phát hiện.

“Thất ca !” Cơ Chi Duyên nhanh như tên bắn chạy lại, Vô Dụng gặp hần, bất đắc dĩ cười cười.

“Đứng ở chỗ này làm gì ? Vị tiểu khách nhân kia là ai thế ?” Vô Dụng nói xong hướng cô bé kia cười cười, nữ hài tử sưng sọt một chút. Sau đó mặt lập tức trở nên đỏ bừng.

Đại khái chắc là cảm thấy bị đương sự nghe được những lời nó kia, có chút ngượng ngùng. Vô Dụng nghĩ thầm, lại hướng về phía nó lộ ra nụ cười trấn an.

“Ta đang muốn đi tìm Thất ca, nó...” Cơ Chi Duyên hướng cô bé làm mặt quỷ, “Nó là con của cậu ta, hôm nay vào cung dạo chơi, cứ đi theo ta làm cái đuôi”

Nữ hài tử đỏ mặt, giận nói : “Ai thèm đi theo người, nếu không vì mẹ muốn ta với người ra ngoài chơi, ta cũng không muốn đi theo người đâu !”

Cơ Chi Duyên hất đầu hừ một tiếng, cô gái nghiêng răng nghiêng lợi.

Vô Dụng cười nói : “Vậy cùng đi Thu Thủy điện ?”

“Không cần đâu,” Cơ Chi Duyên làm nũng nói, “Không cần mang nó theo ~ Dù sao nó cũng không thích Thất ca, cho nó tự đi chơi là được rồi~”

“Ai nói ta không thích Thất điện hạ ?” Cô bé vội la lên. “Ta muốn đi !”

“Người vừa nói thế nào mà giờ không nhận !”

Vô Dụng vỗ nhẹ cái nón của Cơ Chi Duyên, cười nói : “Con trai phải nhường con gái, mọi người cùng đi nào.”

Cô bé đặc ý nhìn Cơ Chi Duyên liếc mắt một cái, sau đó giữ chặt tay Vô Dụng bước đi.

Vì vậy bây giờ, Cơ Chi Duyên lại đổi thành kẻ phải cần răng.

Vô Dụng đem hai người đến cái bàn đá ngoài Đình Viện, lại đi vào bếp mang chút điểm tâm và trà.

Vô Dụng kỳ thật không biết xử sự thế nào với trẻ con, Cơ Chi Duyên từ trước tới nay, luôn cần nhằn liên miên, mình ở bên lắng lắng nghe.

Không giống hiện tại, hai đứa trẻ giống như đang đối đầu nhìn chăm chăm vào mình, làm cho người ta cảm thấy có chút không tự nhiên.

Vô Dụng ho một tiếng, không biết nên nói cái gì cho phải.

Con mắt của cô bé vòng co chuyển, nói : “Thất điện hạ cũng hát cho ta nghe đi, không thể bắt công chỉ hát cho Thập nhị.”

“Ê, nhà ngươi !” Cơ Chi Duyên bất mãn nói, “Rõ ràng là lúc đầu còn khinh thường Thất ca ! Thất ca, không cần hát cho nó nghe !”

“Ta không có khinh thường Thất điện hạ,” Cô bé miệng lưỡi giảo hoạt uống một ngụm trà, nói, “Lời này là do ngươi nói”

Vô Dụng không để ý tới hai kẻ đang mắt dao may chém, nó thoáng trầm mặc, nói : “...Ta không nhớ lời để ca, nhưng nhìn các ngươi, làm cho ta nghĩ đến một bài...có chút buồn... hình như không được phù hợp...”

“Không sao cả, Thất điện hạ,” Cô gái vẻ mặt chờ mong nói, “Hát cho ta nghe đi, dù sao ta cùng tên kia...” Cô bé hướng Cơ Chi Duyên lộ ra ánh mắt khinh bỉ, “Ồ chung cũng chẳng vui vẻ gì.”

Vô Dụng nở nụ cười, nói : “Ta đây hát, là bài tình ca.”

Nó khẽ cất giọng, sau đó mở miệng hát lên.

Hồi ức tượng cá thuyết thư đích nhân

Dụng sung mãn hương âm đích khẩu vấn

Khiêu quá thủy khanh nhiều quá tiểu thôn

Đăng tương ngộ đích duyên phân

Nhĩ dụng nê ba niết nhất tọa thành

Thuyết tương lai yếu thú ngã quá môn

Chuyển đa thiếu thân quá kỉ thứ môn

Hư trịch thanh xuân

Tiểu tiểu đích thệ ngôn hoàn bất ổn

Tiểu tiểu đích lệ thủy hoàn tại xanh

Trĩ nộn đích thần tại thuyết li phân

Ngã đích tâm lí tông thử trụ liễu nhất cá nhân

Tằng kinh mô dạng tiểu tiểu đích ngã môn

Na niên nhĩ bàn tiểu tiểu đích bản đẳng

Vi hí nhập mê ngã dã nhất lộ cân

Ngã tại hoa na cá cổ sự lí đích nhân

Nhĩ thị bất năng khuyết thiếu đích bộ phân

Nhĩ tại thụ hạ tiểu tiểu đích đả truân

Tiểu tiểu đích ngã sỗ sỗ đặng

.....

Buổi chiều yên tĩnh, ánh mặt trời như biết lựa người mà chiếu vào cơn ẩm áp dào dạt, gió lạnh lẽ thổi qua, vì hai đứa trẻ ánh mắt lộ ra vẻ không hiểu được ưu thương.

Vô Dụng quay đầu, thấy Y dựa vào tay vịn, trên mặt lộ chút vẻ mờ mịt và bi thương, lẳng lẳng nhìn qua đây.

Vô Dụng đưa lên, ánh mặt trời có chút chói mắt, nó đưa tay lên, để trước trán để chắn cản chắn.

Cơ Chi Duyên nhìn thấy dáng người của Vô Dụng và Y, không biết làm sao. Cô bé kia bỗng nhiên đứng lên, lôi kéo Cơ Chi Duyên rời đi Thu Thủy Điện.

Y từng bước đi về phía Vô Dụng, Vô Dụng buông tay, yên lặng nhìn nàng.

“Bài ca vừa rồi,” Y mở miệng nói, “Hát lại một lần nữa đi.”

Vô Dụng cúi đầu, trong lòng nổi lên nỗi đau đớn. Sau đó, nó nhẹ nhàng, lại hát lần nữa.

“...Hát một lần nữa đi...”

Y thỉnh cầu, Vô Dụng đem ca khúc nhớ lại nỗi ưu sầu của bài hát, lại hát. Cũng không biết đã hát bao nhiêu lần, Vô Dụng dừng lại, ngẩng đầu, thấy Y cắn môi khóc không thành tiếng.

Vô Dụng đứng đó không nhúc nhích, lại có chút mờ mịt.

Y bỗng những mở miệng hát gì đó, bởi vì khóc, nên ca từ bị đứt quãng, mang theo vẻ thê lương thống thiết.

Vô Dụng do dự bước về phía trước, cuối cùng đem Y nhẹ nhàng kéo vào lòng.

Nó muốn an ủi nàng đừng khó, nhưng không biết mở miệng thế nào, vì thê đàn học Thu từng an ủi mình, đem cảm nhẹ nhàng để trên tóc Y.

Lúc Thu làm vậy, mình sẽ cảm thấy tịch mịch rơi vào khoảng không, từng chút từng chút nguôi ngoai, cuối cùng chỉ để lại cái ẩm áp đầy vẻ an tâm của kẻ khác.

Hy vọng Y, lúc này đâu, cũng có thể không cần bi thương đến vậy.

“.....Nếu có thể thì hãy hận đi, hay vẫn yêu đi...”

Y ở trong lòng ngực Vô Dụng nói : “.....Nếu chỉ có thể yêu hay hận...”

“.....Thật là tốt biết bao nhiêu...”

Chỉ có đôi câu vài lời, Vô Dụng không hiểu được Y rốt cuộc suy nghĩ cái gì, đã từng trải qua cái gì. Nhưng nó biết, Y hiện tại rất khổ sở, khổ sở đến mức làm cho mình không biết phải làm sao.

Nó từng chút vỗ nhẹ lưng của Y, có chút do dự nhỏ giọng nói : “.....Chúng ta rời đi.....”

“....Chúng ta cùng nhau rời đi, đến nơi ít người đi, nơi không làm cho nàng khổ sở...”

“..... Cùng nhau rời bỏ nơi này đi, được không....”

“.... Van cầu người,” Thanh âm của Y mang theo vẻ nồng đậm, bởi vì khóc nên ngữ điệu lúc cao lúc thút

“.....Van người, mang ta rời đi.....”

Đế vương lẳng lẳng nghe ảnh vệ báo cáo, đưa tay đặt trên bàn, không có ra tiếng.

Ảnh vệ đứng ở một bên, đã muốn một thân đầy mồ hôi lạnh. Mà đế vương như trước không hề hay biết, toát ra hàn khí làm cho kẻ khác sợ hãi.

“Cút !” Đế vương bỗng nhiên hét lên một tiếng, ảnh vệ sợ hãi, sau đó lập tức như trút được gánh nặng xoay người rời đi.

Đế vương đứng lên, tay rời khỏi chiếc bàn bằng gỗ tử đàn nặng trĩu, bàn gỗ ầm ầm ngã xuống đất, nứt ra thành từng mảnh nhỏ.

“Tử Ngọc,” Đế vương nhìn qua một mảnh gỗ, mở miệng ra lệnh, “Đem Tô chiêu nghi lại đây, nhớ kỹ, không cần kinh động bất kỳ ai.”

27. Chương 27

Lúc Vô Dụng sáng sớm đi tìm Y, Y lại đang ngẩn người nhìn cái mặt nạ kia.

Vô Dụng nói hôm nay muốn đi ra cung có chút chuyện cần chuẩn bị, Y lại nhìn nó, không nói tốt hay không tốt.

“Vô Dụng.” Nàng thở dài, sau đó đi đến trước mặt Vô Dụng, ngẩng đầu, tinh tế nhìn nó.

“...Những năm gần đây, người oán ta sao?”

Vô Dụng hơi hơi dời tầm mắt, nói : “Không có gì oán cả... vẫn như vậy...”

Y cười cười : “Kỳ thật, vẫn là oán trách.”

Vô Dụng trầm mặc trong chốc lát, tựa hồ có điểm mờ mịt. Nó quay đầu về phía cửa sổ nói : “Ta không biết.... Loại cảm xúc oán hận này... Ta không hiểu được nó là loại cảm giác như thế nào. Cơ mà có đôi khi cảm thấy khổ sở... Nếu xem là oán, như vậy, ta cũng đã oán trách.”

Y rũ mắt, im lặng một lúc lâu.

“....Vô Dụng, cho tới nay, nên nói với con một câu, chính là thực xin lỗi” Trên mặt nàng nở ra một nụ cười, còn nói : “Con còn cho ta mặt nạ, kỳ thật ta rất thích, ta lại không nói một lời cảm ơn...”

“Không cần nghĩ về việc này”, Vô Dụng ngắt lời nàng, cười nói “Không bằng mai sau ra khỏi cung ngắm lại, rốt cuộc sẽ ra sao?”

“Tối nay muốn đi...” Y nhìn ngoài cửa sổ, lần đầu tiên lộ ra chút hạnh phúc, “Lạc Hương đi. Có rất nhiều thứ, nằm mơ đều là nhớ lại Lạc Hương...”

“Chúng ta sẽ đi Lạc Hương.” Vô Dụng nhẹ giọng nói, “Chờ ta trở lại”

“Ừm.” Y quay đầu lại hướng nó cười, nói một câu tái kiến.

Vô Dụng đi ra Thu Thủy điện, sau lại quay đầu lại nhìn thoáng qua.

Nó cảm thấy có chút kỳ quái, lại không biết kỳ quái ra sao.

Chắc là lần đầu tiên Y nói nhiều với mình như vậy, cho nên làm cho người ta cảm thấy thật kỳ quái.... Nó lắc đầu, tiếp tục đi về phía Cung Môn.

Sau khi dàn xếp vật phẩm trang sức gia công cùng tiểu quán, Vô Dụng không có lập tức hồi cung.

Nó đi dạo quanh Đế đô một chút, nhìn thấy con đường cái rất náo nhiệt, trong lòng có điểm hưng phấn, lại có cảm giác trống rỗng.

Nó suy nghĩ rất nhiều. Thu, Thái tử ca ca, Thanh Nguyệt, Trữ Dũng Thần, Thủ Trúc, Thủ Mai, Cơ Chi Duyên.... Thậm chí ngay cả Cơ Chi Tuyền cũng nhớ lại.

Nguyên lai có chút bất tri bất giác, nhưng người này đã dung hòa vào cuộc sống của mình, một khi nghĩ đến phải rời đi, trong lòng có chút không nguôi.

Vô Dụng cười cười, xoay người đi về phía hoàng cung.

Có rất nhiều người vây quanh Thu Thủy Điện, lúc bọn họ nhìn thấy Vô Dụng, trên mặt đều lộ ra vẻ quái dị xen lẫn thương hại.

Vô Dụng trầm mặc trong chốc lát, bỗng nhiên chạy về phía đó, lúc lao tới cổng chính, bị người kéo lại.

“Tiểu Thất” Đế vương mở miệng nói “Không được đi vào”

Vô Dụng mờ mịt nhìn Đế Vương, lại ngoái nhìn về phía Thu Thủy điện.

Khung cảnh hoang tàn trước mắt.

Nơi nơi đều là những mảnh gỗ cháy đen, bên trái một khối, bên phải một khối, căn nhà đã muốn sập, những nơi còn đứng cũng đã lung lay.

Vì cái gì lại như thế ? Rõ ràng là trước đó vẫn tốt mà....

“Tiểu Thất.” Thanh âm của Đế vương mang theo chút khổ sở. “Tô Chiêu nghi nàng phóng hỏa tự thiêu”

Trước khi rời đi, vẫn cảm thất được có điểm kỳ quái. Nhưng chính mình lúc ấy lại không nghĩ đến.

Giờ ngẫm lại, chắc là ngữ khí nói chuyện của Y. Còn có một câu tái kiến lần chót.... Hóa ra không phải tái kiến, mà là vĩnh biệt.

Đế vương cảm thấy Vô Dụng đang lạnh run, hấn buộc nó quay lại, đối mặt với mình.

Vô Dụng ngẩng đầu nhìn hấn, vẫn mù mịt như trước, ánh mắt không còn trong veo. Tựa hồ là qua một lúc lâu, mới nhìn rõ kẻ trước mặt là ai.

“.....Thu....”

A, lại bắt đầu cảm thấy lạnh.

Vì cái gì, vì cái gì Y nàng.... rõ là không dám, vì cái gì mà bội ước ?

“....Thu....”

Đế vương gắt gao ôm Vô Dụng vào lòng ngực mình, rũ mắt, thấy không rõ biểu cảm.

Cơ Chi Ngạn ở một bên nhìn thấy, cúi đầu, không biết suy nghĩ cái gì.

Thu Thủy điện bị thiêu hủy, người chết trừ Y ra, còn có hai cung nhân chưa kịp chạy. Nghe tỳ nữ hầu hạ Y nói, lúc ấy Tô Chiêu nghi đem cung nhân đi xa, một mình một người đứng ở trong phòng, sau lại, khi bọn họ phát hiện phòng bị thiêu cháy, lửa đã cháy to.

Lúc đó, cho dù muốn cứu, chỉ sợ cứu ra một khối thi thể.

Đế Vương phái người tìm hài cốt của Tô Chiêu nghi, vốn định hậu táng, lại bị Vô Dụng ngăn lại.

“Theo quy củ Chiêu nghi mộ chôn quần áo và di vật đi” Nó mệt mỏi nói “Đem tro cốt của Y cho ta, ta muốn đem táng nàng ở nơi khác.”

Đế vương trầm mặc một lúc lâu, cuối cùng vẫn đồng ý.

Tang lễ cử hành mấy ngày, Vô Dụng mặc đồ tang, máy móc làm việc theo quy củ.

Không khóc lóc, cũng không bi thiết, chỉ đôi khi lộ ra vẻ mờ mịt.

Sau khi Thu Thủy điện bị thiêu hủy, Vô Dụng vẫn ở lại trong tẩm cung của Đế vương.

Có người nói không bằng hiện tại cho Thất điện hạ ra ngoài cung, dù sao qua tiếp một năm Thất điện hạ cũng đã mười tám tuổi, cũng nên bắt đầu xuất cung. Còn có người nói hấn là trong cung tìm một chỗ sửa sang lại cho Thất điện hạ tạm thời ở, hoàng tử ở trong tẩm cung của Hoàng đế, thật sự vu lễ không hợp. Thậm chí ngay cả Cơ Chi Ngạn còn đề nghị không bằng cho Thất hoàng tử vào ở trong Ngân Vũ cung.

Đế vương lạnh lùng nhìn những người phía dưới, đến khi họ phải sợ hãi, mới nói : “Thất hoàng tử tang mẫu bị thống, trầm bối hấn, có gì không thể ?”

Đám người dưới kia không dám hô, Đế vương khoát tay nói : “Thất điện hạ ở cùng trầm, việc này cứ định như vật, sau này không được nhắc lại”

Cơ Chi Ngạn nhìn theo chiếc bóng của Đế Vương, cắn cắn môi.

Mấy quan viên vừa rồi tiến gián nói : “Thái tử, ý tứ của Hoàng thượng điện hạ cũng thấy được, việc này hay là thôi đi.

Cơ Chi Ngạn treo một nụ cười, nói : “Bổn vương hiểu được, hôm nay việc này đã làm phiền các vị đại nhân.”

“Điện hạ khách khí...” Mọi người thôn thút nói.

Lúc Đế vương trở về, cố ý phân phó không cần thông báo. Tiểu Thất hiện tại không ngủ thì lại ngơ ngẩn, Đế vương không nghĩ phải làm phiền đến.

Vô Dục ngồi ở trên giường, đem trán tựa vào đầu gối. Lúc Đế vương vào, nó ngẩng đầu liếc mắt một cái.

“Làm sao vậy ?” Đế vương cười cười, ngồi bên người nó, lấy tay vuốt vuốt mái tóc nó. “Tiểu Thất của ta hôm nay đã làm gì ?”

Vô Dục lắc đầu nói “Cái gì cũng không làm” Nó nghi hoặc nhìn bốn phía, lẩm bẩm nói “Mấy ngày nay ta cuối cùng thấy được nơi này có điểm quen thuộc... hình như trước kia đã tới ?”

“Tiểu Thất trước kia có tới qua” Đế vương cười nói “Lúc đó ngươi còn nhỏ, lại sinh bệnh, cho nên không nhớ rõ lắm”

“A...” Vô Dục gật gật đầu, “Có điểm quen thuộc...”

Đế vương dùng ngữ khí hoài niệm nói “Lúc đó, Tiểu Thất còn chê huân hươu của ta thật khó chịu, cho nên sau đó ta cũng không dùng huân hươu nữa.”

“Vậy sao ?” Vô Dục nở nụ cười “Khi đó nói cái gì ta cũng không nhớ rõ.

Đế vương xoa xoa đầu nó, không nói gì.

Vô Dục trầm mặc trong chốc lát, lại hỏi “.....Lạc hương là nơi thế nào ?”

Đế vương dừng một chút, trả lời nói : “Là một thủy trấn.”

“....Y vì cái gì muốn đi Lạc Hương ?”

“Đại khái là,” Đế vương đem Vô Dục ôm lên đùi mình, nhẹ giọng nói “Đại khái là bởi vì Lạc Hương là cố hương của nàng...”

“Thu biết chuyện của Y trước kia sao ?”

“A,” Đế vương trầm mặc một chút, trả lời “Không rõ lắm”

Vô Dục thở dài, Đế vương lặng lẽ đưa tay đan vào năm ngón tay của nó, nói “Người đã đi, không phải nhớ kỹ, bằng không nàng ở dưới hoàng tuyền, cũng không an tâm”

Vô Dục không có trả lời, qua một lúc lâu mới gật gật đầu.

28. Chương 28

Mấy ngày nay, do thỉnh cầu của Vô Dục, tro cốt của Y vẫn đặt ở Thu Thủy điện. Vì thế Thu Thủy không có sửa chữa, cũng cấm những người khác đi vào.

Từ ngày đó về sau, Vô Dục cũng chưa đi tới Thu Thủy điện, hôm nay không biết vì cái gì, bỗng nhiên rất muốn về thăm.

Chỉ khi mất đi, mới có thể quý trọng.

Tựa như lúc rời khỏi Cô Vân viện, tựa như ban đầu có chút chán ghét Thu Thủy điện.

Theo thời gian trôi qua, chúng từng chút từng chút cùng trải qua vui buồn, cho nên.... mới cảm thấy không thể nguôi ngoai.

Vô Dụng nhìn thấy Thu Thủy diện hoàn toàn thay đổi, dọc theo con đường nhỏ trong trí nhớ, từng bước mang theo hoài niệm đi lên.

Bên đây, vốn là phòng của Y, là nơi mà mình lúc rời đi hay trở về luôn ở bậc tam cấp trước phòng ngủ ngốc, tựa như đang chờ đợi điều gì đó mà chính bản thân cũng không biết.

Hành lang dài, có một khúc gồ lên. Nơi đó là nơi để cái bàn, Thủ Mai mỗi ngày đều mang lên chút trà và hoa, có lẽ là chuẩn bị cho những người mệt mỏi đi ngang.

Theo hành lang đi xuống, chính là đình viện. Đình viện của Y có đủ loại cây phong, lúc mùa thu tới, một mảnh đỏ au.

Bên kia đình viện, có một cổng vòm bằng phiến thạch, đi qua, là sân của mình.

Vô Dụng nhìn thấy hành lang khắc hoa im ắng, nhớ tới ngày nào đó, Y chính là đứng ở chỗ này, lẳng lặng nghe mình ca một ca khúc hoài niệm,

“ Nhớ lại chuyện kể người xưa. ”

Y một lần nữa cầu mình hát lên, bởi vì thích nghe sao ? Là bởi vì nhớ tới hạnh phúc làm cho người ta khổ sở ư ?

“...Nhớ lại chuyện kể người xưa, giọng nói tràn ngập vụ của quê hương...”

Nếu nàng muốn nghe, ta có thể vẫn hát cho nàng nghe, nếu nàng muốn đi nơi nào, ta nhất định mang nàng theo.

Lạc Hương, Lạc Hương.... Bài ca hát cho Y, liền mang theo nàng về Lạc hương.

Vô Dụng chạy như bay, một tay ôm chặt lấy hủ tro cốt trong lòng ngực, hướng tới một nơi không biết tên. Để đó phía sau càng ngày càng xa, dần dần biến mất.

Trong ngự thư phòng, Đế vương đang xem mặt Trạng Nguyên kì thi hương, Vu Tố. Lúc này, Đế vương có chút không yên lòng.

Không biết vì sao cảm thấy có điểm bất an...

Đế vương nhìn ra ngoài cửa sổ, sau đó nở nụ cười trong lòng một chút.

Không biết từ khi nào đã bắt đầu học thói quen của Tiểu Thất, lúc bất an, khi mờ mịt, lúc khổ sở đều nhìn ra ngoài cửa sổ.

Đế vương đứng lên, làm cho Trạng Nguyên kia lui xuống.

Hắn vừa định trở về xem Vô Dụng, thì ảnh vệ vốn canh giữ bên người Vô Dụng bỗng phi thân tiến vào.

Nghe ảnh vệ báo cáo, Đế vương trở lại ghế ngồi, dùng ngón trở xoa xoa mi tâm.

“Đem hắn trở về.” Đế vương nói.

Anh vệ tuân lệnh vừa định đi, Đế vương gọi hắn lại, từ trong ngăn tủ lấy ra một cái hòm.

“Dùng túy mộng đi, không cần làm hắn bị thương”

Trong phòng viên dạ minh châu phát ra ánh sáng sâu kín, Đế vương nằm nghiêng, một bàn tay đỡ đầu của mình, ngón tay của tay kia, giống như mọi hôm, từng chút từng chút lướt qua khuôn mặt đang ngủ say của Vô Dụng.

Tô Y đã chết, cho nên Tiểu Thất à, về sau chỉ nhìn ta, không được một mình chạy trốn.

Lông mi của Vô Dụng run rẩy, sau đó mở to mắt. Nó nhìn thấy trần nhà quen thuộc, qua một lúc lâu mới hiểu được đã xảy ra chuyện gì.

Nó ngồi xuống, nhìn vào Đế vương theo nó cũng ngồi xuống, sau đó dời tầm mắt.

“Vì sao còn mang ta về ?” Nó thấp giọng hỏi.

“Vì cái gì không mang người về ?” Đế vương muốn đem nó ôm trên người, lại bị né tránh.

“Ta muốn đi Lạc Hương.” Vô Dụng cúi đầu, ánh sáng trong phòng có chút hôn ám, mái tóc đen dài trước mặt nó lờn vờn như một bóng ma.

“Còn sau đó ?” Đế vương mở miệng nói. “Sau đó người cũng không quay về.”

Vô Dụng lúng túng, nhưng không có nói lại. Nó trầm mặc, xem như đã thừa nhận.

Đế vương nắm chặt quyền, sau đó chậm rãi bước ra, gắt gao ôm lấy Vô Dụng.

“.....Người có biết hay không..... Người có biết hay không ta yêu người ?”

Đã nói ra.

Vốn đang muốn chờ qua một lúc lâu, chờ nó hoàn toàn nhận ra, sau đó, nhưng, vẫn không thể nhận.

Cho dù sẽ bị hoài nghi, cho dù sẽ bị chán ghét, vẫn nói ra.

Nhưng, vô luận thế nào, cả đời này, chính mình cũng sẽ không buông tay.

Đế vương không nhúc nhích, hần đang chờ đợi, chờ đáp án của Vô Dụng.

Thật lâu thật lâu sau, Vô Dụng mới dùng ngữ khí mờ mịt nói : “.....Vì cái gì lại nhắc tới ? Ta không rõ.... Mặc kệ thế nào, van cầu người hiện tại không nói thế, ta không có cách nào cẩn thận suy nghĩ, cũng không thể vui vẻ lên...” Nói xong, Vô Dụng tựa hồ khổ sở. “Ta một mực nghĩ, chính là mang Y rời đi hoàng cung, rời đi Đế đô.... Đi khắp tất cả những nơi xinh đẹp, sau đó tìm một nơi thể an hưởng tuổi già... Người có biết hay không đây vẫn là giấc mộng mà ta đang tìm kiếm ? Nhưng vì cái gì.... vì cái gì..... Thu, Y vì cái gì mà phải chết. Những năm đầu, lúc ta còn chưa vào Thu Thủy điện, người ở bên ta, chỉ có Y ! Cho dù nàng không thích ta, cho dù nàng cũng không thực tâm chăm sóc ta, nhưng.... lúc đó, nàng vẫn ôm ta một cái.... Lúc đó..... chỉ có Y...”

Đế vương không nói gì, hần buông Vô Dụng ra, đi đến phía trước Vô Dụng, cúi người, nâng khuôn mặt đang giấu ở cánh tay của Vô Dụng.

Vô Dụng rũ mắt, không có nhìn hần.

Đế vương trong lòng đau xót, đem mặt chậm rãi lui lại, hôn lên bờ môi của nó.

Vô Dụng không hề động. Không có phản kháng, cũng không đáp lại, cũng không giương mắt nhìn hần một cái.

Đế vương lặng lẽ, từng chút từng chút dùng đầu lưỡi chậm rãi mân mê bờ môi của Vô Dụng.

“.....Tiểu Thất à....” Đế vương đem Vô Dụng ôm cả vào lòng ngực như ôm một bảo bối, thật cẩn thận, mà cũng thật gắt gao.

“Tiểu thất à,” Đế vương đem mặt vùi vào những sợi tóc của Vô Dụng, nhỏ giọng nói, mang theo chút khẩn cầu, “Tiểu Thất à, nhìn ta đi..... Ta không phải đã nói rồi sao ? Ta vĩnh viễn bên cạnh người, vĩnh viễn...”

29. Chương 29

Tro cốt của Y vẫn đặt ở Thu Thủy điện như cũ, đây là điểm cố chấp của Vô Dụng. Đế vương nói về sau sẽ cùng hần, cùng nhau đem Y táng ở Lạc Hương. Lúc đó, Vô Dụng không có trả lời.

Vô Dụng mỗi ngày trừ đi Cô Vân Viện và Thu Thủy điện, chỉ ở trong phòng ngủ.

Nó đã có một thời gian không đi vào triều, cũng không đi Thái học viện. Trừ Thu cùng một ít cung nhân hầu hạ, Vô Dụng đều không đi gặp những người khác.

Cho dù là Thu, bản thân cũng rất lâu không cùng hắn nói chuyện. Không biết vì cái gì, từ khi hắn nói những lời đó, đã không biết phải dùng vẻ mặt để đối mặt hắn, cho nên đành phải xoay người, cái gì cũng không xem, cái gì cũng không nghe.

Đế vương ngấm bóng dáng Vô Dụng đưa lưng về phía hắn, trên mặt lộ ra một chút chua xót.

Tuy tăng biết tính tình của Tiểu Thất nhất định sẽ trốn tránh, nhưng không dự đoán được nó lại tránh né hoàn toàn như thế.

Không nói chuyện cùng, cũng không nhìn mình. Mỗi ngày trở về nhìn nó, nó đều hướng vách tường nằm, chừa chỗ cho mình, bóng dáng luôn lạnh như băng. Nếu mình trườn mặt qua, nó liền nhắm mắt lại, làm bộ như đang ngủ.

Đế vương thở dài, nhỏ giọng gọi “Tiểu Thất”. Vô Dụng không có trả lời.

Đế vương đợi thật lâu, lại gọi vài câu, cuối cùng xác định Vô Dụng quả thật đang ngủ, mới đối mặt nó nằm xuống, đem nó ôm vào lòng ngực mình.

Chỉ khi ngủ, nó mới ngoan ngoãn cho mình ôm. Đế vương cười khổ một chút, đem cằm chôn vào mái tóc ở đỉnh đầu của Vô Dụng, sau đó chậm rãi nhắm mắt lại.

Trong triều, Đế vương ngồi ngay ngắn, đối với thanh âm tranh luận của bọn quan viên ở dưới hơi nhăn mày.

“Vu ái khanh”, Đế vương quay đầu, nhìn Tân Trạng Nguyên đứng ở một bên, “Người thấy thế nào?”

“Thần nghĩ”, Vu Tổ tiến lên từng bước, nói “Phải phái Hứa tướng quân đi Truy Dương. Ngột Kim tuy là tiểu quốc, nhưng cũng thường xâm phạm Truy Dương, dân chúng ở Truy Dương thống khổ không kể xiết. Hứa tướng qua đi mở ra Đế quốc hùng vĩ, Truy Dương liền sẽ có thời gian an bình.

Các đại thần bắt đầu khe khẽ nói nhỏ, Đế vương lặng lẽ nhíu mày... khóe miệng.

“Lời nói của Vu ái khanh rất có lý, liền chiếu y lời ái khanh, phái Hứa tướng quân đi Truy Dương” Đế vương lười biếng ban lệnh, đang muốn tuyên bố bãi triều, Vô Dụng bỗng nhiên từ bên ngoài tiến vào.

“Phụ hoàng, con muốn cùng Hứa tướng quân đi Truy Dương”

Vô Dụng từ trên xuống mặc trường bào màu đen, không có quỳ xuống, chỉ lẳng lặng cúi đầu đứng giữa triều đình, chờ đợi câu trả lời của Đế vương.

Trong triều đình im lặng, tất cả mọi người trộm nhìn vị Thất hoàng tử vì tang mẫu mà nửa tháng nay không vào triều, nhifn thấy được vẻ đặc biệt sủng ái của Đế vương, Thất hoàng tử lại được phép ở trong tầm cung của Đế vương.

“Phụ hoàng, con muốn cùng Hứa tướng quân đi Truy Dương.” Hồi lâu không có được hồi đáp, Vô Dụng lại cúi đầu một lần nữa. Thanh âm thản nhiên, lại không biết vì sao mang theo sự kiên quyết.

“Nếu muốn đi, vậy thì đi đi” Đế vương trầm mặc thật lâu, cúi cùng phát tay đáp ứng. Hắn hơi hơi nhăn mày, trong ánh mắt mang theo một vẻ mệt mỏi nói không nên lời “Đi học vài thứ cũng tốt..... Bãi triều đi.”

Vô Dụng nhỏ giọng nói câu “Tạ ơn Phụ hoàng”, không biết trong thanh âm ồn ào lúc bãi triều, Đế vương có nghe thấy hay không.

Vô Dụng theo dòng người rời đại điện, vốn định trở về, lại bị Vu Tổ ngăn cản.

“Thất điện hạ”, Vu Tổ cười cười nó “Tại hạ lâu nay nghe đại danh của Thất điện hạ, hôm nay vừa thật, thật sự là vinh quang. Chẳng biết có được thỉnh Thất điện hạ ăn chút cơm rau dưa?”

Vô Dụng nhìn nhìn hắn, trên mặt vô cảm.

“Người tìm lầm người rồi” Nó thản nhiên nói “Ta không cảm quyền, người tiếp cận ta cũng vô dụng. Không bằng đi tìm những người khác đi, không cần lãng phí thời gian với ta”

Nó xoay người định bỏ đi, Vu Tổ lại nói : “Thất điện hạ hiểu lầm tại hạ, tại hạ chỉ muốn cùng Thất điện hạ làm bằng hữu, không có ý tứ khác.”

Vô Dụng dừng lại cước bộ, trầm mặc trong chốc lát.

“Bằng hữu ?” Nó quay đầu lại liếc mắt nhìn Vu Tổ một cái, nói “Ta không cần bằng hữu. Hơn nữa người luôn tại hạ tại hạ, thực đáng ghét”

Nói vô lễ như vậy, người kia hẳn là sẽ không còn muốn cùng mình kết giao. Mặc dù có chút áy náy với người kia, nhưng mình hiện tại, cái gì cũng không muốn nói, cái gì cũng không muốn làm, thậm chí trở về ngủ mà thôi.

“Tiểu Thất”

Vô Dụng dừng lại cước bộ, phía sau có người đang nói “Tham kiến Hoàng thượng”, nhưng nó tuyệt không quay đầu lại.

“Tiểu Thất”, Đế vương đi đến bên người nó, hỏi “Có muốn trở về hay không ? Chúng ta cùng nhau đi thôi.”

“Con không trở về” Vô Dụng đáp, nó ngẩng đầu nhìn Vu Tổ đứng ở một bên nói, “Hắn mời con đi ăn cơm, con đã đồng ý rồi”

“phải không ?” Đế vương lạnh lùng nhìn Vu Tổ. Vu Tổ cười cười nói “Đúng vậy, thần đã thỉnh Điện hạ cùng đi ăn.”

“Nhi thần cáo lui” Vô Dụng làm lễ, xoay người đi về người Ngoại cung. Vu Tổ cũng vội vàng hành lễ cáo lui, đuổi theo cước bộ của Vô Dụng.

Đến khi xác định Đế vương không nhìn thấy mình nữa, Vô Dụng quay đầu lại, nhìn thoáng qua.

“Thất điện hạ ?” Vu Tổ mang theo vẻ nghi vấn, cười gọi nó một tiếng.

“Vừa rồi thực xin lỗi” Vô Dụng cúi mặt, “Người bây giờ còn muốn cùng ta đi ăn cơm không ?”

“Đương nhiên” Vu Tổ cười nói “Ta nói rồi, đây là vinh hạnh của ta”

Vô Dụng nhìn thấy hắn cười cười, sau đó quyết định cứ như vậy đi phóng túng một chút, có lẽ sau khi náo nhiệt, sẽ không mê mang như thế này.

Ở ngoài cung, ngoài ý muốn gặp được Cơ Chi Ngạn. Cơ Chi Ngạn hỏi rõ ràng tình huống, sau nhìn nhìn Vu Tổ, trong đôi mắt lộ ra chút nghi hoặc.

“Tiểu Thất có muốn ta cùng đi không ?” Cơ Chi Ngạn cười hỏi.

“Đương nhiên không ngại” Vô Dụng trả lời. “Ta còn muốn tìm Mặc Ngọc cùng đi, không bằng hôm nay bốn người cùng nhau dùng bữa đi ?”

Cơ Chi Ngạn tất nhiên là đồng ý, Vu Tổ tựa hồ có chút buồn bực, nhưng cũng không nói gì.

Bốn người ở một gian phòng của tử lâu, còn gọi ca nữ đến hát.

Không biết là do cùng nhận thức được hay không, bởi vì có Mặc Ngọc cùng Vu Tổ hai người tạo không khí, tịch gian dần dần náo nhiệt hẳn lên.

Vô Dụng vẫn không nói lời nào, nhưng đang nghe những chuyện thú vị cười một cái, sau đó không ngừng uống rượu.

Cơ Chi Ngạn buồn đùa, ngăn lại Vô Dụng lại gờ lên chén rượu, có chút lo lắng nói : “Tiểu Thất uống ít lại đi.”

Vô Dụng cười cười, tiếp theo lộ ra ánh mắt cầu xin nói : ” Thái Tử ca ca, người cho ta uống đi.”

Cơ Chi Ngạn run rẩy một chốc, Vô Dụng lại bắt đầu cầm cái chén, một ly một ly uống.

Có lẽ đã muốn say, thì càng không say nổi.

Giống như trừ bỏ uống rượu, trên thế giới không còn sự tình gì để làm.

Vu Tổ cùng Mặc Ngọc cũng dừng lại, nhìn thất rõ ràng Vô Dụng đã say lại không ngừng uống, không biết nên nói gì cho phải.

Gian phòng lại có người đi vào.

Cơ Chi Ngạn ánh mắt lóe lóe, khom người nói : “Tham kiến phụ hoàng”

Vu Tổ cùng Mặc Ngọc cũng quỳ xuống. Đế vương khoát tay, cho bọn họ đứng dậy.

Vô Dụng tựa hồ nghe thấy gì, quay đầu lại. Lúc thấy Đế vương nó bỗng nhiên lộ ra một nụ cười cao hứng.
“Thu à !”

Nó có chút hưng phấn đi đến bên người Đế vương, Đế vương thở dài, đem nó ôm vào lòng ngực mình.

“Thu....” Vô Dụng đã say đắm nói, “Ta bị ác mộng...”

“Mộng cái gì ?” Đế vương nhẹ giọng hỏi.

Vô Dụng trầm mặc, qua một lát mới nói : “Mộng Y đã chết, mộng không thấy Thu Thủy điện đâu....”

Đế vương không nói gì, Vô Dụng ở trong lòng ngực hắn dần dần ngủ say, Đế vương ôm ngang người hắn, phi thân rời khỏi lầu.

Gian phòng im lặng, ca nữ lúc Đế vương tới đã cho đi ra. Cơ Chi Ngạn bỗng nhiên hất phăng đi cái bàn, xoay người rời đi. Mặc Ngọc thở dài, Vu Tổ nhìn theo hướng Đế vương vừa đi, lại nhìn đồng hồ điện, mặt không chút thay đổi.

Đế vương đem Vô Dụng mang về tắm cung một lúc thì Vô Dụng tỉnh lại, thấy gương mặt của Đế vương nó khẽ cười một chút, thì thào nói câu “Thu người ở trong này à.” sau đó lại bình yên tiến vào lòng ngực của Đế vương ngủ.

Đế vương nhìn thấy bộ dạng mơ hồ của nó nhìn không được nở nụ cười, nhưng trong nụ cười lại cất giấu nỗi chua xót.

“...Đi Truy Dương cũng tốt, còn như vậy...” Đế vương dừng một chút, không nói tiếp.

Hắn đùa nghịch sợi tóc của Vô Dụng, qua một lúc lâu, mới nói : “Chờ người trở về, hoàng cung sẽ không như bây giờ...” Nói xong Đế vương tươi cười. “Cho đến lúc đó, ta cùng người đến nơi người muốn..... Dù là Lạc Hương hay nơi khác, được không ?”

Vô Dụng tự nhiên không có trả lời. Đế vương cúi đầu, nhẹ nhàng khẽ hôn lên môi nó.

30. Chương 30

Ngày đó đi Truy Dương, ánh mặt trời rất đẹp.

Vô Dụng đưa lưng về phía Đế vương sửa sang lại hành trang, tựa hồ do dự thật lâu, mới mở miệng nói :
“Thu, ta sẽ cẩn thận giữ gìn lời của người”

Đế vương sững sốt một chút, còn không kịp nói chuyện Vô Dụng lại nói : “Còn có, mấy ngày nay... Thực xin lỗi !”

Đế vương thấy hai lỗ tai lộ ra ngoài cái mũ đã đỏ bừng bừng, không khỏi cười cười.

“Ta....” Vô Dụng dừng một chút, còn nói “Đây là lần thứ hai đối với người không nói nên lời, thật sự là..... thật sự là.....”

“Thật sự là” cả nửa ngày, Vô Dụng còn không nói tiếp.

Thu không lên tiếng, lén lút ôm Vô Dụng, phát hiện nó quả nhiên tựa đầu vào.

“Không sao.” Thu cười nói “ta biết người tâm tình không tốt, không cần để ý”

Vô Dụng không nói gì, qua thật lâu, nó mới ngẩng đầu lên nói, vẻ mặt thành thật “Ta sẽ không trốn tránh nữa. Chờ ta trở lại, nhất định sẽ trả lời ngươi.”

“Được.” Thu xoa xoa đầu nó, nói “ta chờ ngươi trở về”

Vô Dụng khẽ hé nụ cười.

Không khí ở đây mấy ngày sau cũng vẫn u ám, nụ cười cuối cùng mang lại cho nắng vẻ ung dung, thấy Thu bắt đầu nhịn không được muốn hôn lấy. Nó ho nhẹ một tiếng, hơi hơi dời tầm mắt.

Vô Dụng lần này xuất hành vẫn như trước mang theo Trữ Dũng Thần cùng Thanh Nguyệt, đương nhiên còn có những ảnh vệ đang ẩn mình, chỉ có điều Vô Dụng không biết.

Hứa tướng quân đã chờ ở ngoài cung, Vô Dụng phi ngựa, vẫy vẫy tay hướng về phía Đế vương và Cơ Chi Ngạn, sau đó kéo dây cương, đi theo Hứa tướng quân rời Đế đô.

Bầu trời thực xanh, ánh mặt trời vừa đủ. Gió thổi trước mặt mang theo mùi cây cỏ thơm ngát. Vô Dụng cong khóe miệng, bỗng nhiên bắt đầu có chút sung sướng.

Từ ngày đó uống rượu, chính mình liền một mực nghĩ, vì cái gì lại ác độc với Thu như vậy ? Sau lại nghĩ, phát hiện là bởi vì biết vô luận thế nào, Thu cũng không thể không cần mình. Cho nên, mới dám như vậy không hề có kị giận chó đánh mèo với hắn.

A, cảm nhận được sự ác độc của mình lại có chút cao hứng, quả nhiên bản thân không phải người tốt.

Nếu cho tới nay, Thu đáp ứng thì nhất định làm được, thế thì, mình đã đáp ứng Thu, nhất định cũng sẽ làm được.

Cho nên, trước khi trở lại Đế đô, nhất định phải suy nghĩ đáp án cho Thu.

Đế vương nhìn theo thân ảnh càng ngày càng xa của Vô Dụng, xiết chặt ngọc bội trong tay.

Hắn nhớ tới lời Vô Dụng nói sáng nay, bỗng nhiên cười cười, hôn lên miếng ngọc bội.

Tiểu Thất, ngươi đã muốn suy nghĩ, vậy thì ta nhất định phải nhận được đáp án mà mình mong muốn.

Nếu không phải là đáp án kia.... Trong mắt Đế vương chợt lóe lên. Như vậy ta, nhất định dùng cả đời này để có được đáp án đó.

Hứa tướng quân tên tự là Hứa Tiến, Vô Dụng vẫn cảm thấy hắn thực là một người kỳ lạ.

Ví dụ như hắn biết tên tự của nó, không giống những người khác hoặc lộ ra vẻ thương hại hoặc lạnh lẽo chuyển đề tài, mà là thực tự nhiên gọi “Vô Dụng Vô Dụng”.

Sau đó Thanh Nguyệt cùng Trữ Dũng Thần khéo léo nhắc nhở hắn, hắn nghi hoặc hỏi lại : “Vì sao không gọi tên được ? Tên không phải để gọi sao. Nói gì thì nói Vô Dụng cũng đã bảo không cần gọi hắn là điện hạ, gọi tên là được !”

Vô Dụng nhịn không được cười rộ lên.

Hứa Tiến còn nói : “Ta mới trước đây còn tên là Hứa Cửu Tử, nói là tên ấy dễ nuôi, sau đi học mới sửa lại.”

Vô Dụng ôm đầu gối cười, không nói gì. Trữ Dũng Thần nghe không lọt tai, lại bắt đầu tranh cãi, đáng tiếc Trữ Dũng Thần ở binh pháp thì tài nghệ, lại còn nói Hứa Tiến chỉ ngụy biện, chỉ có ngựa mặt lên trời cầu cho quân lính gặp may, thì quân lính sẽ thắng trận sao.

Sau đó có lần, không nói đến cái gì Vô Dụng lại hỏi hắn ý nghĩa của sinh mệnh.

“Sinh mệnh chính là sinh mệnh, làm sao có ý nghĩa gì ?” Hứa Tiến hỏi lại.

Vô Dụng sững sốt thật lâu, nó nghĩ, nghi hoặc nói : “Nếu vẫn không làm được chuyện muốn làm, thì còn có ý nghĩa gì ?”

“Chuyện muốn làm cũng sẽ không thể không thay đổi.” Hứa Tiến cười nói “Ta từng xông pha chiến trường, gặp vô số người tử trận. Chúng ta những người này, chưa bao giờ sẽ muốn vì cái gì mà sống, thậm chí

muốn sống tiếp mà thôi. Vô Dụng người tuổi còn nhỏ mà người đã nghĩ ngợi thế, cũng không phải là buồn lo vô cớ sao ?”

Vô Dụng nghiêng đầu, bỗng nhiên cười lên.

“Nói đúng, ta quả thật là buồn lo vô cớ.”

Vô Dụng ngẩng đầu nhìn không trung.

Mấy ngày trước, mình không biết vì sao làm cho bao nhiêu người khổ sở. Mỗi ngày chỉ nghĩ đến nặng nề đi ngủ, ngay cả không trung trước kia rất thích ngắm cũng đã quên đi.

Trốn tránh hết thấy, cự tuyệt hết thấy, giờ ngẫm lại, thật sự là khó coi.

Còn có Y...

Thu từng nói qua Y rất lẻ loi, nàng có ý nghĩ của nàng, nói không chừng mình ở bên giấc mộng của nàng mà nói chính là một loại gánh nặng ? Hiện giờ ngẫm lại về mặt Y trước khi chết, mặc dù có chút đau thương, cũng đã mỉm cười hạnh phúc. Cho nên nó, cảm thấy được chết cũng là một cách giải thoát.

Gió đêm từng chút từng chút thổi qua, Vô Dụng nheo lại ánh mắt, cười cười.

Hứa Tiến nói đúng, chuyện muốn làm không thể không thay đổi. Nếu cái này làm không được, thì đổi cái khác.

Xa xa truyền đến thanh âm của Trữ Dũng Thần, Vô Dụng nhảy dựng lên, hướng tới ánh lửa sáng bên kia chạy đến.

31. Chương 31

Càng đến gần Truy Dương, càng hoang vắng.

Vô Dụng biết những nơi biên thù thường kém phần hoa hơn Đê đo, nhưng nó không nghĩ tới lại cần cối chày vật đến thế này.

Tiến vào đại môn của Truy Dương, trong thành dân chúng tụ tập thành tốp năm tốp ba trên mặt chết lặng bỗng nhiên biến thành hoảng sợ, đều quay về trốn trong nhà mình, đóng chặt cửa.

Tất cả mọi người trầm mặc, không biết nên nói gì cho phải. Vô Dụng lên nhìn Hứa Tiến một cái, phát hiện hần vể mặt trần trọng, hai tay gắt gao nắm thành quyền.

Vô Dụng mím mím môi, bước nhanh ngăn lại một ông lão, hỏi chuyện gì đã xảy ra, vì cái gì Truy Dương lại biến thành thế này ?

Ông lão ban đầu hoảng sợ, dưới sự trấn an của Vô Dụng ngược lại biến thành phẫn nộ.

“Các người còn mặt mũi nào để hỏi sao ! Còn không chính do quân đồn trú các người! Ngày thường chuyện gì cũng không làm, lại kêu dân chúng nộp lương thực ! Ngột Kim ba năm thỉnh thoảng lại đột kích, chúng ta làm sao làm ra được lương thực ? Không giao nộp thì cướp, không chỉ cướp thức ăn mà còn muốn cướp người, thật sự là không bằng cảm thú ! Hôm nay ta chính là muốn nói, dù sao nhà của ta bị các người hại chết hết rồi, cũng không sợ các người lấy đi mạng của ta !”

Ông lão tức giận bất bình, dân chúng xung quanh cũng tụ lại, người một lời ta một câu, đau đớn kể tội quân Đê Quốc cùng Ngột Kim táng tận thiên lương, làm toàn chuyện ác.

Vô Dụng nhìn thoáng qua quân đóng ở cửa thành, trong đôi mắt lộ lên vẻ phẫn nộ.

Dân chúng càng ngày càng nhiều, thủ lĩnh quân đồn trú muốn giải tán đám người, Hứa Tiến lại hung hăng ngăn lại.

Hứa Tiến bước lên từng bước, ở mọi người đang nhìn chăm chăm bỗng nhiên quỳ xuống, sau đó đập đầu xuống đất ba cái.

“Ta, Hứa Tiến. Lúc này thề với trời, nhất định sẽ chăm sóc tốt cho dân chúng Truy Dương !”

Mọi người đều sợ ngây người, không ai nói chuyện. Hứa Tiến đứng lên, ánh mặt trời khiến áo giáp của hắn bọc một lớp kim quang, nhìn vào uy vũ cao lớn.

Quân đồn trú bên cạnh lộ ra vẻ sợ hãi, Hứa Tiến lạnh lùng, phát tay ý bảo thủ hạ đuổi kịp bọn lính, chính thề hướng quân đồn trú mà tiến lên.

Vô Dụng phục hồi tinh thần, hướng tới bóng dáng cao ngất của Hứa Tiến, lộ ra ánh mắt tôn kính.

“Thật là tức chết ta !” Hứa Tiến hung hăng đập vào bàn, Trữ Dũng Thần trừng mắt liếc nhìn hắn một cái.

“Ta biết ngươi tức giận, nhưng trên bàn còn có thức ăn, xin người đừng có bắt nó rơi xuống.”

“Ta lúc ấy hận không thể giết lũ súc sinh này ! Bỏ rơi nhiệm vụ, còn áp bách dân chúng ! Hết thấy đều là hỗn đản !”

Trữ Dũng Thần trở mình xem thường, mặc kệ hắn. Vô Dụng buồn đũa trong tay, hỏi : “Tướng quân tính xử trí bọn chúng thế nào ?”

Hứa Tiến tỉnh táo lại, nghĩ nghĩ nói : “Đương nhiên không phải giết là xong việc, bọn họ thiếu dân chúng cái gì, sẽ trả lại cho dân.”

Vô Dụng gật gật đầu, nói : “Nói đúng. Bọn họ ở Truy Dương ngu ngốc mấy năm nay, chỉ sợ thân thể đã sớm bị uống rượu chơi bời ăn mòn, nếu không ra chiến trường được, thì giúp đỡ dân chúng làm ruộng, xây nhà là tốt.”

Vô Dụng đối với binh pháp và mấy thứ khác học không được tốt lắm, cũng không hứng thú gì. Lần này đi, thuần túy là muốn giải sầu. Nhưng đứng trong quân đội làm cái gì cũng không tốt, nếu gặp loại việc này, như vậy giám sát quân đồn trú cải tạo lao động hẳn liền chủ động xin đi làm.

Vô Dụng đối với việc quản lý cấp dưới cũng không am hiểu, cũng may nhóm quân đồn trú đều thực nghe lời, nó cũng an tâm. Đáng tiếc nó không biết là quân đồn trú không sợ nó, mà là sợ ánh mắt hung tợn của Thanh Nguyệt ở phía sau nó.

Người Ngột Kim căn bản Hứa Tiến đã phản kích, không bao lâu quân lính tan rã, chạy về. Trữ Dũng Thần buộc hắn nghiên cứu phương pháp trình sát mới, cùng Hứa Tiến tranh luận đến chết. Quân đồn trú cũng thực nghe lời, cho nên Vô Dụng thực nhàn.

Vô Dụng mấy ngày đi giúp đỡ ông lão mất tất cả người nhà kia trò chuyện, đương nhiên trên cơ bản đều là ông lão nói nói nghe. Sau đó đi xem xét chung quanh thành Truy Dương, nhìn xem cần phải hỗ trợ cái gì. Cuối cùng, nó chạy đến cái sườn núi nhỏ ngoài thành, ngắm không trung, ngắm lại người kia trong hoàng cung.

Thích Thu sao ? Đương nhiên là thích.

Còn yêu ?

Vô Dụng đưa cổ tay lên, nhìn vòng bình an theo truyền thuyết.

Từ lúc sau khi biết là Thu tặng, Vô Dụng có một lần tìm hỏi hắn rốt cuộc chỉ dùng phương pháp gì bắt nó lúc to lúc lớn, bởi vì Vô Dụng tìm nửa ngày cũng không tìm được cái khóa vòng. Nguyên bản Thu còn muốn thêm phần thần bí, nói vòng tay này có thể theo cổ tay của người đeo mà biến lớn biến nhỏ, sau lại vẫn bị Vô Dụng phát hiện cái khóa bị che đi, Thu mới thừa nhận nói quả thật là có chìa khóa để mở.

Vô Dụng cười híp mắt.

Bất luận là thế nào, cùng Thu ở bên ngày ngày đều rất vui vẻ, muốn tâm tình với Thu, cũng là sự thật.

Như vậy, có muốn suốt đời bên nhau sao ?

Ánh nắng chiều tà nơi chân trời dần tắt, Vô Dụng đứng lên, vỗ vỗ cây cỏ dính ở trên người, xoay người trở về thành.

Sau khi trở về, không khí trong doanh trại có chút nặng nề.

“Làm sao vậy ?” Vô Dụng nhìn mọi người, nghi hoặc hỏi.

“Hôm nay ta muốn thử phương pháp trinh sát kia, sau đó phát hiện ở trong này” Trữ Dũng Thần mở bản đồ, chỉ vào một nơi xa xôi trong Truy Dương, “có nơi dừng chân của người Đột Kim, hơn nữa còn lại một nơi rất lươn”

Vô Dụng ngẩn người, nói : “Ý người nói là quân Đột Kim không có chạy về, mà là súc tích binh lực chuẩn bị tái tập kích ?”

“Đúng.” Trữ Dũng Thần gật đầu. “Lần tập kích trước chẳng qua là để thăm dò chúng ta rốt cuộc có bao nhiêu lực lượng ở Truy Dương, cho nên hiện tại vấn đề đau đầu nhất chính là chúng ta không đủ người. Tuy rằng đã muốn phái người truyền báo, chỉ sợ lúc chờ viện quân đến, Đột Kim đã sớm tới dưới cửa thành.

Vô Dụng có chút mờ mịt, nó suy nghĩ nửa ngày, vẫn là không rõ Ngột Kim làm vậy để làm gì.

“Cho dù đem chúng ta diệt sạch, thực lực của Ngột Kim cũng không thể đo với Đế quốc. Trận này đánh là muốn có ý gì ?”

Hứa Tiến lắc đầu nói : “Thật sự là không ngờ Ngột Kim là dân tộc quật cường đến vậy. Đế quốc phái chúng ta đến bảo hộ Truy Dương, Ngột Kim tự nhiên phải tỏ ra nhuệ khí. Ý của bọn chúng là, trước khi viện quân đến, có thể giết sạch bọn ta, tốt nhất là giết toàn bộ.

Sự thật lưỡng bại câu thương này, Vô Dụng thực không dám gạt bừa. Cơ mà nếu bọn họ muốn đánh, phải kiên trì.

“Hiện tại phải làm sao bây giờ ?” Vô Dụng hỏi.

“Còn đang suy nghĩ biện pháp.” Trữ Dũng Thần vội vàng đáp một tiếng, sau đó lôi kéo Hứa Tiến vùi đầu vào nghiên cứu bản đồ. Vô Dụng ở một bên không thể giúp được gì, đành phải lẳng lặng ngồi.

Vô Dụng đợi trong chốc lát, bỗng nhiên binh lính từ ngoài chạy vào. hướng Hứa Tiến nói lớn : “Tướng quân tướng quân ! Tin tức mới tới, Viện quân sau ba ngày sẽ tới !”

“Nhanh vậy sao ?” Hứa Tiến có chút không tin. “Từ đế đô đường ngựa không ngừng nghỉ thì cần đến mười ngày, như thế nào mà ba ngày đến nơi ?”

“Tướng quân, không phải quân đội của Đế đô phái tới, mà là nhân mã của Sùng Vương gia !”

“Sùng Vương gia ?” Hứa Tiến nhíu mày “Sùng vương gia xưa nay luôn bất hòa với Hoàng thượng, vì cái gì lại phái người đến đây.”

“Hình như là Hoàng thượng mệnh mẽ ra lệnh cho Sùng vương gia phái người tới” Binh lính kia nói “Thuộc hạ cũng không rõ lắm.”

Quân truyền tin lui ra, Hứa Tiến cùng Trữ Dũng Thần đều lộ ra vẻ tươi cười.

“Phỏng chừng Ngột Kim ngày mốt có thể đến thành Truy Dương, như vậy chúng ta sẽ ở liều mạng bảo vệ Truy Dương ba ngày.”

Trữ Dũng Thần gật gù đầu, nói : “Tốt nhất nên nghĩ biện pháp kéo dài thời gian bọn họ đến Truy Dương.”

Trữ Dũng Thần lại cùng Hứa Tiến bắt đầu nghiên cứu, Vô Dụng ở một bên nghe, nhìn xem mình có thể giúp được gì. Quân truyền tin xuất hiện vài lần, Trữ Dũng Thần rốt cục chọn ra phương án.

Ở trong thành này cùng ngoài thành bày binh bố trận, nhưng chuyện phái người đánh lên Đột Kim lại sinh chuyện bất đồng.

Hứa Tiến nói việc nguy hiểm vậy thì để hắn làm, nhưng Trữ Dũng Thần chỉ cho pháp phải vào thủ thành, bởi vì thủ thành là tối trọng yếu.

Vô Dụng lần này đồng ý với Trữ Dũng Thần.

“Nếu không bảo vệ cho thành, dân chúng Truy Dương phải làm sao ?” Vô Dụng nghiêng đầu hỏi, hỏi Hứa Tiên đang kích động. “Trừ người ra, không ai có năng lực cùng kinh nghiệm bảo vệ thành .”

Hứa Tiên trầm mặc thật lâu sau, mới nói : “Vậy phải ai đi đánh lên ?”

Vô Dụng cười cười nói “ta đi”

32. Chương 32

Vô Dụng cũng không phải nhất thời xúc động.

Vô Dụng theo sáu tuổi bắt đầu đi theo Thu học võ đến bây giờ, đã muốn mười hai năm. Hiện tại võ công của nó tuy rằng không thể nói rõ bao nhiêu lực, bất quá so với một tên lính thường, vẫn hơn một chút. Huống chi, chính mình bên người còn có Thanh Nguyệt đi theo. Hơn nữa lấy thân phận hoàng tử đi làm chuyện này, có thể kích thích sĩ khí.

Vô Dụng hướng Hứa Tiên khuyên bảo hồi lâu, cuối cùng vẫn là cùng hắn qua mấy chiêu, hắn mới đồng ý cho Vô Dụng đi.

“Phải hết sức cẩn thận” Trước khi đi, Hứa Tiên thận trọng nói.

Vô Dụng gật gật đầu, hướng hắn cười trấn an, sau đó mang theo Thanh Nguyệt cùng hai mươi nhân mã khác xoay người thẳng tiến chỗ quân Ngột Kim.

Đoàn người của Vô Dụng một đường tránh né tầm mắt của Ngột Kim, cuối cùng lúc chạng vạng hôm sau tìm được nơi dừng chân của kỵ binh Ngột Kim. Bọn họ đem giấu ngựa vào một nơi bí mật, sau đó đi bộ tiếp cận, đến nơi thích hợp liền nấp vào bụi cỏ.

Lúc nửa đêm, Vô Dụng cùng Thanh Nguyệt hành động trước một bước, đem mấy binh lính đang chăm sóc chiến mã giải quyết, sau cho mọi người tiến vào phân công nhau hành động.

Cách nói của Trữ Dũng Thần là muốn phải lặng lẽ thả chiến mã đi mà không kinh động binh lính Ngột Kim, đó là không có khả năng. Cho nên tốt nhất là phóng hỏa, kinh động chiến mã làm cho chúng nó chạy trốn chung quanh. nói như vậy dù người Đột Kim có thể đem ngựa toàn bộ bắt về, cũng sẽ lãng phí rất nhiều thời gian.

Nhưng cứ như vậy, nhất định phải bảo đảm tốc độ rút lui. Nếu không một khi quân Ngột Kim phát hiện, hậu quả thực nghiêm trọng.

Ngựa của kỵ binh tập trung ở một chỗ, Vô Dụng bọn họ mỗi người mang theo một thùng dầu rót vòng quanh chuồng, chứa lại một lỗ hổng ngay hướng Truy Dương.

Vô Dụng hạ lệnh cùng nhau đốt lửa, sau đó theo kế hoạch theo lộ tuyến rút lui.

Trời cuối thu không khí thanh lãnh, cỏ tranh khô héo thực dễ bắt lửa, hơn nữa còn lan tràn cực nhanh. Vô Dụng quay đầu lại thoáng nhìn ánh lửa nơi quân Ngột Kim dừng chân, nghe thấy tiếng binh lính cùng ngựa hoảng sợ chạy trốn, lộ ra một chút hưng phấn.

“Điện hạ, xem phía trước”

Vô Dụng nhìn thấy.

Rút lui không thuận lợi, gặp ngay quân lính của Ngột Kim. Vô Dụng nhìn một chút, ước chừng có hơn trăm người.

Vô Dụng kéo dây cương một chút, hô lớn : “Theo sát ta, tiến lên.”

Hiện tại chỉ có cách mở đường máu. Bằng không chờ tới khi quân Ngột Kim đuổi tới nơi, thì thật sự không thể chạy.

Vô Dụng lần đầu tiên giết người. Cho dù khi giải quyết lính coi ngựa, nó cũng chỉ điểm huyết mà thôi.

Nhưng hiện tại, nếu không giết đối phương, chính mình sẽ chết.

Vô Dụng mặt không chút thay đổi, trong lòng thực khẩn trương xen cùng mờ mịt.

Trước kia nó vẫn cảm thấy được, có lẽ ngày nào đó chết cũng không sao, dù sao chính mình cũng từng tự sát, dù sao chính mình cũng không biết còn sống đến kiếp này, để tốt cùng là vì cái gì.

Nhưng trong giờ phút đối diện với cái chết, Vô Dụng lùi bước.

Tựa như theo lời Hứa Tiến vậy, đã bắt đầu không buồn nghĩ đến sống vì cái gì, thậm chí muốn sống mà thôi.

Đúng là thế giới này sinh ra nhớ nhưng sao ?

Vô Dụng nghĩ đến nỗi nhớ nhưng của mình cũng chỉ có Y, hiện tại Y đã chết, như vậy lại nhớ nhưng cái gì ?

Là Thu sao...

Rõ ràng biết Thu đối với mình rất tốt, nhưng khi đó nghĩ mang Y rời đi, cũng chỉ là có chút không nguôi thôi.

Còn bây giờ ?

Rất muốn gặp Thu, rất muốn nhìn thấy Thu...

“Điện hạ !”

Vô Dụng quay đầu lại, một kiếm bổ xuống quân Ngột Kim đánh lén. Máu tươi phun ra tung tóe, bắn cả vào người. Ở dưới ánh trăng, gương mặt dính máu của Vô Dụng lộ ra vẻ mờ mịt nhưng lại mang theo nét kiên định, không hiểu vì sao sinh ra một loại ma lực mê hoặc lòng người.

“Toàn bộ đều phải còn sống trở về, tướng quân còn đang chờ chúng ta.”

Cũng không phải thanh âm mãnh liệt gì, lại ngoài ý muốn làm cho mọi người dâng lên một loại tự tin. Tin tưởng mình, nhất định có thể còn sống trở về.

Một đường chiến đấu, lúc bình minh Vô Dụng bọn họ cuối cùng chạy ra khỏi vòng vây của quân Ngột Kim. Mọi người ít nhiều cũng đã bị thương, nhưng kỳ tích là không ai chết. Vô Dụng mím mím môi cười, giục ngựa chạy về hướng Truy Dương.

Bởi vì đại hỏa lan đến kho lúa của Ngột Kim, lương thực cùng củi đốt cũng đã cháy, làm cho lửa càng lớn thêm. Chiến mã kinh động, hướng Ngột Kim chạy trốn, khiến cho doanh trại một mảnh hỗn loạn.

Nói tóm lại, lần này truy kích thành công. Trinh sát viên nói kỵ binh cũng phải lùi lại ba ngày mới đến.

Hứa Tiến nắm bả vai Vô Dụng vui mừng nói không ra lời, sau đó bị Trữ Dũng Thần hất qua một bên.

“Điện hạ còn chưa thương, người đừng tới quấy rối là được rồi.”

Hứa Tiến mỉm cười nói : “Được được, Vô Dụng người mau dưỡng thương, mau dưỡng thương.”

Thanh Nguyệt trừng mắt nhìn Hứa Tiến một cái, theo Trữ Dũng Thần đoạt lấy băng gạc cùng thuốc mỡ, đưa tay băng bó cho Vô Dụng.

Trữ Dũng Thần sờ sờ mũi, nhìn Thanh Nguyệt cười khổ một chút.

Ngày thứ ba mới là ngày trọng yếu. Viện quân tăng tốc, cũng phải đến lúc chạng vạng mới tới nơi. Vô Dụng vốn cũng không thể ra chiến trường, lại bởi vì thương tích trong người nên mọi người nhất trí phản đối.

Vô Dụng không có biện pháp, đành phải ở lại hậu cần.

Vô Dụng ở trong thành Truy Dương chạy một vòng, nhìn xem dân chính đã an toàn trốn đi hay không. Đây là tính toán đến lúc xấu nhất, nếu Ngột Kim phá thành, như vậy ít nhất cũng giảm bớt thương vong của dân chúng.

Kết quả không ai theo mệnh lệnh của Hứa Tiến trốn đi, bọn họ tụ tập cùng một chỗ, đòi ở lại.

Vô Dụng đau đầu.

“Các người tin tưởng Hứa tướng quân, thì phải là người trợ giúp Hứa tướng quân nhất”

Ngay cả chính mình cũng không thuyết phục nổi mình, dân chúng tất nhiên sẽ không nghe.

“Truy Dương là thành của chúng ta, chúng ta xuất lực bảo vệ thành của mình có gì không đúng?”

Mọi người phụ họa, làm cho Vô Dụng không có cách nào, đành phải đem yêu cầu của bọn họ báo cho Hứa Tiến, Hứa Tiến trầm mặc thật lâu sau, nói : “Mọi người nguyện ý hỗ trợ, thì cho họ hỗ trợ đi. Cơ mà cứ như vậy, cửa thành càng không thể phá được.”

Trữ Dũng Thần gian trá cười, nói : “Cho bọn họ một đám đi nấu nước sôi, một đám đi khuân bùn đất. Nếu quân Ngột Kim dùng thang, chúng ta sẽ dùng nước sôi cùng bùn đất chiêu đãi.”

Dân chúng vội khí thế ngất trời, Vô Dụng đã ở một bên hỗ trợ. Binh khí đã đưa đến, Vô Dụng đưa ở trong thành đều có thể nghe được tiếng chém giết bên ngoài.

Vô Dụng hướng nhìn nơi cửa thành, Hứa Tiến một thân áo giáp đứng ở chỗ cao nhất, dáng người kiên định.

Nó cười cười, không biết vì cái gì có một loại cảm giác nhất định sẽ chiến thắng.

Tới giờ Thân, quân Ngột Kim đuổi tới, phó tướng ngoài thành chống đỡ không được. Quân thủ thành bắt đầu phát động công kích, dân chúng chuẩn bị bùn đất cùng nước sôi đã có công dụng. Vô Dụng đứng ở tường thành, giết hết quân Ngột Kim leo lên.

Quân địch bên ngoài đã muốn đánh vào cửa thành, Vô Dụng có chút sốt ruột.

Viện quân hãy mau đến, nó ở trong lòng cầu nguyện.

Ngay lúc Hứa Tiến sắp chống đỡ không nổi, truyền đến tin vui, quân tiên phong của viện qua đã tới. Trong thành Truy Dương một mảnh hưng phấn, Vô Dụng thả lỏng người, nhìn thấy mọi người hưng phấn dị thường, nó cũng lộ ra nụ cười tươi tắn.

Không bao lâu, rất nhanh đánh đuổi được quân Ngột Kim, mọi người trong thành bắt đầu chúc mừng.

Vô Dụng mệt chết đi, lặng lẽ trở về muốn ngủ. Chờ nó sau khi tỉnh lại, trong thành im ắng, mà trưởng của Hứa Tiến còn lóe ra ngọn đèn dầu.

Vô Dụng nghi hoặc một chút.

Hắn vén màn trướng, phát hiện trừ Hứa Tiến, Trữ Dũng Thần và Thanh Nguyệt đều ở, hơn nữa không khí rất không phù hợp.

“Làm sao vậy ?” Vô Dụng hỏi.

Trữ Dũng Thần ngẩng đầu, Thanh Nguyệt cũng không trả lời. Hứa Tiến thở dài, cười khổ mà nói : “Hứa gia mưu phản, Hoàng thượng hạ chỉ, cả nhà tịch thu tài sản giết kẻ phạm tội.”

Vô Dụng há miệng thở dốc, hơn nửa này mới tìm được thanh âm của mình : “Tại sao lại như vậy....”

33. Chương 33

Hứa Tiến vừa bước ra, đã bị thị vệ canh giữ ngoài cửa bắt lại.

Vô Dụng đi qua, nói : “Ta là Thất hoàng tử của Đế quốc, Hứa tướng quân do ta trông coi, các người lo lắng cái gì ?”

Bọn thị vệ xem xét một lượt, thưa dạ rồi cho Hứa Tiến ra ngoài.

Vô Dụng đem Hứa Tiến qua chỗ sườn núi thường ngắm bầu trời, trải qua chiến tranh nơi đó đã thành một đồng hồ ồn. Nhưng Hứa Tiến không để ý, Vô Dụng cũng không để ý.

“Ai,” Hứa Tiến thở dài, cười nói, “Ta sớm biết sẽ có ngày này.”

“Vì sao ?” Vô Dụng khó hiểu

“Người nhất định là không quan tâm việc trong triều ? Vậy người có biết Hứa quý phi trong cung là muội muội của ta ?”

Vô Dụng gật gật đầu nói “Có biết.”

“Muội muội này của ta....” Hứa Tiến lắc đầu “Chính là rất vô tâm. Từ nhỏ cứ như vậy, không nghe khuyên bảo. Người trong nhà còn cho nàng làm bữa, giờ thì tốt rồi, cứ nhiên gây sức ép ra cái tội mưu phản.”

Vô Dụng không có trả lời. Nó đối với chuyện phi tử hậu cung không biết nhiều lắm, Hứa quý phi kia, chỉ là người không dễ chọc đến thôi.

“Phải làm sao bây giờ ?” Vô Dụng hỏi.

“Còn có thể làm gì ?” Hứa Tiến cười cười, “Chờ bị áp tải về chém đầu, hai mươi năm sau lại làm một hảo hán !”

Vô Dụng nhìn hắn một cái, mím mím môi nói : “Người không phải nó các người những người này thậm nghĩ thế nào để sống sót sao ? vì cái gì lại thay đổi nhanh như vậy.”

Hứa Tiến trầm mặc thật lâu.

“Không phải ta không muốn sống,” hắn nheo lại mắt, thở dài nói, “Ta cũng không muốn buông tay. Nếu phải chọn, ta tình nguyện chết trên chiến trường. Nhưng Hoàng thượng đã hạ chỉ, ta cũng không còn cách nào khác....Muội muội của ta.... còn có người nhà ở Đế đô... Chỉ sợ đã muốn trừng phạt.... ai, cho giáo huấn cũng tốt, chỉ tiếc bài học này quá....” Hứa Tiến nói xong thanh âm dần thấp, dần dần lại mang chút ghen ghét.... Lấy tính tình của ta muốn lên làm tướng quân, kỳ thật là rất khó... Nhưng ta muốn trên chiến trường giết địch, muội muội ta vì chuyện này cũng tổn hao không ít tâm sức.... dù thế nào, bọn ta cũng là người nhà....”

Vô Dụng ôm gối, cúi đầu nhìn vết máu loang lổ trên cổ.

“Người sẽ không chết” Nó bỗng nhiên ngẩng đầu nhìn Hứa Tiến. “Tin ta đi, người sẽ không chết.”

Hứa Tiến không nói chuyện, chỉ lộ ra nụ cười giễu cợt.

“Cho dù chết, phải chết trên chiến trường. Đây là người trước kia từng nói với ta mà ?” Vô Dụng đứng lên, im lặng nhìn hắn. “Người đã nói phải cho dân chúng Truy Dương một công đạo, người chết như thế này thì cho làm sao.”

“Tóm lại” Vô Dụng ngẩng đầu nhìn ánh trăng lẳng lẳng giắt trên bầu trời, nói : “Người sẽ không chết.”

Vô Dụng quyết định lập tức quay về Đế đô.

Nó đem Thanh Nguyệt lưu lại bảo hộ cho Hứa Tiến, vốn cũng muốn để lại Trữ Dũng Thần, nhưng Trữ Dũng Thần cố ý đi theo.

“Ta phải xác định Hoàng thượng thu hồi mệnh lệnh ban ra mới có thể yên tâm,” Trữ Dũng Thần kiên định nói “Hơn nữa ta có thể cho cha ta hỗ trợ”

Vô Dụng chạy không ngừng nghỉ.

Nó không biết cảm giác hiện tại trong lòng mình là gì, giống như có phần nộ, lại có chút thất vọng.

Phân tích của Trữ Dũng Thần nó một chút cũng không nghe. Có cái gì dễ nghe đâu ? Đơn giản vì lợi ích của mình mà làm nên sự tình thôi. Nó không tin Hứa quý phi kia thật sự dám mưu phản, chuyện trong hậu cung như vậy chưa đủ nhiều sao ? Trước kia Y cũng bởi vì chuyện đại loại thế này mới bị đưa vào lãnh cung. Sau lại đến Mai Phi đắc chí kia, còn không phải bị tước quyền đoạt mệnh ?

Nhưng bởi vì loại nguyên nhân này, làm cho tướng quân suy nghĩ việc nước việc nhà bị chết oan, thật sự là quá đáng.

Vô luận là thế nào, phải thu hồi được mệnh lệnh đã ban ra !

Lúc Vô Dũng về tới đế đô trời vẫn còn sáng, Thu đang lâm triều.

Vô Dũng một đường chạy về hoàng cung, lao vào đại điện.

“Phụ hoàng,” Nó thở hồng hộc, nhìn thẳng người nọ trên cao kia, nói “Thỉnh người thu hồi mệnh lệnh đã ban ra, miễn chết cho Hứa Tướng quân.”

Lúc Đế vương nhìn thấy Vô Dũng có chút kinh ngạc. Hắn biết Vô Dũng sau khi nghe tin, nhất định sẽ trở về, lại không nghĩ rằng cư nhiên lại nhanh như vậy.

Người trong tâm niệm đứng ở trước mắt, Đế vương trong lòng rất cao hứng. Nhưng nhìn đến gương mặt xám tro của Vô Dũng, không biết vì cái gì lại có chút bất mãn.

Đế vương không nói gì, đại thần bên cạnh đã mở miệng, nói cái gì Hứa gia đại nghịch bất đạo, ý đồ mưu phản, Hứa Tiến một tay cầm binh quyền, thông đồng với địch.

Vô Dũng lạnh lùng nhìn bọn họ.

“Những người các người,” Vô Dũng hướng đại thần nọ rảo lên từng bước. “Lúc này còn nói đại cục linh tinh cái gì, kỳ thật bất quá cũng là muốn củng cố lợi ích của mình mà thôi.”

Các đại thần biến sắc, nói Vô Dũng khẩu xuất cuồng ngôn, vũ nhục mệnh quan triều đình.

Vô Dũng nở nụ cười trào phúng.

“Các người hoặc vì tiền hoặc là vì quyền lực lục đục với nhau lúc đầu một sống một còn, Truy Dương dân chúng nguyên nhân chính là vì quân đồn trú của quốc gia mà qua cuộc sống nước sôi lửa bỏng.”

Vô Dũng tiến lên từng bước.

“Các người nói Hứa tướng quân tay cầm binh quyền, một mình thông đồng với địch ? Nhưng vị tướng quân thông đồng với địch này quỳ trước mặt dân chúng Truy Dương, dập đầu ba cái. Loại chuyện này, các người có thể làm sao ?”

“Lúc quân Ngột Kim đột kích, Hứa tướng quân biết rõ binh lực của mình không đủ, vẫn thề sống chết bảo vệ Truy Dương, ba ngày ba đêm chưa từng yên giấc, người như vậy, người nói hắn thông đồng với địch à ?” Vô Dũng hừ một tiếng. “Vậy người nói xem, hắn làm sao có thời gian đi thông đồng với địch ?”

“Trước khi nói phải sờ tới lương tâm. Phải biết rằng, người đang làm, trời đang nhìn.”

Vô Dũng xoay người, nhìn vào Đế vương nói, “Thỉnh phụ hoàng thu hồi mệnh lệnh đã ban ra, miễn tội chết cho Hứa tướng quân.”

Quần thần bên dưới nghị luận, đối với việc Vô Dũng vừa nói phi thường bất mãn.

Đế vương hơi có chút bất mãn thở dài. Hắn hướng Vô Dũng vẫy tay, cười nói “Tiểu thất vừa trở về nhất định mệt mỏi ? Đi nghỉ ngơi trước đi”

Vô Dũng không nói gì, chỉ nhìn thẳng vào hắn.

Đế vương nhẹ nhàng nở nụ cười một chút “Tiểu Thất yên tâm đi.”

Tiểu Đức Tử ý bảo Vô Dũng đi cùng hắn, Vô Dũng do dự trong chốc lát, cuối cùng vẫn theo Tiểu Đức Tử bỏ đi.

Vô Dũng đến nhà tắm, nó nhìn thấy mình đầy bùn đất, nhịn không được cười cười.

Tiểu Đức Tử tìm quần áo sạch sẽ, Vô Dụng cởi bỏ dây buộc tóc, ngã mình vào trong nước.

Không biết vì sao, Thu nói “yên tâm đi”, bản thân liền thật sự yên lòng.

Giống như bắt tri bắt giặc, đã muốn bắt đầu hoàn toàn tin tưởng hẳn.

Vô Dụng vỗ vỗ gương mặt đỏ ửng nóng bừng, đem cả người chìm vào trong nước.

Sau khi tắm rửa qua thật nhẹ nhàng khoan khoái.

Vô Dụng vẩy vẩy tóc, đi ra phòng tắm.

Thu tựa hồ vừa mới trở về, nhìn thấy Vô Dụng tóc ướt đầm Thu cười cười, sau đó lấy khăn mặt giúp nó lau khô.

Vô Dụng giấu mặt vào trong mái tóc đen rối bù, nhìn không ra biểu tình.

“Ta lại mang đến phiền toái cho người à ?” Vô Dụng nhỏ giọng hỏi.

Thu sưng sốt một chút, sau đó cười nói : “Không có.”

“Ta....” Vô Dụng dừng một chút, nói “Ta biết mình xúc động, loại chuyện này không nên giáp mặt nói ra, mà phải âm thầm giải quyết.... nhưng...” Vô Dụng nhếch miệng. “Nhưng là thực tức giận. Hứa tướng quân là người tốt, người không biết lúc xe chờ từ đưa Hứa Tướng quân lên, dân chúng Truy Dương đều khóc...”

Thu từng chút từng chút lau tóc cho nó, không trả lời.

Vô Dụng trầm mặc trong chốc lát, có chút chán nản nói “Thu người trước kia nói ta cuối cùng lớn không ra lớn, cái loại thể này, có phải thực đáng ghét hay không ?”

Thu buông khăn mặt trong tay, đem Vô Dụng ôm vào lòng ngực.

“Sẽ không,” Thu cười nói, “Tiểu thất thể này là tốt lắm rồi, lớn không ra lớn cũng không sao.”

“Thật vậy sao ?” Thanh âm của Vô Dụng theo lòng ngực của Thu chui ra, rầu rĩ “Như vậy Hứa tướng quân thì sao ? Thu sẽ không giết hẳn chứ ?”

Thu thở dài nói. “Vốn không định giết, giờ lại cảm thấy giết đi thì hơn.”

“Vì cái gì ?” Vô Dụng lập tức ngẩng đầu, lại nhìn đến nụ cười trên khuôn mặt Thu.

“Vì Tiểu Thất nói trở về sẽ cho ta đáp án, nhưng lúc trở về vẫn cứ Hứa tướng quân Hứa tướng quân nói không thôi. Thật sự làm cho người ta không vui nổi.”

34. Chương 34

“A.....” Vô Dụng hơi run rẩy, nhanh chóng cúi đầu, nhưng vẫn bị Thu phát hiện lỗ tai của nó lộ ra ngoài đã trở nên hồng hồng.

“...Ta nghĩ,” Vô Dụng do dự thật lâu, mới nói : “Ta thích ở cảm giác ở bên Thu... Hơn nữa, lúc ở Truy Dương, có một lần gặp nguy hiểm, lúc đó trong lòng chỉ nghĩ đến Thu... Nhưng, ta còn không biết đó có phải yêu...”

Cánh tay của Thu đang ôm Vô Dụng nắm thật chặt.

“Lúc gặp nguy hiểm, có sợ không ?” Tuy rằng đã nghe ảnh vệ kể lại, nhưng tưởng tượng lúc ấy Vô Dụng có thể sẽ chết, trong lòng trở nên sợ hãi, “Lúc đó ta không thể ở bên người, người có trách ta không ?”

Vô Dụng nghi hoặc nhìn hẳn một cái, nói : “Thu ở Đế đô, vốn không thể ở bên cạnh ta, vì cái gì phải trách người ?”

Vô Dụng nghi hoặc nhăn mày, ánh mắt mở so với bình thường lớn hơn một chút. Lúc ánh mặt trời chiếu vào, lông mi dài mảnh của nó trở nên lóng lánh. Hai má không biết là do mới tắm qua, hay là bị Thu ôm thật chặt mà bọc một lớp phấn đỏ ửng.

Thu khẽ mở miệng, nhin không được hôn lên.

Vô Dụng hoảng sợ, theo bản năng muốn tránh né, lại như thế nào cũng trốn không thoát.

Động tác của Thu rất nhẹ, đầu lưỡi mang theo sự cẩn trọng.

Vô Dụng dần dần an tâm. Nó mím môi, Thu tuy rằng không có cưỡng cầu, nhưng cũng không có ý buông tha, từng chút từng chút kiên nhẫn chờ đợi.

Vô Dụng do dự, khẽ hé môi. Thu không cho nó cơ hội hối hận, lập tức hôn vào thật sâu.

Hô hấp của Thu bắt đầu trở nên dồn dập, Vô Dụng cảm thấy mình có chút thiếu dưỡng khí, đầu óc lại biến thành một mảnh trắng xóa.

Bàn tay của Thu tiến vào trong quần áo của Vô Dụng, Vô Dụng mới phát hiện hai người không biết từ khi nào đã nằm trên giường, không biết từ khi nào, động tác của Thu trở nên phi thường dồn dập, lại có cảm giác áp bách.

Vô Dụng hung hăng đẩy Thu ra, Thu nghi hoặc nhìn nó, miệng nỉ non nói : “Tiểu Thất...”

Vô Dụng ngẩng đầu, mắt lại cúi xuống : “Loại chuyện này.... ta, ta tạm thời còn chưa muốn làm.... Ta còn chưa chuẩn bị...”

Trong giọng nói của Vô Dụng có chút khẩn trương, lại có điểm sợ hãi. Thu nhìn nó, hít sâu mấy hơi bình ổn lại dục hỏa của cơ thể.

Sau đó hần bỗng nhiên đứng dậy, đi nhanh về hướng phòng tắm.

Vô Dụng nằm trên giường, nghe trong phòng tắm truyền đến tiếng nước ào ào, trong lòng khẩn trương cùng sợ hãi dần dần biến mất.

Lúc Thu đi ra để thay quần áo, trên người bọt nước còn chưa kịp lau khô, lúc đi tới có cảm giác mát lạnh.

Vô Dụng nhìn hần, lộ ra ánh mắt xin lỗi. Thu ngăn người, sau đó cười khổ nói : “Tiểu thất không cần nhìn ta như thế, ta sợ ta lại nhin không được.”

Vô Dụng kinh ngạc há miệng thở dốc, sau đó rụt vào trong một chút.

Thu xoay người nằm lên giường, tay vươn tới đem Vô Dụng ôm vào trong lòng. Cảm giác được thân hình trong lòng ngực trở nên cứng nhắc, cười nói : “Tiểu Thất không cần lo lắng, ta sẽ không bức ngươi .”

Vô Dụng hình như thở phào, lúc này mới trầm tĩnh lại.

Không khí có chút kỳ quái.

Thu hình như muốn ôm mình ngủ, tuy rằng mệt chết được, nhưng vừa mới xảy ra cái chuyện đó, thực sự là không có biện pháp ngủ ngay được.

.....

A, vẫn còn là buổi chiều ! Dưới thanh thiên bạch nhật lại xảy ra cái chuyện này....

Vô Dụng đem mặt vùi vào chăn, không muốn lộ ra ngoài.

Thu kéo kéo chăn, nói : “Tiểu Thất, ngủ như vậy thực buồn, hé mặt ra nào”

Vô Dụng không nhúc nhích.

Không khí rất kỳ quái, nói cái gì đó mới được....

“....Thu tính xử trí chuyện Hứa tướng quân thế nào ?” Vô Dụng chậm rãi hé mặt ra nói.

Tay Thu dừng lại một chút, trả lời : “Hứa Tiến muốn trở về Đê đô là không thể được, trong này nhiều người muốn diệt trừ hắn. Cho nên ta tính cho hắn ở Truy Dương, cả đời không được trở lại Đê đô.”

“Như vậy...” Vô Dụng nhăn mặt nhíu mày, lại hỏi “Kia hắn chẳng phải không thể thờ cúng người nhà của hắn ?”

“Nếu có tâm, thờ cúng ở đâu cũng giống nhau.” Thu một bên lấy tay vén tóc Vô Dụng, một bên thản nhiên nói.

Vô Dụng trầm mặc một lúc lâu.

“...Ta đối với chuyện trong triều một chút hứng thú cũng không có, nhưng ta muốn gì, vì cái gì mà đối phó Hứa gia ?”

Thu cười cười, nói : “Người quả nhiên là một chút hứng thú cũng không có.... Kỳ thật đối phó không chỉ mình Hứa gia, còn có một ít gia tộc khác. Hiện tại trong triều đúng là nơi chuyển gia thế lực cũ mới, thế lực mới muốn đánh thế lực cũ, cũng không có gì phải oán trách.”

“Chuyển gia thế lực cũ mới ?” Vô Dụng nghi hoặc nhìn Thu, hỏi, “Ai là thế lực mới ? Ai là Thế lực cũ ?”

“Ta phải lui ẩn.” Thu cười nói, “Cơ Chi Ngạn sắp vào thế chỗ, đương nhiên phải bồi dưỡng thế lực của hắn.”

“Lui ẩn ?” Vô Dụng không dám tin, “Vì cái gì phải lui ẩn ?”

“Bởi vì ta muốn cùng Tiểu Thất,” Thu nhìn Vô Dụng, đôi mắt lộ ra vẻ yêu thương nồng ấm, “Cùng Triều Dương đi Lạc Hương, những nơi trong tiềm thức. Cùng Tiểu Thất tìm một thành thị xinh đẹp an bình, bảo dưỡng tuổi thọ”

Vô Dụng há miệng thở dốc, không biết nên nói cái gì cho phải.

Lúc Thu nói phải lui ẩn, nó cũng mừng tượng đoán được đáp án, nhưng cũng không dám tin. Thậm chí lúc Thu nói ra, nó vẫn cảm thấy không phải là sự thật.

“Người phải từ bỏ nhiều như vậy...”

Từ bỏ nhiều thứ như vật, chỉ vì để cùng mình ?

“....Đáng sao ?”

Thu cười cười , nói “Người để ý mấy chuyện đó sẽ cảm thấy rất quan trọng. nhưng hiện tại với ta mà nói, những thứ kia cũng không giống ý nghĩ của người khác.”

Vô Dụng kinh ngạc nhíu mày, không nói gì.

“Tiểu Thất không tin sao ?” Thu hỏi.

“.... Cũng không phải... ” Vô Dụng rũ mắt, không biết phải làm sao.

Thu xoa xoa tóc Vô Dụng hỏi : “Không tin cũng không sao, đợi cho chúng ta thật rời bỏ hoàng cung, thì tin tưởng cũng được.”

Lông mi của Vô Dụng run lên, không trả lời.

Thu nở nụ cười một chút, nói : “Ngủ đi, từ Truy Dương chạy về nhất định mệt rồi, mau ngủ chút đi.”

Thu giống như trước, nhẹ nhàng vỗ vỗ lưng Vô Dụng. Vô Dụng cũng dần dần nhắm mắt lại.

35. Chương 35

Ngoài cửa lớn ở Thu Thủy điện, Vô Dụng vô tình thấy Trữ Dũng Thần đứng ở nơi đó.

Giống như đã đứng từ rất lâu.

Vô Dụng ngừng một chút, sau đó bước ra phía trước, gọi hân một tiếng.

Trữ Dũng Thần xoay người, lúc thấy Vô Dụng liền khẽ nở nụ cười.

“Điện hạ, người cũng đến đây.”

“Người đứng ở chỗ này làm gì ?” Vô Dụng hỏi.

“A,” Trữ Dũng Thần ngẩng đầu liếc mắt nhìn cái bảng đề tên Thu Thủy điện, cười nói : “Là tới cáo biệt.”

“Cáo biệt ? Người muốn đi đâu sao ?”

“Ta quyết định đi Truy Dương.” Trời cuối thu gió khá lạnh, thời tiết cũng lạnh lẽo. Ánh mặt trời lại cứ thế, Trữ Dũng Thần nhìn Vô Dụng, hơi nheo lại mắt.

Vô Dụng trầm mặc một lúc lâu.

“Vì cái gì bỗng nhiên quyết định đi Truy Dương ?”

“Bởi vì có người ta muốn đi theo”, tầm mắt của Trữ Dũng Thần dời về phương xa, như là nhớ tới chuyện gì thú vị, nhin không được cười cười, “Ta lần đầu tiên nhìn thấy Hứa Tiên như thế.... Trước kia chỉ cảm thấy được là Tướng quân thôi, cũng giống như phụ thân ta ăn nói ý tứ, là kẻ ở trên cao. Sau khi làm đệ tử của Trương Duẫn tiên sinh, vẫn được dạy là muốn trở thành một quân sư tướng quân vĩ đại lưu danh thiên cổ, nổi danh thiên hạ. Nhưng gặp gỡ tên Hứa Tiên này, ý nghĩ kiên định ấy lập tức mất đi.”

“... Người muốn đuổi theo phục vụ cho Hứa tướng quân ?”

“Đúng vậy,” Trữ Dũng Thần nói.”Tuy rằng ở Truy Dương ngày tháng thực vất vả, nhưng cũng thực vui vẻ. Cùng nhau suy nghĩ, cùng nhau cố gắng, cảm giác cùng nhau kiên trì, làm cho ta xúc động.”

“Thật sự là không nghĩ tới,” Vô Dụng cười nói, “Khi đó người cùng hân cãi nhau, ta còn nghĩ người không thích hân.”

Trữ Dũng Thần cười, không nói chuyện.

Vô Dụng cũng ngẩng đầu nhìn Thu Thủy điện, đột nhiên cảm thấy có chút mê man.

“...hình như đã thay đổi rất nhiều...”

“Thay đổi rất nhiều”, Trữ Dũng Thần theo tầm mắt của nó nhìn qua, “Qua nhiều năm như vậy, chúng ta cũng không thể trở lại thành trẻ con tỉnh tỉnh mê mê. Được một ít, mất đi một ít, liền biến thành như bây giờ.”

Vô Dụng cúi đầu, khẽ cười một chút.

“Nghe người nói như vậy, giống như hình dáng theo năm tháng trôi qua... người có muốn vào Thu Thủy điện nhìn không ? Cơ mà bên trong có chút chật vật.”

“Không cần,” Trữ Dũng Thần lắc đầu, nói “Ta chỉ ở bên ngoài xem là tốt rồi, đi vào, sợ lại đau buồn.”

Vô Dụng không đáp lời, nó nghiêng người đứng ở trước thềm đá ngoài điện tiền, cúi đầu không biết suy nghĩ cái gì.

“Điện hạ, trước khi rời đi ta muốn nói lời cảm ơn.” Trữ Dũng Thần nói.

Vô Dụng nghi hoặc nhìn hân một cái.

“Nếu không phải năm đó người cực lực thuyết phục Trương Duẫn tiên sinh thu ta làm đồ đệ, chỉ sợ đến bây giờ, ta còn là Trữ Dũng Thần khúm núm, nhát gan sợ phiền phức kia.”

“Cái đó à, là người chính mình tự phần đầu đó thôi” Vô Dụng thành thật trả lời, “Nếu không phải người chịu đủ khổ, Trương lão tiên sinh cũng sẽ không thu người làm đồ đệ.”

Trữ Dũng Thần cười cười, có chút hồi tưởng, “Nhớ rõ ban đầu, điện hạ không hiểu thế nào lại không thích ta.”

“Như vậy sao ?” Vô Dụng nhú nhú mày nghĩ, cũng không nhớ ra được cảm giác ban đầu khi nhìn thấy Trữ Dững Thần.

Trữ Dững Thần nhìn bộ dạng nó suy tư, lắc lắc đầu, bất đắc dĩ nói : “Có đôi khi cảm thấy được những người trong này, chỉ có điện hạ vẫn không thay đổi. Nhưng cẩn thận quan sát, nguyên lại điện hạ mới là người nên người nhất.”

“Phải không ?” Vô Dụng nở nụ cười, nghiêng đầu hỏi. “Ta thay đổi chỗ nào ?”

Trữ Dững Thần cười mà không nói, hất chỉ vào Thu Thủy điện, hỏi : “Điện hạ còn không đi vào sao ?”

“A...” Vô Dụng nhìn theo hướng hất chỉ, trên mặt lộ ra chút do dự.

“Mau vào đi thôi, chờ điện hạ đi vào, ta cũng đi về.”

“Như vậy, chờ ngày người đi, ta đến tiễn người.”

Trữ Dững Thần cười gật gật đầu, Vô Dụng hướng hất vẫy tay, xoay người đi vào trong điện.

Trữ Dững Thần nhìn theo hất, đến khi không nhìn thấy bóng dáng mới xoay người rời đi.

“.....Tùng thích một người quá xa vời sao.....”

Trữ Dững Thần đưa tay bắt vào hư không một phen, sau đó thân khai năm ngón tay, nhìn thấy lòng bàn tay trống rỗng cười cười.

“Cũng may hiện tại đã muốn hoàn toàn buông ra... Tiểu tử Thanh Nguyệt kia, hy vọng hất ngày nào đó có thể giống ta, tìm được một người để yêu...”

Trữ Dững Thần nói xong quay đầu lại nhìn thoáng qua.

“Điện hạ hất đã tìm được hạnh phúc, Thanh Nguyệt dù khổ sở cũng nên yên lòng, phỏng chừng sẽ không trở về Đế đô....”

“Hứa Tiển....” Trữ Dững Thần híp mắt, lộ ra chút tươi cười.

Một thời gian không đến, hủ tro cốt của Y đã bám lên một tầng tro bụi.

Ngoài cửa sổ truyền đến tiếng chim hót, Vô Dụng sững sốt một chút, đi ra ngoài nhìn nhìn.

Cái cây bị thiêu rụi kia không biết khi nào đã mọc mầm mới, cái sân trong còn mang chút sức sống.

Vô Dụng nhếch khóe miệng, sau đó ngửa đầu nhìn nơi mình đã sinh sống suốt mười hai năm

Tiếp qua mấy ngày, phòng ở cũng đã cháy hồng, hành lang dài đã sập xuống.

Sau đó lại gặp lại một cái sân vô danh.

Sau đó, không biết sẽ có người nào vào ở.

Người bên cạnh từng bước từng bước rời mình đi.

Y đã chết, Thủ Trúc Thủ Mai nghe nói đã đi nơi khác làm, Trữ Dững Thần muốn đi Truy Dương, Thanh Nguyệt còn không biết có trở về hay không.

Hiện tại, người duy nhất ở lại bên mình, cũng chỉ có Thu.

Vô Dụng rũ mắt, trong đôi mắt lộ ra chút lo lắng. Nó đem tay phải nhẹ nhàng đặt trước ngực, cảm nhận nhịp đập của tim.

May mắn là Thu không rời đi.

May mắn là Thu còn ở đây.

Ngày đó Trữ Dững Thần ra đi, gió rất lớn.

Trữ gia vì chuyện này đã cùng Trữ Dững Thần xung đột, nên buổi xuất hành hôm nay cũng không có người đến.

“Sau khi nói ra, bỗng nhiên cảm thấy thoải mái cả người” Trữ Dũng Thần cười với Vô Dụng nói, “Trước kia lúc bọn họ không coi trọng ta, dù có cố gắng thế nào, cũng không làm họ chú ý tới. Lúc sau học có thành tích, lại đều đeo bám lên đây. Hiện tại nghĩ lại, thật đúng là lợi thế.”

“Bọn họ không hiểu ta vì cái gì lại đi theo một tướng quân không có tiền đồ, ta cũng không lý giải vì cái gì nên loại danh lợi hư vô gì đó hãy buồn tha hạnh phúc của mình. Nói chưa hết, liền bị tát cho hai cái.”

Vô Dụng vỗ vỗ bả vai Trữ Dũng Thần, nói “bảo trọng”.

Trữ Dũng Thần chấp tay, cũng đáp lại “bảo trọng”, sau đó vung roi ngựa, tiêu sái rời đi.

Vô Dụng đứng trên sườn núi nhỏ ngoài thành, nhìn theo con ngựa càng lúc càng xa, đến khi không thể nhìn thấy, nó mới xoay người tính trở về.

“Tiểu Thất.”

Lúc Vô Dụng thấy Cơ Chi Ngạn có chút kinh ngạc, sau đó cười cười nói : “Thái tử ca ca.”

“Mấy ngày nay bề bộn nhiều việc, đã lâu không gặp Tiểu Thất”. Cơ Chi Ngạn cười, hướng Vô Dụng đi đến.

“Đúng vậy,” Vô Dụng đáp, “Thái tử ca ca như thế nào lại muốn đến đây ?”

“.....”

Cơ Chi Ngạn trả lời cái gì đó Vô Dụng không có nghe thấy.

Ngay lúc Cơ Chi Ngạn đi đến bên Vô Dụng, nó bỗng nhiên cảm thấy đầu có chút đau. Trong tầm nhìn thấy gương mặt tươi cười của Cơ Chi Ngạn vụn vỡ một chút, sau đó liền trở nên tối đen.

Cơ Chi Ngạn tiếp được thân hình của Vô Dụng đang ngã xuống, ảnh vệ được Đế vương phái đi theo Vô Dụng đã cùng người hấn mang theo đánh nhau.

Cơ Chi Ngạn ôm ngang Vô Dụng, đối với người phía sau lệnh nói : “Toàn bộ giết sạch, không được lưu lại kẻ nào.”

36. Chương 36

Khi Vô Dụng tỉnh lại, ngậy ngốc nhìn một trần nhà cao to thật lâu

Nó ngồi xuống, nghe được tiếng đình dương rung động của vật gì đó bên chân trái.

Nó nghi hoặc nhìn chân trái, phát hiện trên mắt cá chân có một vòng kim loại màu vàng. Cái vòng vàng này nối với một sợi xích thật dài, một mặt khóa ở cổ chân, cái khóa khác khóa lại ở chân giường trên sàn nhà lạnh như băng.

Vô Dụng sửng sốt một lúc lâu.

“Thái tử ca ca ?” Nó ho lớn, không ai trả lời.

Nó lại tăng thanh âm kêu mấy lần, vẫn không ai trả lời....

Không có ai...

Vô Dụng thở dài, có chút không rõ vì cái gì Thái tử ca ca đem mình khóa lại.

Nếu là vì chuyện.... mình cũng đâu phải kẻ trọng yếu gì, hẳn là không cần Thái tử ca ca lãng phí tinh thần đem mình nhốt tại nơi này.

Đó là vì cái gì ?

Vô Dụng nằm ở trên giường suy nghĩ một lát, thật sự nghĩ không ra nguyên do.

Nó lại ngồi xuống, nghiên cứu cái vòng kim loại trên cổ chân. Không biết vòng này cùng sợi xích làm bằng gì, tuy nhẹ nhưng lại rắn chắc vô cùng. Vô Dụng ước chừng, lấy tay khoa tay múa chân một lát, phát hiện nếu không có chìa khóa, cậy mạnh mà bắt nó đứt, thật sự là rất khó.

Vô Dụng nhảy xuống giường, ngồi lên đầu giường nghiên cứu sàn nhà. Đùa nghịch nửa ngày, cũng không tìm được làm sao có thể giải thoát.

Vô Dụng ngồi ở chân giường ôm đầu gối ngẩn người.

Không biết khi không thấy mình, Thu có lo lắng hay không ?

Nó thở dài, đem mặt vùi vòng vòng tay.

Ở cái nơi này đã muốn hai ngày.

Hai ngày này, trừ một bà già vừa câm vừa điếc một ngày mang đồ ăn cùng nước uống lại, Vô Dụng cũng không thấy người khác.

Sợi xích trên chân rất dài, cũng đủ cho Vô Dụng chạy vào vườn hít thở không khí.

Không biết cái sân này ở đâu ?

Vô Dụng ngồi trên một tấm gỗ cao cúi đầu, đem chân thật cẩn thận tiến vào trong nước.

Cuối thu nước trong ao mang theo cảm giác lạnh thấu xương, lại mang vẻ trong suốt xinh đẹp làm cho nó nhìn không được muốn chạm vào.

Nó đem hai tay vòng lại phía sau, dùng mũi chân khê khê hất nước lên. Lúc bọt nước vọt lên không trung, sẽ bị ánh mặt trời chiếu thành một dải ngũ sắc.

Cơ Chi Ngạn đứng ở xa xa nhìn trong chốc lát, đôi mắt dần dần dịu xuống.

“Tiểu Thất, sẽ cảm lạnh đấy.”

Vô Dụng quay đầu lại. Cơ Chi Ngạn trên mặt mang theo ý cười, lại thế nào cũng không giấu được vẻ mệt.

Cơ Chi Ngạn xuống cạnh Vô Dụng, dùng vạt áo tinh tế đem chân Vô Dụng lau đi bọt nước, sau đó ôm ngang lấy nó.

Vô Dụng không giãy giụa, nhưng cúi đầu, buồn bã hỏi : “Thái tử ca ca, vì sao muốn đem ta ra đây ?”

Cơ Chi Ngạn ngắm Vô Dụng nho nhỏ trong lòng ngực, cười cười, nói : “Bởi vì sợ Tiểu Thất bị người ta trộm lấy.”

Vô Dụng ngược mặt, nghi hoặc nhìn Cơ Chi Ngạn. Cơ Chi Ngạn không có giải thích, chỉ hỏi : “Tiểu Thất ngày Nhất Thất một mình ở trong này có thấy nhàm chán không ?”

Vô Dụng gật gật đầu. Cơ Chi Ngạn thở dài, nói : “Bây giờ không còn cách nào khác, ta cũng muốn cùng em, đáng tiếc...”

“Phụ hoàng đâu ?” Vô Dụng ngắt lời của hắn, “Phụ hoàng giờ đang làm gì ?”

Đôi tay của Cơ Chi Ngạn đang ôm Vô Dụng bỗng nhiên siết chặt, nhanh đến mức Vô Dụng cảm thấy có chút đau. Nó từ chối một chút, Cơ Chi Ngạn tựa như mới phản ứng lại, hơi buông lỏng ra.

Cơ Chi Ngạn đem Vô Dụng đặt ở trên giường, Vô Dụng ôm chân ngồi, nhìn về phía Cơ Chi Ngạn nói : “Thái tử ca ca, thả ta về đi.”

Cơ Chi Ngạn tựa hồ khê nở nụ cười, hẩn lắc đầu, tiến đến bên tai Vô Dụng, nói : “Tiểu Thất, ta tuyệt đối không thả em ra/”

Cơ Chi Ngạn nói rất nhẹ, trong giọng nói lại mang vẻ kiên định cùng tuyệt vọng. Vô Dụng ngơ ngác nhìn nó, há miệng thở dốc, không biết nên nói cái gì mới tốt.

Cơ Chi Ngạn bỗng đứng lên, nhìn ra ngoài cửa sổ, sau đó nhắm lại mi.

“Tiểu Thất, lần sau lại đến thăm em, ngoan ngoãn ở trong này đừng đi đâu” Cơ Chi Ngạn vội vàng nói xong, xoay người đi ra ngoài cửa.

Vô Dụng nhìn theo tiểu viện đã không còn thấy bóng dáng hần. Vô Dụng ngẩng đầu nhìn bầu trời trên cao, đột nhiên cảm thấy có chút mờ mịt.

Ý tứ của Cơ Chi Ngạn, nó giống như hiểu, lại như không hiểu.

Nhưng mặc kệ thế nào, Vô Dụng cũng không thích bị nhốt. Nó từng từng chút mài mòn sợi dây dài. Thầm nghĩ rằng không biết hiện tại Thu đã ở nơi đâu ? Không biết Thu có đến tìm mình hay không ?

Vô Dụng nằm xuống nhìn xuyên qua vật trang sức đẹp đẽ của trần nhà, sau đó, không biết vì cái gì, vẫn thở dài.

Lúc đêm. Vô Dụng bị đánh thức.

Nó thoáng mở mắt ra, ở dưới ánh trăng mê mê mông, thấy gương mặt thống khổ cùng tuyệt vọng của Cơ Chi Ngạn.

Có thứ gì đó trong miệng đang chạy chạy, Vô Dụng mở to hai mắt, nó muốn vươn tay đẩy Cơ Chi Ngạn ra, lại phát hiện mình ngay cả nâng ngón tay cũng không có chút khí lực.

Cơ Chi Ngạn chú ý tới động tác của Vô Dụng, hần đem đầu lưỡi lui ra ngoài, sau đó cười cười, ôn nhu nói : “Tiểu Thất, em tỉnh.”

Vô Dụng phục hồi lại, hỏi : “Người vừa làm gì ta ?”

Cơ Chi Ngạn không có trả lời, hần lẳng lặng nhìn Vô Dụng, nhìn thật sâu.

“.....Tiểu Thất à, ta yêu em, ta rất muốn em.”

Lúc nói những lời này, Cơ Chi Ngạn rũ mắt. Tựa hồ sớm đã đoán được kết quả, cho nên không dám nhìn tới, không dám nghe tới.

Cơ Chi Ngạn gắt gao hôn Vô Dụng. Loại cảm giác thống khổ mãnh liệt này, giống như chỉ có vậy mới có thể giảm bớt, nhưng sau khi với bớt ngắn ngủi lại thêm tuyệt vọng.

Vô Dụng thấy đầu óc hỗn loạn.

Thái tử ca ca vừa mới nói gì ? Thái tử ca ca muốn làm cái gì ?

Cuối thu ban đêm rất lạnh. Rất lạnh rất lạnh.

Quần áo trên người Vô Dụng dần bị xé mở, nó há miệng thở dốc, tựa hồ muốn nói cái gì đó, lại phát không ra thanh âm.

Thu ở nơi nào ? Thu không phải đã nói vĩnh viễn ở bên người ta sao ? Vì cái gì không thấy Thu ?

“.....Thu.....”

Cơ Chi Ngạn ngẩng mặt, phát hiện Vô Dụng cắn môi, thanh âm từ chỗ sâu nhất của yết hầu phát ra nghẹn ngào.

“.....Tiểu Thất khóc ?” Cơ Chi Ngạn rũ người, hôn lên nước mắt trên mặt Vô Dụng, ngực từng chút từng chút đau đớn thêm.

“Tiểu Thất đừng khóc..... Tiểu Thất không phải cho tới bây giờ gặp chuyện gì cũng không khóc sao..... Ta từng nghĩ, nếu ngày nào đó Tiểu Thất khóc, ta đây nguyện ý vì không để cho Tiểu Thất khổ sở mà làm bất kì chuyện gì..... Nhưng giờ đây..... làm không được..... ta làm không được.....”

“.....Thu Thu.....”

“Van cầu người đừng gọi.....” Cơ Chi Ngạn nghẹn ngào, lẩm bẩm nói, “Rõ ràng là ta yêu trước mà..... Dựa vào cái gì..... Dựa vào cái gì.....”

“.....Thu.....”

“Lúc biết hần muốn mang em đi, em có biết ta khổ sở lắm không ? Ta liều mạng nhấn nạy, dùng hết toàn lực của mình..... Ta đã cho ta mạnh hơn hần, ta đã cho ta có năng lực đem em giấu ở một nơi hần không tìm được, nhưng..... hết thấy đều là giả.... thực lực của hần, lớn đến mức làm cho người ta không thể tưởng.....”

“Thu.....”

“.....Ta không muốn tro mắt nhìn hần mang người đi..... Tiểu Thất, ta không muốn mình cái gì cũng làm được.....”

“.....Thu.....”

“.....Van cầu người, đừng nói.....”

Rất đau rất đau.

Giống như trừ bỏ tên Thu, đã không thể phát ra thanh âm khác.

Lúc thân thể bị mở ra, lúc thống khổ nhất, lúc khóc, vẫn nghĩ vì cái gì Thu không thấy đau ? Thu không cần chính mình sao ? Có phải hay không cũng giống Y, hứa hẹn rồi bắt đầu vứt bỏ.....

“.....Thu.....”

“.....Tiểu Thất, người gọi tên ta đi,..... Thái tử ca ca cũng tốt, Cơ Chi Ngạn cũng được..... Dù gọi ta là hồn đản cũng được..... van cầu người, Tiểu Thất à, gọi tên ta đi.....”

Nước mắt của người kia từng giọt từng giọt rơi trên mặt, mang đến cảm giác đau đớn.

Khổ sở ư ? Người cũng khổ sở ư ? Nếu khổ sở, vì cái gì còn muốn làm cái chuyện này.

“.....Thu.....”

Người nói muốn ta tin tưởng người, cho nên ta tin tưởng người.

Cho nên, mau một chút, mau một chút nữa tìm được ta.....

37. Chương 37

Lúc tỉnh lại đã vào khoảng sáng sớm.

Vô Dụng nghe thấy có một người nào đó một mực gọi tên mình, nó nhú nhú mày, sau đó mở mắt ra.

“Thu ?” Vô Dụng thấy người ngồi bên giường hoảng hốt một lúc lâu, sau đó nở nụ cười nói : “Người tới rồi.”

Thu há miệng thở dốc, nói không nên lời.

Vô Dụng cúi đầu nhìn thân thể mình, cảm giác đã muốn rửa sạch qua, hiện tại quần áo trên người có hơi lớn, hần là của Thu.

Vạt áo có hơi lỏng, Vô Dụng kéo lại. Thu vẫn không nói chuyện, Vô Dụng nghĩ nghĩ, ôm lấy hần, nhẹ giọng nói : “Ta không sao, không cần khổ sở.”

Thu lập tức ôm chặt Vô Dụng, mặt vùi vào cổ nó thật sâu.

“.....Thực xin lỗi.....”

Vô Dụng cười, không trả lời.

“Không tìm được người đúng lúc, có trách ta không ?”

“Đem qua trước khi ngủ, hy vọng tỉnh giấc có thể nhìn thấy người.” Vô Dụng nhìn ánh mặt trời tiêu sái nơi cửa sổ, mắt hơi nhắm lại. “Sau đó, nguyện vọng liền trở được thực hiện.”

Thu ngẩng đầu, Vô Dụng nhìn hần cười cười.

“Thu, ngươi muốn hay không theo ta đi ?”

Vô Dụng trên mặt lộ ra biểu tình chờ mong.

“Đi theo ta đến Lạc Hương táng hạ Y, sau đó, nhất định phải đem những nơi trong “Ngàn Sơn Du ký” đến một lần !”

“Được,” Thu dấu đi nỗi đau và tự trách trong đôi mắt, cười nói : “Ta cùng Tiểu Thất đi.”

Lúc Vô Dụng nhảy xuống giường, mặt sau hơi đau. Nó đau khổ cúi đầu, nhưng vẫn cự tuyệt đề nghị muốn ôm đỡ lấy của Thu.

“Mất mặt lắm !” Vô Dụng đỏ hồng mặt, trong giọng nói mang theo chút căm giận. “Dù bình thường hay làm vậy, nhưng hiện tại ở bên ngoài còn có nhiều người lắm, như thế nào lại bị ôm đi ra ngoài.”

Rất mất mặt, tính tự kỷ trời sinh.

Thu thở dài, có chút bất đắc dĩ. Hắn rút tay lại, Vô Dụng nhìn nhìn hắn, sau đó vươn tay, nắm chặt lại.

“Tiểu Thất trở nên kiên cường.” Thu cười nói, ngữ khí có chút cảm khái.

“Vậy sao...” Vô Dụng gục đầu xuống, lặng lẽ cong lên khóe miệng.

Trở nên kiên cường, bởi vì thời khắc yếu đuối nhất đã qua đi.

Bởi vì nếu bây giờ còn yếu đuối, sẽ chỉ làm Thu thêm khổ sở thôi.

Đi ra cửa phòng kia một chút, ánh mặt trời mãnh liệt có chút chói mắt.

Vô Dụng thấy những người không quen biết đứng đầy sân.

Đối với những ánh mắt đủ loại màu sắc này, Vô Dụng nắm chặt tay Thu, có ý một chút cũng không buông ra.

Thu cũng vật, gắt gao nắm lấy.

Hai người tiến lên phía trước, mọi người dạt ra hai bên.

Vô Dụng thoáng quay đầu lại, Cơ Chi Ngạn cả người toàn máu đang nằm trên mặt đất, ánh mắt đang nhìn chăm chăm.

Vô Dụng dừng một chút. Thu hừ lạnh một tiếng nói : “Không chết được, bất quá chỉ là nằm trên giường mấy tháng thôi.”

Vô Dụng nhìn gương mặt khó chịu của Thu nhin không được nở nụ cười.

Nó lại quay đầu nhìn nhìn, Cơ Chi Ngạn vẫn nhìn thẳng vào. Nó nghĩ nghĩ, vẫy tay về phía Cơ Chi Ngạn, nói câu : “Thái tử ca ca, hẹn gặp lại.”

Tiếp theo, Vô Dụng bị Thu ôm lấy. Gió lớn thổi qua, trong nháy mắt hai người kia không biết biến mất đi nơi nào.

Vô Dụng vỗ vỗ mặt Thu, Thu trừng mắt nhìn nó một cái, cuối cùng vẫn dừng lại, thở dài.

Vô Dụng biết Thu bất mãn, nhưng đối với Cơ Chi Ngạn, vẫn không thể hận được.

Đêm hôm qua, quả thật là rất hận hắn, cũng muốn cả đời không tha thứ cho hắn.

Nhưng, cái ảm áp ấy không thể nói xóa đi là xóa đi được.

Trong rừng cây nhỏ lúc gọi hắn là “ca ca”, trên đường lớn dẫn mình về, lúc thay đổi cách đưa mình đi chơi, vẻ ôn nhu này, tất cả đều là thật.

Vì thế, làm sao có thể hận được.

Vì thế, vẫn không có cách nào tiếp tục hận.

Còn nước mắt đêm quá.... Lúc đó, hắn so với mình cũng thật thống khổ.

Nhưng, không cách giống như trước kia. Những lời cuối cùng, cũng chỉ có hẹn gặp lại.

Hẹn gặp lại, hy vọng người về sau sẽ có thể làm một đế vương tốt.

Vô Dụng kéo tay Thu, chạy về phía lãnh cung.

Thu đi theo sau Vô Dụng, hẳn biết Vô Dụng chắc là muốn đi xem cây đào, cây đào kia..... Thu lúc Vô Dụng không thấy liền hơi hơi nhú mào.

Từng nghĩ, rõ ràng là đem thiêu hủy cái cây ấy đi, sinh trưởng ở nơi đó, nhìn thấy thật là chướng mắt.

Nhưng lúc muốn động thủ, lại vẫn luyến tiếc.

Không phải vì là nơi Vô Dụng ký thác hạnh phúc. Mà là bởi vì, dưới cây kia, chôn dấu rất nhiều kỷ niệm ấm áp.

“Ta vẫn cảm thấy, đem hạnh phúc ký thác lên một thân cây, còn không bằng ký thác trên người người yêu của người.”

Vô Dụng kinh ngạc nhìn thu, trầm mặc thật lâu, sau cùng cười nói : “..... Nói vậy cũng đúng, không bằng ký thác trên người Thu, không bằng ký thác trên chính mình.”

Lần này lúc xoay người đi, đã không hề ôm một mong chờ không có căn cứ.

Bởi vì nỗi khát khao nhất, đang ở bên mình.

Xe ngựa nhanh như chớp chạy về phía Lạc Hương, Vô Dụng dựa vào lòng ngực Thu, mang theo ý cười, lặng lẽ ngủ.

38. Chương 38: Phiên Ngoại

Cơ Chi Diệc

Mẫu phi nói với ta, thân là hoàng tử, người có thể không làm kẻ cao quý tốt cùng, có thể không làm kẻ thông minh tốt đỉnh, có thể không làm người được coi trọng, thì phải trở thành kẻ khó dò nhất.

Mẫu phi chính là người như vậy. Nàng biết nên làm cái gì, cái gì không nên làm. Nàng biết lúc gặp thời được yêu sủng, cũng sẽ có lúc bị thất thế. Nàng biết lúc nào thì đi chèn ép những sủng phi khác, nhưng cũng biết lúc nào nên bị người khác chèn ép.

Cho nên, nàng ở hậu cung địa vị không phải cao nhất, cũng sống được tiêu sái theo ý thích.

Sáu tuổi năm ấy, Thất đệ sinh cùng ngày với ta theo lãnh cung đi ra.

Ta chạy tới hỏi Mẫu phi phải làm sao bây giờ, Mẫu phi lại có vẻ khó tính được kể, chỉ thở dài, nói : “Không cần tiếp cận hắn.”

Dưới sự dạy bảo của mẫu phi, ta bắt đầu trở nên trầm ổn, thậm chí với mấy hoàng huynh còn thiếu triết hơn, nhưng vẫn che dấu, không bị phát hiện.

Cho nên ta biết Cơ Chi Ngạn thường dùng ánh mắt mê man nhìn Thất đệ, mà Cơ Chi Tùy đối với Thất đệ căm thù nhưng chính mình lại không phát hiện thường để ý đến.

Thậm chí cả phụ hoàng, đối với Thất đệ cũng thế.

Cơ Chi Tùy không biết vì cái gì phải lao lực tâm tư tiếp cận con mèo của Thất đệ, cũng không biết vì cái gì con mèo không muốn hẳn thân cận liền sinh ra phản nộ, rồi lại làm nên chuyện chính bản thân mình hối hận.

Cơ Chi Tùy gọi người treo cổ con mèo kia, ta xem Cơ Chi Ngạn đứng ở xa xa lẳng lặng nhìn thấy, đại khái lúc xác định được con mèo đã chết, mới xoay người rời đi.

Ta dời tầm mắt, ở trong lòng cười lạnh một tiếng.

Phụ hoàng vì chuyện này giận dữ, ta cũng bị liên lụy, cấm cửa ba ngày.

Mẫu phi hỏi rõ sự tình, trầm mặc thật lâu.

“Chi Diệc”, bà nghiêm túc nói với ta, “Đừng cho Thất đệ chú ý tới người, cũng đừng làm cho nó chán ghét người.”

Ta biết.

Cho dù Mẫu phi không thận trọng nói cho ta, ta cũng sẽ không đi tiếp cận em ấy.

Dù sao, ta không giống như Cơ Chi Tùy vô tri, cũng không giống Cơ Chi Ngạn có thực lực đi tranh giành.

Dù sao, ta chỉ muốn an an ổn ổn, vượt qua cả đời này.

Phụ hoàng ngày càng sủng ái Thất đệ, Cơ Chi Ngạn bắt đầu bất an.

Ta từng nghi hoặc, vì cái gì Mẫu phi chưa từng nghĩ tới đi đối phó Tô Chiêu nghi.

“Tuy rằng chúng ta biết lúc ấy mưu hại Mẫu phi không phải Tô Chiêu nghi, nhưng người bên ngoài cũng không biết, hơn nữa Thất đệ bây giờ được sủng ái, Mẫu phi sẽ không sợ....”

Mẫu phi khoát tay, thở dài nói : “Không cần phải lo lắng đi đối phó ả, chính ả cũng sống không được bao lâu.”

Mẫu phi không động đến bà ta, không có nghĩa là người khác cũng sẽ không động đến.

Nhớ lúc Phục Nghi thái tử đến, Chu quý phi bắt đầu hành động.

Phụ hoàng vẫn không lập Hậu, Chu quý phi là nữ nhân có địa vị cao nhất hậu cung.

“Vị trí này ư, ả sẽ ngồi không lâu đâu, thật sự là một ả đàn bà ngu ngốc.” Mẫu phi nghe nói Chu quý phi âm thầm xin Phục Nghi thái tử làm chuyện này, như vậy lạnh lùng cười, trào phúng nói.

Chuyện này, ngu xuẩn không chỉ có Chu quý phi, còn có tên Phục Nghi thái tử kia.

Phục Nghi thái tử đến trước yến hội, Thất đệ chưa có đến. Ta xem Phục Nghi thái tử hướng cửa nhìn cái gì đó, chỉ tiếc.... Ta nở nụ cười một chút, Thất đệ đối với kẻ mình không thích, từ trước đến nay không chút để ý.

Phục Nghi thái tử cuối cùng lưu lại một phong thư, nhờ người giao cho Thất đệ.

Mà không quá nhiều lần, lá thư này đã bị Cơ Chi Ngạn cản lại.

Chỉ sợ, vô luận Phục Nghi Thái tử viết cái gì, phong thư này vĩnh viễn đều đến không được tay Thất đệ.

Lời của Mẫu phi đã trở thành sự thật, Tô Chiêu nghi phóng hỏa tự thiêu.

“..... Ai, thật sự cứ như vậy mà chết đi” Lúc Mẫu phi trở về hình như có chút mệt mỏi, nàng nằm ở trên xích đu, mảy hơi nhắm lại. “Ta còn nghĩ đến ả chống đỡ một lúc lâu nữa....”

“Mẫu phi trước kia có biết Tô Chiêu nghi ?”

“Đúng...” Mẫu phi lẩm bẩm nói, “Quê quán của ta, cũng là ở Lạc Hương.”

“Nhà mẹ đẻ của ta ở Lạc Hương từng có kết giao với Tô gia, lúc đó, Tô Y là đứa bé gái mồ côi do Tam thiếu gia của Tô gia mua về.”

“Tam thiếu gia là người rất tốt, cha ta còn hay đùa là gả ta cho hắn....” Mẫu phi nói xong nở nụ cười một chút, “Đáng tiếc Tam thiếu gia chỉ thích Tô Y, đã cự tuyệt.”

“Tuy rằng ta cũng không thích Tam thiếu gia, nhưng cứ như vậy mà bị cự tuyệt, cũng cảm thấy không cam lòng. Vì thế, ta muốn nhìn xem cái Tô Y kia rốt cuộc là ai.”

“....Đến Tô phủ ngày đó là ngày lễ Thu Nguyên. Lúc ta tìm được bọn họ, bọn họ đang ở trong sân. Tô Y lúc ấy đang khóc, Tam thiếu gia ở bên cạnh an ủi nàng. Ta nghe lén một lúc, nguyên lai là mặt nạ Tam

thiếu gia mua cho Tô Y bị người ta làm hư...” Mẫu phi rũ mắt, “....Đều là trẻ con, có thể biết cái gì là tình ? Nhưng, cũng vì đang là đứa nhỏ, loại tình cảm này mới càng chân thành tha thiết....”

Mẫu phi thở dài, lại nói : “Sau đó, ta lại đi qua Tô phủ một lần.”

“Cũng ở trong cái viện ấy, Tam thiếu gia đánh đàn, Tô Y múa hát....”

Mẫu phi đứng lên,

“Người không biết đâu, điệu múa ấy của Tô Y lúc ấy thật sự rất đẹp....”

Mẫu phi nói xong đưa tay lên, làm một động tác xoay tròn. Sau đó lại lắc đầu, một lần nữa trở lại ngồi vào ghế dựa.

“Lúc đó ta rất hâm mộ, sau chính mình cũng đi học, lại không thể múa được loại ý vị đó.... Giờ ngẫm lại, không biết khi đó là hâm mộ điệu múa của Tô Y hay là hâm mộ tình cảm của bọn họ.... thật không nói nên lời....”

“Sau đó thì sao ?” Ta hỏi, “Tô Y như thế nào lại vào cung ?”

“..... Sau đó, Tô gia bị diệt môn,” Mẫu phi cười cười, nói, “Thế lực của Tô gia xích mích với Hoàng thượng, tự nhiên cũng bị loại bỏ. Tô Y vốn cũng sống không được, nhưng Tam thiếu gia hao hết tâm tư cứu nàng ra.... Sau đó, chính là tạo hóa trêu ngươi....”

Mẫu phi nhìn móng tay xinh đẹp được trau chuốt của mình, khe khẽ thở dài.

“..... Tô Y không nơi nương tựa, đành phải ca múa sống qua ngày. Không biết nên nói là may mắn hay là bất hạnh, cư nhiên được Hoàng Thượng nhìn thấy, ra lệnh đưa vào cung....”

“Nhưng bà ấy hẳn là yêu Tam thiếu gia.” Ta nói.

Mẫu phi nhìn ta liếc mắt một cái, cười cười.

“Chi Diệc, mị lực của phụ hoàng người, không người nữ nhân nào có thể cự tuyệt.”

“Một khi đã như vậy,” Ta rũ mắt, “Bà ta cũng chỉ là một nữ nhân tươi sắc bình thường mà thôi.”

Mẫu phi lắc đầu nói, : “Ta đoán, ả ngay từ đầu là muốn mượn cơ báo thù..... Chỉ tiếc, sau lại đối với hoàng thượng cũng sinh ra tình cảm. Một bên vì Tam thiếu gia mà thống khổ, một bên lại muốn không bằng cứ quên hẳn đi mà sống.... Tô Y có một nửa đã chết theo Tam thiếu gia, một nửa lại đắm chìm trong nỗi dày vò yêu hận.... Cho nên ta nói, ả một ngày nào đó sẽ không chống đỡ nổi nữa....”

Ta không thích người đàn bà này.

Mặc kệ bà ta có bao nhiêu khổ, mặc kệ bà ta có phải do chính nỗi do dự lựa chọn của mình mà thống khổ.

Ta chỉ cảm thấy bà ta xứng đáng bị như thế.

Sau khi Tô Y chết, cục diện chính trị bắt đầu phát sinh biến hóa.

Có thể rõ ràng thấy được, Phụ hoàng đang đem thế lực của mình, từng chút từng chút giao cho Cơ Chi Ngạn.

Thất đệ sau khi đi Truy Dương, không khí trong hoàng cung càng lúc càng khẩn trương.

Ta biết phụ hoàng là muốn rút lui, sau đó mang Thất đệ đi tiêu dao.

Dù sao những năm gần đây, ánh mắt của phụ hoàng nhìn Thất đệ, càng ngày càng nhiệt liệt.

Cơ Chi Ngạn cũng biết, cho nên mới làm ra cái chuyện này.

Đáng tiếc Cơ Chi Ngạn xem nhẹ thực lực của phụ hoàng.

“Chi Diệc, trong số hoàng tử, chỉ có người là hiểu lí lẽ nhất. Chỉ tiếc, một hoàng đế không phải chỉ cần hiểu lí lẽ.”

Ngày đầu tiên Thất đệ mất tích, phụ hoàng tìm được ta, nói với ta như vậy.

“Cho nên, về sau nhờ người nhìn tới Cơ Chi Ngạn đi.”

Phụ hoàng giao cho ta một ít thứ, vài thứ đó có thể hạn chế một ít quyền lợi của đế vương.

“.....Nếu không phải vì Đế quốc....”

Phụ hoàng vỗ tay xuống bàn, cái bàn nháy mắt biến thành từng mảnh nhỏ.

Nếu không phải vì Đế quốc, phụ hoàng chắc chắn sẽ giết Cơ Chi Ngạn.

“Chi Diệc,” Phụ hoàng nhìn ta một cái, nói : “Thử đi yêu người nào khác đi”

Ta sửng sốt một chút.

Ta đã cho ta giấu đủ thâm sâu đến khi mình quên đi cảm giác yêu say đắm này.

Nhưng phụ hoàng lại dễ dàng nhìn ra.

Ta cười khổ một chút nói “Phụ hoàng, người có đôi khi, thật sự rất tàn nhẫn.”

Phụ hoàng đưa lưng về phía ta, trả lời : “Bởi vì ta không muốn mất đi bảo vật quan trọng.”

Phụ hoàng cuối cùng vẫn tìm được Thất đệ.

Hắn muốn chúng ta chờ ở cửa, một mình đi vào.

Sau đó, Cơ Chi Ngạn trong phòng bay ra, ngã trên mặt đất, còn ói ra một búng máu thật lớn. Cơ Chi Ngạn bị thương không có cách nào nói chuyện, lại vẫn si ngốc nhìn cửa phòng. Đồ Tử Lạc muốn đem hắn mang đi, lại bị cự tuyệt.

Thất đệ cuối cùng vẫn cùng Phụ hoàng ra đi, trước khi đi còn nhìn Cơ Chi Ngạn nói câu tái kiến.

Ta ngẩng đầu, nhìn hắn lần cuối. Lúc em đi, vẻ mặt rất hạnh phúc.

Ta xoa người, vỗ vỗ bả vai Vu Tổ.

Vu Tổ hướng ta lắc đầu, cười khổ mà nói : “Cái mặt nạ kia, ta rốt cục có thể ném nó đi.”

Vu Tổ trước đây đã từng gặp Thất đệ, lúc bọn họ cùng bị mấy tên buôn lậu bắt đi.

Vu Tổ giữ lại cái mặt nạ Thất đệ đánh rơi, Thất đệ đối với Tổ một cái ấn tượng cũng không có.

Kẻ đồng dạng đáng thương.

Ta nhớ rõ trước kia cùng đi học, thường xuyên thấy Thất đệ nhìn ra ngoài cửa sổ. Lúc có ánh mặt trời, còn lộ ra vẻ tươi cười hạnh phúc.

Vì thế, ta bắt đầu chờ mong mỗi ngày đều là một ngày nắng đẹp.

Có một lần học cưỡi ngựa, bởi vì không bắt được trọng điểm, ta lập tức té xuống. Lão sư đem ta hăng hung giáo huấn một lát, các hoàng tử, cũng đều lộ ra ánh mắt vui sướng khi người gặp họa hoặc đồng tình. Ta quay đầu nhìn về phía Thất đệ, em nhìn lại ánh mắt mờ mịt của ta một lúc lâu, sau đó bỗng nhiên cười với ta.

Nụ cười kia thực trong suốt, tinh khiết cái gì cũng không có. Ta bỗng nhiên liền cảm thấy khổ sở và ủy khuất, dù sao chỉ có sáu tuổi, còn không có biện pháp đối với ác ý của kẻ khác.

Lúc hắn đi tới, nhẹ giọng hỏi ta có đau đến chân hay không.

Ta đại khái trả lời không có. Vì thế, em cười một chút, mang theo Trữ Dũng Thần bỏ đi.

Hình như là bắt đầu từ ngày đó, ta mới chính thức nghi theo lời mẫu phi, không đi tiếp cận em.

Kỳ thật, ta hâm mộ phụ hoàng, cũng hâm mộ Cơ Chi Ngạn, thậm chí còn hâm mộ Cơ Chi Tùy.

Tuy rằng hâm mộ, ta lại biết chính mình vĩnh viễn cũng sẽ không bước ra.

Cho nên chỉ có thể ở trong lòng lén lút chúc em hạnh phúc.

Hoàn

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/thuy-ngon-vo-dung>